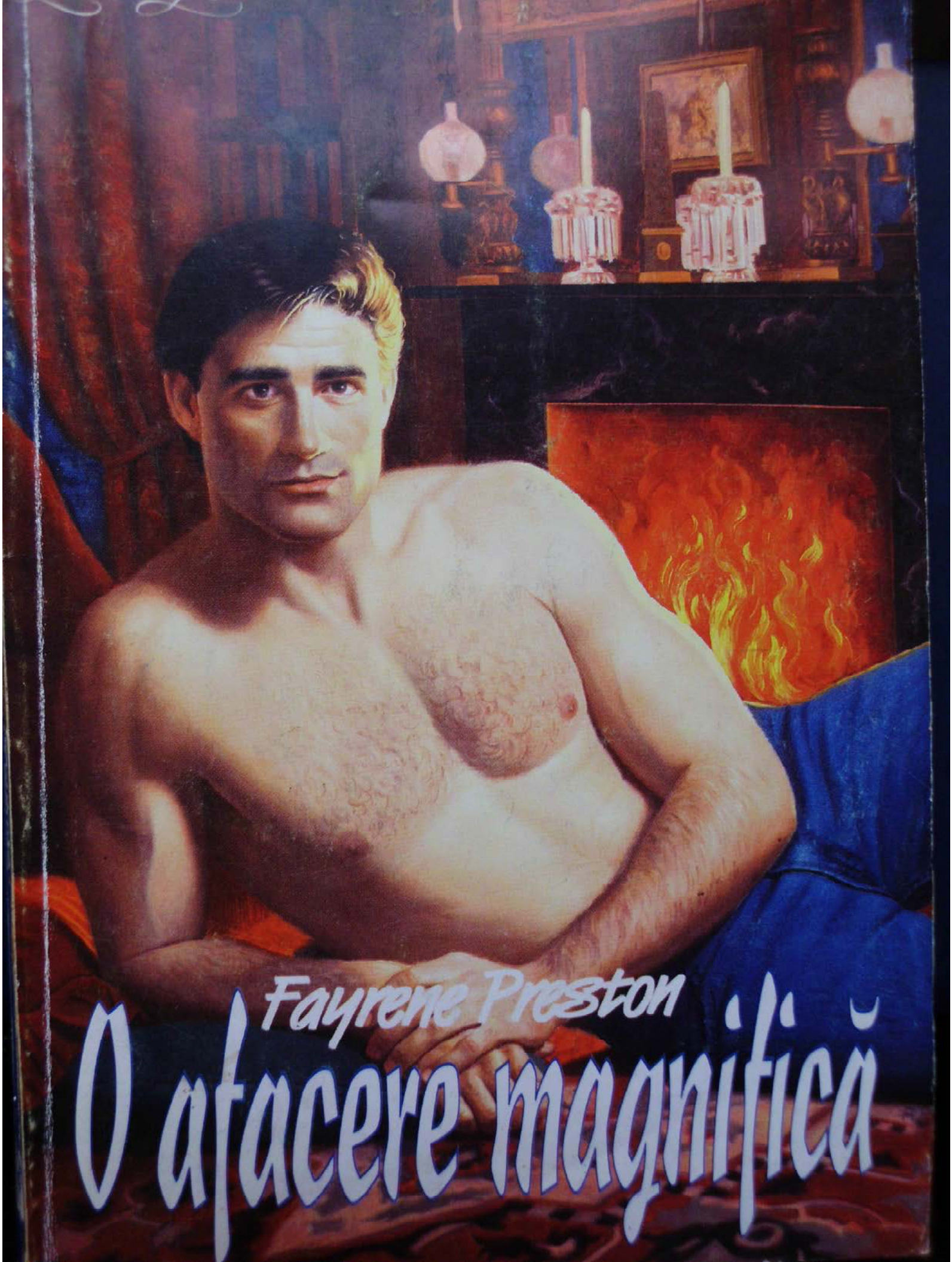
Fayrene Preston
O afacere magnifică

Loveswept

Fayrene Preston

O afacere magnifică

ISBN 973-95056-5-6

Unu

Max Hayden traversă vestibulul gol al hanului său îndreptîndu-se spre scări.

– Mă duc sus, Cameron.

Cameron zîmbi. Cînd avea douăzeci de ani, proprietarul hanului stătea în spatele barului vechi şi uzat din lemn.

– Ai de gînd să termini cartea lui Stephen King în noaptea asta, şefule?

– M-am gîndit.

– Să vedem – Cameron se uita la ceas – este aproape miezul nopţii. Vrei să trimit pe cineva sus

să te vadă peste cîteva ore, doar în caz că această carte te-ar putea speria de moarte?

Max chicoti.

– Nu-i nevoie. Sînt prea puţine lucruri care m-ar putea speria.

Tocmai în acel moment auzi o maşină care frînă cu un scrîşnet pe pietriş, apoi un zgomot surd a ceva care se sparge.

Cu piciorul pe prima treaptă, Max îi aruncă o privire lui Cameron.

– Mai bine te-ai duce să vezi ce s-a întîmplat.

– Sper că nu-i nimeni rănit, spuse Cameron înconjurînd biroul.

Urmîndu-şi practica îndelungată de a-şi lăsa angajaţii săi să se ocupe de toate aspectele de rutină ale hanului, Max continuă să urce.

– Anunţă-mă dacă ai nevoie de mine. Cameron ajunse la uşă şi trase de ea tocmai la timp ca să intre o femeie tînără, cu mersul clătinat, ţinînd în mînă o rădăcină de muşcată, iar în cealaltă o valiză Louis Vuitton.

– Ghiveciul este pe lista critică, spuse ea abia respirînd, dar muşcata va ieşi din încurcătură.

Minunaţii ei ochi verzi străluciră cu prietenie, dar erau umbriţi de oboseală. Privi spre ecusonul lui.

– Oamenii îţi spun Cam.

Din locul său de sus de pe scări, Max nu auzi răspunsul lui Cameron. Toată atenţia lui era aţintită asupra ei.

Vocea ei l-a făcut să se oprească. Era caldă şi blîndă de o inocentă seducţie. Apoi s-a întors să o privească. Intrigat, a rămas pe loc.

Era înaltă, cu picioare lungi, cu forme care delectau, puse în valoare de o pereche de blugi de 3 dolari şi un tricou de 15 dolari, pe care era imprimată harta Montanei. Părul avea culoarea vinului şi era despărţit în două cosiţe lungi. Cameron nu-şi luase ochii de la ea şi înţelese de ce.

– Sînt Ashley Whitfield, spuse ea, dar spune-mi Ashley. Nu pot să-ţi spun cît sînt de bucuroasă că mă aflu în sfîrşit aici.

Îi întinse muşcata.

– Mă tem că din ghiveci n-au mai rămas decît bucăţi pe drum, dar muşcata va trăi dacă o veţi sădi în alt ghicevi. O vei sădi, nu-i aşa? Promite-mi c-ai s-o faci.

– Ah... sînt sigur că grădinarul nostu o va face.

– Bine. Sigur, am să plătesc pentru ghiveciul nou şi pentru stîlpul pe care l-am lovit. Spune-mi doar cît costă...

Vocea ei se stinse în timp ce privirea i se aprinse observînd lucrurile din jurul ei. Podelele lustruite din stejar, covoraşe, picturi cu teme nautice, mobilier confortabil şi alămuri îi salutară ochii obosiţi. Prima impresie fu aceea că hanul oferea pace şi linişte, de care avea o nevoie disperată. Îi zîmbi lui Cameron.

– E minunat, şi apoi un han numit *Locul fericirii* nu putea fi decît fantastic. Aşa-i?

– Să vă ajut la bagaje? întrebă Cameron.

– Nu, mulţumesc. Mă descurc. Îşi trecu valiza dintr-o mînă în alta, dar încuietorile se deschiseră şi întregul conţinut se revărsă pe podeaua lustruită de stejar. Cu o privire posomorîtă şi dezgustată se uită la curcubeul de lenjerie de mătase, amestecat cu pantofi şi haine asortate şi cu un uscător de păr.

Cameron fu imediat lîngă ea.

– Lăsaţi-mă să vă ajut.

Ea oftă şi lăsă din mînă valiza Louis Vuitton ca şi cînd ar fi fost un sac de hîrtie.

– Nu-ţi fă griji. Am să le strîng într-o clipă. Acum înregistrează-mă.

Îşi scărpină spatele şi se îndreptă spre biroul pentru rezervări.

– Sînt extenuată. Am condus zile în şir ca să ajung aici. Nu pot să-ţi spun exact cîte zile, de cînd am plecat din New York, dar au fost destule.

Cameron se grăbi spre birou şi o privi îngrijorat.

– Nu aveţi rezervare, nu-i aşa?

Îi recompensă receptivitatea cu un zîmbet care-i lumină faţa.

– Nu.

Cameron o privi cu o expresie de încîntare şi fascinaţie.

– Ştii, am o tendinţă supărătoare de-a mă rătăci. N-am fost niciodată în stare să găsesc un drum.

Ridică din umeri.

– Am o busolă în maşină, dar mereu i se răsuceşte acul şi nu pot avea încredere în ea. Şi ce dacă-i stricată? Sînt sigură că busolele nu sînt infailibile. Foarte puţine lucruri în viaţă sînt, nu crezi? Oricum, n-am fost sigură cît timp îmi va lua să ajung aici şi n-ar fi fost cinstit să-ţi cer să-mi ţii o cameră cînd nu puteam să-ţi spun data exactă cînd voi sosi.

Respiră adînc.

– Înţelegi, nu-i aşa?

Transfigurat, Cameron reuşi să dea din cap.

– Înţeleg perfect.

– Eram sigură că ai să înţelegi.

– Da, nu dar... Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar mă tem că totul este rezervat.

Cu o vizibilă nelinişte datorită neputinţei de a-i da o cameră, Cameron îşi frînse mîinile.

– Aşa e de obicei în weekend.

Îl privi fără expresie.

– În weekend?

– E sîmbătă noapte, spuse el blînd.

– Nu mi-am dat seama... Cred că eram la Ohio cînd am pierdut şirul zilelor.

– Ohio?

Îşi trecu mîna peste faţă.

– Poate Iowa. Acolo am cotit greşit. Sau, oricum, ultima mare cotitură greşită.

Îşi muşcă buza de jos, gîndindu-se că era aproape sigură că a fost în Iowa. Vizitase un mormînt preistoric indian acolo... Beculeţul minţii i se aprinse din nou, ca şi cînd s-ar fi întîmplat un lucru ciudat. Aerul din dreapta ei se încălzi cu cîteva grade. Curioasă, privi într-acolo şi văzu un bărbat. Avea ochii albaştri, care-i pătrunseră oboseala şi-i treziră simţurile, şi trăsături sculptate, care o făcură să-şi piardă gîndurile.

Doar un singur lucru mai putea spune.

– Bună.

El înclină uşor din cap.

Deoarece continua să rămînă tăcut, sprînceana ei se ridică. Nu părea să existe nici un motiv pentru brusca lui apariţie, dar ea nu-şi bătuse niciodată capul cu lucruri care n-aveau sens. Se întoarse spre Cameron.

– Trebuie să fie pe aici un loc unde să pot dormi în seara asta. O cămăruţă de serviciu, un colţ de bucătărie, poate un lift pe care nu-l folosiţi prea des...

El dădu din cap cu regret.

– Mă tem că nu. Dar dacă vă întorceţi pe drumul principal şi mergeţi spre sud, veţi găsi cîteva hoteluri şi motele.

– Nu, asta nu merge. Aş vrea să vă spun că ar merge, dar nu pot. Niciodată n-aş fi în stare să le găsesc.

– Aş fi bucuros să vă desenez o hartă.

– Nu m-ar ajuta.

Întinse braţele peste birou şi-i acoperi mîna cu ale ei într-un mod confidenţial.

– Trebuie să ai încredere în mine. M-aş opri în Alaska. Nu că n-aş vrea să văd Alaska într-o zi.

Aş vrea. Cred că, la un moment dat, în acest drum am fost la o milă de graniţă, dar...

Văzu ochii lui Cameron îndreptaţi spre bărbatul de lîngă ea, tocmai cînd acesta înclină din cap.

Cameron îşi drese vocea.

– Mi se pare că totuşi avem o cameră pentru dumneavostră.

– Într-adevăr?

Ashley se uită la omul cu ochi albaştri.

– Mulţumesc.

Tăcu o clipă.

– De fapt, pentru ce vă mulţumesc? Nu pentru că renunţaţi la camera dumneavoastră, nu-i aşa, pentru că n-aş putea să vă las să faceţi una ca asta.

Privindu-l din nou pe bărbat, Cameron spuse:

– Nu, este o cameră la etajul trei, pentru oaspeţi deosebiţi. Aşa cum se întîmplă de obicei, nu stă nimeni acolo şi o puteţi folosi cu plăcere pînă se va elibera alta.

– Sînteţi foarte amabil, îi spuse bărbatului, deşi acesta nu scoase nici o vorbă. Se gîndi probabil că exista ceva foarte semnificativ pe care ar fi trebuit să-l înţeleagă. Îşi dădu seama vag că ar trebui să se pieptene şi să se rujeze. El era atît de

atrăgător... Dar era prea obosită să-i pese sau să-şi facă probleme.

Brusc el se îndreptă spre valiză, se aplecă şi începu să pună hainele în ea. Ea îl urmă.

– Vă rog să nu vă deranjaţi cu asta. Sînt obişnuită să-mi fac ordine, mă descurc singură.

El ridică un chiloţel de mătase de culoarea smaraldului şi o privi în ochi, făcînd-o să tacă.

– Drăguţ.

Puţin amuzată la vederea obiectului intim care se bălăngănea în mîna lui mare, îi luă chiloţelul.

– Mulţumesc.

Chiar aşa obosită cum era, nu trebuia să se mire de ce îl găsea atît de irezistibil. Emana sexualitate, încît ei i se păru că este la fel de puternic ca o forţă a naturii.

Doar aflîndu-se în preajma lui, o făcea să tremure din cap pînă în picioare. Dar ea tocmai scăpase din lac aşa că nu avea de gînd să sară în puţ.

Cu atenţie şi competenţă, el împături un alt chiloţel şi-l puse în valiză. Părea obişnuit să mînuiască obiecte feminine, gîndi ea, culegînd alte lucruri, pe care le aranjă în valiză.

– Nu trebuie să vă deranjaţi şi să mi le aranjaţi.

Eu n-o fac niciodată. Întotdeauna am crezut că împachetatul este o imensă pierdere de timp. Căci, la sfîrşitul călătoriei, trebuie să despachetezi. Nu sînteţi de acord cu mine?

De fapt, ea nu se aştepta ca el să fie de acord – i se întîmpla rar – dar aştepta un răspuns. Nu veni. Se uită la el printre genele dese.

– Nu prea vorbiţi mult, nu-i aşa?

– Conţinutul valizei dumneavoastră arată ca un magazin de lenjerie.

Ar fi preferat să-l audă comentînd despre vreme decît despre garderoba ei cu lucruri intime, dar cel puţin, îl auzise rostind o propoziţie întreagă.

– Ei bine, niciodată nu ştiu ce culoare voi purta într-o anumită zi, aşa că îmi cumpăr lucruri de toate culorile.

Foarte rar se deranja să explice ceva care o privea personal. Oamenii întotdeauna erau interesaţi de un aspect sau altul al vieţii ei.

– Îmi plac culorile vii, dumneavostră nu?

Ar fi uşor să te ataşezi de culorile ei vii, gîndi el.

Nu ştiuse niciodată că un păr de culoarea vinului roşu te-ar putea face să doreşti să te afunzi în firele lui mătăsoase. Şi nu ştiuse că ar putea fi

atît de intrigat de verdele ochilor umbriţi de oboseală.

Mîngîie o pereche de pantaloni de un albastru regal. Un parfum uşor dar cu siguranţă senzual se ridica din ţesătură. Din colţul ochilor îl văzu pe Cameron plutind.

– Acesta este tot bagajul dumneavoastră? o întrebă.

– Nu. Restul se află în Mercedes-ul de afară, cel care arată ca şi cum ar vrea să urce treptele hanului.

– Cameron.

– Imediat.

Tonul vocii sale exprima clar regretul că trebuie să părăsească scena.

– Aveţi cheile, Miss Whitfield?

– Spune-mi Ashley. Iar cheile sînt încă în maşină. Oh, şi ia mai bine un cărucior. În afară de valize, se află o mulţime de cutii pe bancheta din spate, cu tot felul de mărunţişuri pe care le-am cumpărat ca amintire în timpul călătoriei. Am încercat să le ţin într-o ordine, dar cred că am uitat care unde să le pun. Fii atent la veşmintele indiene.

Îşi imagina reacţia mamei sale la vederea

acestor veşminte, fără să mai pună la socoteală scrumierele, lumînările, deşi ştia că mama ei îşi va tempera reacţiile găsind şi ceva pozitiv de spus despre ele. Mama ei a fost întotdeauna iubitoare şi înţelegătoare, gata să-i ridice în slăvi cele mai mici realizări. Nu exista nici un dubiu că mama i-a dorit întotdeauna fericirea. Din păcate, definiţia ei asupra fericirii nu coincidea cu cea a lui Ashley. Roger a fost primul exemplu în acest sens.

Ridică tricoul care purta pe el cuvintele *Nimic fără providenţă.* Îl întoarse în aşa fel încît el să poată vedea înscrisul.

– Este deviza statului California?

– Nu.

– Atunci trebuie să fie a statului Colorado.

Îl îndesă în valiză.

– Aveţi de gînd să staţi mai mult?

– O să mă gîndesc. Sper că da. Dar nu sînt sigură. Ridică din umeri. Planurile mele în general se cam schimbă.

– De ce?

– Nu ştiu, sincer. Tatăl meu spune că motivul pentru care nimic nu-mi captează atenţia este faptul că sînt atît de optimistă încît mă plictisesc uşor. Mama spune că nu am o atenţie prea bună

şi mereu mă preocupă alte lucruri.

– Dumneavoastră ce credeţi?

Nimeni n-o mai întrebase acest lucru.

– Probabil că au amîndoi dreptate, dar personal, aş vrea să nu se neliniştească din cauza asta.

O privi o clipă, apoi îşi plecă privirea spre mîna ei. Era o urmă vagă pe al treilea deget al mîinii stîngi, acolo unde fusese un inel? N-ar fi surprins. Nu şi-o putea imagina neangajată pe această creatură plină de viaţă. Era făcută pentru ca un bărbat să o iubească.

– Călătoriţi singură?

– Da.

Licăriri aurii îi radiau din pupile, creînd forma unei stele. Întinse mîna să-i dea deoparte o buclă din ochi şi să i-o pună după ureche. Degetele lui alunecară pe gît şi apoi sub bărbia pe care o cuprinseră.

– Ţi-a spus vreodată cineva că ai stele în ochi?

Atingerea lui îi încălzi tot corpul şi se simţi pe loc în pericol de-a se dizolva. Încercă din greu să se convingă că era din cauza oboselii. Dar nu avu succes.

– Ochii mei sînt puţin cam ciudaţi, nu-i aşa?

– N-am spus asta. Ea înghiţi.

– Mă întreb dacă te deranjează să iei mîinile de pe mine. Vezi tu, ai un efect ciudat asupra mea, şi nu sînt pregătită chiar acum pentru asta. El zîmbi uşor.

– Tu spui tot ce gîndeşti, nu-i aşa?

Pulsul ei se acceleră, făcînd-o să-şi dea seama greu ce gîndeşte.

– Nu totul. Cel puţin încerc să nu spun, dar cred că spun. Uneori. În special cînd sînt obosită... sau nervoasă.

– Din cauza cui eşti nervoasă?

– A ta.

O privi.

– Să spui tot ce gîndeşti poate fi periculos.

– Ştiu, spuse ea moale.

– Poate să fie destul de jenant. Promit că am să mă ocup de asta.

El îi dădu drumul şi ridică un sutien de un roşu rubiniu. Ea îl trase din mîna lui şi-l îndesă în valiză. Ar arăta cu adevărat ca o personificare a Femeii în acel sutien, se gîndi el. Faptul că o dorea fusese un şoc adevărat şi imediat asupra lui. Îşi încordă muşchii să se ridice şi atunci văzu pan-

talonii ei mulaţi stînd lîngă genunchii lui pe podea. Degetele sale lungi îi cuprinseră savurînd atingerea de mătase. Cum ar simţi oare un braţ de-al ei? se întrebă.

Avu cea mai absurdă dorinţă: aceea de a-şi îngropa faţa în pantalonii ei şi de a le simţi parfumul. Aproape că o făcu. Dar se opri la timp.

A-ţi urma impulsurile poate fi de asemenea periculos. Fără a o privi, adună repede restul lucrurilor şi i le băgă în valiză, închizînd- o.

În următoarea secundă, amîndouă încuietorile se deschiseră din nou.

Aruncînd o privire spre el, Ashley îl văzu uitîndu-se zăpăcit la încuietori.

– Nu ştiu ce au. De la Memphis încoace încuietorile acţionează temperamental. Probabil c-ar fi trebuit să cumpăr o cureluşă cît am stat acolo, dar în loc de asta m-am dus la Graceland. Ai fost vreodată acolo? Minunat loc.

Cameron se întoarse, împingînd căruciorul pentru bagaje în faţa lui. Max se ridică şi ţinînd valiza închisă o puse pe cărucior.

– Fii atent. Are încuietorile stricate. Cameron dădu din cap şi privi la Ashley.

– V-am parcat maşina. Apropo, nu arată că ar

fi fost lovită.

– Nu-mi făceam griji.

Nu, se gîndi Max. A fost mai îngrijorată de muşcată decît de Mercedes-ul ei, sau de faptul că se afla într-un loc căutat de toţi pentru weekend, şi ea n-avea rezervare şi nu ştia nici ce zi era.

– Sînteţi gata să urcaţi în camera dumneavoastră? o întrebă Cameron.

– Da. Se întoarse spre bărbat.

– Mulţumesc pentru ajutor. Apreciez cu adevărat amabilitatea.

– Nici o problemă, spuse el, ştiind că minte. Dacă într-adevăr exista o problemă, atunci ea era aceea.

Îşi încrucişă mîinile la piept şi privi spre lift în timp ce ea şi Cameron dispăreau în interiorul său.

Doar cu cîteva minute mai înainte, i-a spus lui Cameron că în viaţă erau prea puţine lucruri care-l speriau. Dar se pare că tocmai dăduse cu ochii de unul din aceste lucruri.

Ashley.

Nu pentru că ar fi făcut ceva alarmant. Din contră, a fost plăcută şi prietenoasă. Dar al naibii să fie, îl sîcîise. În ciuda faptului că era obosită,

în ciuda umbrei enigmatice a ochilor ei, a fost directă, usturătoare şi de o frumuseţe care-l irita.

Mai mult, nu părea să se potrivească nici unei categorii de femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Instinctul său îi spunea că poseda nişte frînghii invizibile care odată ce-l ajungeau pe un bărbat, îl legau de ea atît de sigur, încît nu mai putea niciodată să scape. Făcea un bărbat să o dorească în viaţa lui, să aibă grijă de acele umbre din ochii ei şi să n-o facă să se rătăcească vreodată.

Max îşi modelase cu atenţie viaţa. Se scula cînd dorea, se culca cînd voia. Dacă dorea să meargă în Australia să pescuiască la adîncime, o făcea. Dacă dorea să plece în Africa pentru a face fotografii în safari nu trebuia să consulte pe nimeni. Nu avea nici o dorinţă de-a se lega de vreun loc anume sau de o femeie.

Nimeni nu l-ar putea numi vreodată laş, dar de ce să ispitească soarta? Se cunoştea pe sine şi ştia ce vrea, iar acum intenţiona să-şi îndepărteze clar paşii de Ashley Whitfield. De fapt, acum era o vreme bună să ia vaporul spre Cabo, San Lucas...

Ashley se trezi cu un zîmbet pe faţă în sunetul neobişnuit al oceanului. Era un sunet mult mai bun de ascultat cînd te trezeşti, decît cel al traficului din New York, decise ea.

Cu o seară înainte, a făcut o baie, pentru a-şi destinde muşchii anchilozaţi şi aproape că adormise în cadă. După ce s-a dus în cele din urmă la culcare, a dormit adînc şi a avut vise pe care nu şi le mai amintea acum. Dar nu visele contau. Se odihnise foarte bine şi se simţea minunat. O privire aruncată la ceasul de lîngă pat îi spuse că era 8 dimineaţa. Soarele care se strecura în camera ei prin uşă îi spunea că era o zi splendidă.

Se întinse, apoi se sculă din pat şi se îndreptă spre baie. După cîteva minute, era din nou în dormitor, cu faţa şi dinţii spălate. Şi însetată de primul lucru pe care-l consuma de dimineaţă, Coca-Cola.

Înşfăcă geanta frigorifică şi părăsi camera. După cîteva trepte coborîte, îşi dădu seama că o luase într-o direcţie greşită. Se afla în balcon, în loc să fie pe hol. Şi ce-i mai grav, uitase să-şi

pună un halat.

Cu un suspin de resemnare, se întoarse în camera ei, dar ţîrîitul telefonului o opri. Dumnezeule, cît ura soneria telefonului!

O sprînceană i se ridică de supărare şi ea privi în direcţia sunetului iritant. Dincolo de balcon, uşile stăteau deschise. Cu siguranţă, nimeni nu era acolo, gîndi ea, căci altfel ar fi răspuns la telefon pînă acum. Fie asta, fie că ocupantul celeilalte camere era mort.

În tot acest timp telefonul continua să sune şi fiecare sunet era ca un cui zgîriat pe o tablă.. Cel ce suna nu avea intenţia să renunţe. Exclamînd, se duse să răspundă.

Nu era singură. Îşi dădu seama imediat după cîţiva paşi făcuţi în cameră. Un bărbat dormea într-un pat de mărime regală. Stătea întins pe burtă cu o pernă peste cap. Un cearceaf îl învelea în jurul şoldurilor. Piciorul stîng ieşise de sub cearceaf.

Îl privi nesigură. Judecînd după ridicarea şi coborîrea spatelui său, se părea că respiră. Asta era un cîştig clar. Dar cine putea să doarmă în zgomotul unui telefon care sună?

Telefonul sună iar. Şi nervii ei zăngăneau cu fiecare sunet. Trebuie să oprească acest zgomot.

– Nu vă supăraţi, spuse către omul care dormea. Telefonul dumneavoastră sună.

Nici un răspuns.

– Vreţi să răspund eu?

Nici un răspuns.

– O.K., atunci, spuse ea. Voi răspunde eu în locul dumneavoastră şi voi nota mesajul.

Înconjură patul în vîrful picioarelor şi ridică receptorul.

– Alo, şopti ea.

Deşi bărbatul era întins în cealaltă parte a patului, îi simţi căldura corpului pe piele. Încă era în siguranţă. Dacă sunetul telefonului nu-l putuse trezi, atunci nici vocea ei nu era un pericol.

– Max e acolo? întrebă o voce de femeie cu familiaritate. Ashley privi la figura care dormea şi ochii ei alunecară spre muşchii întinşi de pe spatele bărbatului.

– Nu sînt sigură.

– Ei, haide, n-aş crede că a fost o întrebare dificilă. Vocea sună amuzată. Ori e, ori nu e.

– Ei bine, cred că aveţi dreptate, spuse Ashley, privind încă formele atletice ale bărbatului.

Chiar dacă dormea şi nu-i putea vedea faţa, simţi că emana o copleşitoare senzaţie de sexua-

litate. Ce-i cu locul ăsta? gîndi ea. Nu era aici decît de cîteva ore şi întîlnise doi bărbaţi sexy.

De fapt, gîndi ea, nu întîlnise pe nici unul din ei.

– Alo? Mai eşti acolo?

– Oh, da. Sînt aici şi mai este şi un bărbat aici. Doar că nu ştiu cine este. Dar nu vă faceţi griji. Dacă credeţi că aţi sunat la numărul corect, iar numărul este al partenerului dumneavoastră, Max, atunci există o şansă ca Max să fie aici.

– Stai puţin. Eşti în camera lui şi nu-i cunoşti numele?

– Da, e nostim, nu-i aşa? Ştiţi, eu nu pot suporta soneria telefonului, aşa că m-am gîndit...

– Ce face?

– Ce să facă? Doarme. Adînc. N-am văzut niciodată pe cineva dormind atît de adînc. Personal, nu pot înţelege cum poate cineva să doarmă cînd sună teleonul.

Persoana de la celălalt capăt al firului oftă.

– Ascultă, vrei să-l scoli? Trebuie să vorbesc cu el.

Ideea de a atinge pielea lui caldă, cu muşchii care s-ar fi mişcat odată cu el, îi dădu o senzaţie de slăbiciune. Avea nevoie într-adevăr de Coca-

Cola.

– Am încercat să-l trezesc. I-am vorbit chiar. Cred că ar fi mai bine să-mi lăsaţi un mesaj. Am să i-l scriu şi am să-l las aici, undeva să fiu sigură că va da de el.

– Oh, în regulă. Sînt Ginnie Averone.

– Ginnie! De emoţie, se lăsă pe pat, ţinînd în braţe coşul frigorific.

– Ginnie, sînt eu, Ashley.

– Ashley! M-am gîndit eu că vocea îmi sună familiar.

– Şi eu m-am gîndit la asta, dar nu puteam fi sigură căci nu mi-am băut încă sticla de Coca-Cola în dimineaţa asta. Îşi strînse picioarele sub ea, în stil indian.

– Ce faci?

– Bine. Iar tu eşti motivul pentru care l-am sunat pe Max. M-a sunat mama ta ieri. Era îngrijorată. Se aştepta să audă veşti de la tine de cîteva zile.

Ashley observă o carte a lui Stephen King, deschisă pe perna de lîngă ea, alături de o pereche de ochelari.

– Nu i-ai spus unde mă duc, nu-i aşa?

– Ba da. A trebuit. A ameninţat că va suna la

FBI.

– Da? Bine. Are tendinţa de a reacţiona aşa uneori.

– Şi eu am început să mă neliniştesc, Ashley. De ce n-ai sunat?

– De-abia azi noapte am ajuns. Am tot încurcat drumurile.

– Oh.

Ashley puse jos geanta şi luă ochelarii în mînă. Privi prin ei închizînd ochii pe jumătate. Corecţia nu era prea gravă, decise ea. Trebuie să fie ochelari pentru citit.

– Ei bine, iubito, se pare că eşti în dormitorul lui Max Hayden. Cum s-a întîmplat?

– Eram în drum spre automatul de răcoritoare şi m-am hotărît să răspund.

Îşi întoarse capul şi privi prin ochelari la bărbatul care dormea. Deşi era ascuns în aşternuturi, arăta teribil de sexy.

– Cine-i Max Hayden?

– Proprietarul hanului. Sînt sigură că ţi-am vorbit despre el. Făcu o pauză.

– Camera ta trebuie să fie la etajul trei.

– Da. Toate erau ocupate cînd am ajuns azi noapte şi a apărut acest bărbat care i-a făcut un

semn din cap lui Cameron – tînărul de la recepţie. Apoi Cameron a spus că poate lua camera rezervată oaspeţilor pînă se va elibera alta.

– Iar bărbatul care a făcut semn din cap probabil că era Max.

Ochelarii îi alunecară din degetele brusc amorţite.

– Vrei să spui că stau pe patul bărbatului care...

– Care ce?

La care visase. Îşi amintea acum. Îi dominase visul cu ochii lui albaştri şi o făcuse să se încălzească cînd o atinsese.

– Uf, bărbatul care mi-a dat camera.

– Sigur. Şi mă bucur că a făcut-o. Am vrut să-l sun şi să-i spun că vii şi că eşti o prietenă de-a mea. Dar sarcina asta îmi ia toată energia. Tot timpul dorm. Sau fug la baie pentru că mi-e rău. Asta-i.

– Îmi pare rău.

Amuzată de sarcina prietenei sale, puse telefonul între ureche şi umăr şi întinse mîna spre cartea lui Stephen King.

– Cum se descurcă Damien?

Ginnie rîse.

– Sînt doar în luna a treia dar el este deja

candidat la o depresiune nervoasă. Ca şi cînd nici o femeie n-ar mai fi trecut prin asta. Se poartă cu mine ca şi cum aş fi din sticlă.

– Ce-i rău într-un pic de răsfăţ? Şi apoi gîndeşte-te: Damien se simte neajutorat în privinţa întregii situaţii şi singurul lucru pe care-l poate face este să te răsfeţe, mă rog, cel puţin pînă se va naşte copilul. Ginnie rîse.

– Cred că ai dreptate.

Ashley se aplecă mai mult spre carte şi citi un rînd care o îngrozi.

– Cred că prietenul tău Max are nişte nervi de oţel dacă citeşte astfel de cărţi.

Întoarse cîteva pagini şi citi un rînd la întîmplare.

– De ce spui asta?

– Pentru că...

– Nu pleca..

Ashley aproape că sări în sus. Făcu o mişcare bruscă în direcţia vocii răguşite şi văzu că perna nu-i mai acoperea capul. Se uita fix la ochii albaştri. Ochii din visul ei. Bărbatul din visul ei.

– S-a trezit, îi şopti lui Ginnie.

– Bine, dă-mi-l.

– Tu eşti Max? îl întrebă ea şoptit.

Îi luă receptorul din mînă.

– Ginnie? Bună. Am auzit că Damien are probleme. Rămase cu ochii aţintiţi spre Ashley, ascultînd. Apoi chicoti uşor.

– Spune-i că am zis eu că asta nu se putea întîmpla unui alt tip. Abia aştept să-l văd schimbînd scutece.

Ashley încercă uşor să se ridice din pat, dar mîna lui lungă îi prinse încheietura, ţinînd-o pe loc. Ascultă iar.

– Da, prietena ta a ajuns aici. Ar fi trebuit să mă previi. El rîse ascultînd răspunsul.

– Nu-ţi face griji. Dacă va trebui, voi angaja o gorilă şi-mi voi dubla asigurarea.

Rîse din nou.

– O.K. Mai vorbim peste cîteva zile. Pînă atunci, salută-l pe Damien din partea mea. Făcu o pauză.

– O.K. Pa!

O mînă se întinse spre Ashley şi închise. Apoi îşi întoarse atenţia spre ea. Stătea cu picioarele încrucişate pe patul lui, purtînd o cămaşă scurtă şi nişte chiloţi pastel. Părul de culoarea vinului îi atîrna zburlit în jurul umerilor. Ochii îi erau mari şi fără umbra de oboseală din noaptea trecută. Pie-

lea era aurie şi strălucea ca un satin. Nu văzuse pe nimeni şi nimic care să-l atragă atît de mult.

– Pot să te ajut cu ceva?

Se uită la el fără interes.

– Să mă ajuţi?

– Eşti în camera mea. Stai pe patul meu. Presupun că există o explicaţie logică.

– Oh, da! Aveam nevoie de o Cola şi am auzit telefonul. Nu ştiam că eşti aici. Şi dacă erai, putea exista posibilitatea să fii mort, căci cine ar putea dormi...

Curiozitatea o opri.

– Cum naiba poţi dormi atît de adînc? Acasă, dacă nu pot răspunde la al doilea semnal, e pus robotul în funcţiune.

Îi dădu drumul la mînă. Aranjă cîteva perne şi se lăsă pe spate.

– Nu sînt prea multe lucruri care să mă trezească. Sînt în concediu şi de obicei, nu mă trezesc înainte de ora 10.

– În felul ăsta, pierzi aproape toată dimineaţa.

– Aşa-mi place mie.

Privirea lui se lăsă în jos. Prin materialul uşor al cămăşii, putu să vadă vîrfurile drepte ale sînilor ei de un roz-bej delicat. Şi mai jos, un triunghi de un

roşu închis.

Ea îi urmări privirea şi respiră adînc. Uitase complet ce purta pe ea. Apucă în grabă cearceaful, dar el fu mai rapid şi-l trase înapoi.

– Ai mai multe haine pe tine decît am eu, Ashley. Dacă nu te deranjează, eu sînt gol.

– Ai dreptate. Tu trebuie să iei cearceaful.

Ridică găletuşa pentru gheaţă şi o apucă strîns, dar fu ţintuită locului la gîndul goliciunii lui. Imagini surprinzătoare, tentante şi destul de nepotrivite îi dansau în faţa ochilor. Oh, Doamne!

– Ashley, te gîndeşti la un lac sau la un puţ?

– Poftim?

– Nimic. Trebuie să plec acum.

Se ridică din pat şi începu să se îndepărteze.

– Îmi pare foarte rău că te-am trezit. Dar am venit aici din cauza telefonului. Şi apoi, m-am gîndit că trebuie să fie foarte important, căci cel ce suna nu părea că vrea să renunţe şi după cum s-a văzut, era Ginnie. Nu-i aşa că a fost o coincidenţă?

Îşi ascunse privirea pe cînd se îndepărta.

Ajunse la uşă.

– Ascultă, îmi pare foarte rău. De ce nu te culci la loc şi să uiţi că am fost aici?

Va încerca şi ea să uite, dar se îndoia serios că va avea putere asupra gîndurilor ei. Făcu un pas spre balcon.

– La revedere.

Apoi îşi aminti ceva şi băgă capul înapoi.

– Este vreun congelator la acest etaj?

– Nu!

Se întoarse şi traversă grăbită balconul spre camera ei.

Max se lăsă pe spate şi se afundă în perne. Ce naiba era cu el? Îşi simţea corpul încordat şi-l durea. O dorea şi nu-i atinsese decît încheietura mîinii

Pe naiba! Dacă ar mai fi stat cinci secunde ar fi tras-o lîngă el şi a fi făcut dragoste cu ea pînă cînd nici unul n-ar mai fi putut să umble.

Femeia era periculoasă şi avea nevoie de un supraveghetor, dar el nu-şi dorea nici un rol în această afacere. Imediat ce se va scula, va face planuri pentru a pleca la Cabo San Lucas.

Dar mai întîi va face un duş rece.

Doi

Se simţea mai bine, îşi spuse Max, traversînd holul, înclinînd din cap către oaspeţii hanului şi salutîndu-i călduros pe angajaţii săi. Intra în normal.

Trezindu-l dintr-un somn adînc cu aerul ei excitant de sfîntă şi cu vocea ei senzuală, Ashley îl luase prin surprindere, asta era tot,. Dar acum era treaz de-a binelea şi imediat după micul dejun va merge în port şi-şi va pregăti barca pentru plecare.

Dădu colţul pentru a intra în sufragerie şi deo-

dată se opri. Ashley stătea la masa lui.

– Ce face la masa mea? îl întrebă pe Bill, un ospătar care să întîmplă să fie prin apropiere.

– A vrut să stea acolo, răspunse Bill, privindu-l nedumerit. Am încercat să-i ofer o altă masă, dar a spus că aceea i se părea cea mai bună. Colţ retras, vedere admirabilă spre ocean.

– Este cea mai bună masă. Tocmai de aceea este a mea.

– Da, ştiu. Îmi pare rău, Max, dar niciodată n-ai coborît atît de devreme. Şi m-am gîndit că n-are să te deranjeze. M-am gîndit că pînă vei coborî, ea va termina de mîncat. Şi apoi a fost cam greu s-o refuz. Te-ai uitat bine la ea?

– Da, m-am uitat. Nu-i nimic. Nu-ţi fă griji. Se pare că va termina în curînd. Mă duc să văd cît mai durează.

Ashley înghiţi ultima îmbucătură de scrob şi întinse mîna spre paharul cu suc de portocale, cînd apăru Max.

– Oh, bună... Nu mă aşteptam să te văd...

Nu era sigură cum ar fi trebuit să temine propoziţia. Nu se aşteptase să-l vadă – atît de curînd? Azi? În afara viselor sale? Probabil ar fi trebuit să spună: în acest mileniu.

Se aşează pe scaun în faţa ei.

– Ar fi cam greu să nu mă vezi. Stai în hanul meu. Şi din întîmplare, la masa mea.

Nu se simţea prea liniştită cînd el era lîngă ea, se gîndi. Doar vederea lui şi îi făcea inima să-i tresalte. Era prea viril, prea magnetic, prea atrăgător, pentru a-şi afla pacea şi liniştea lîngă el. Iar în acest moment era un exemplu excelent pentru ea.

Părul lui castaniu deschis era umed. Probabil tocmai ieşise de sub duş, gîndi ea, şi se întrebă dacă mai erau umede şi alte părţi ale corpului.

Fu şocată de gîndurile ei, dar nu putea să nu se uite la el. Purta o pereche de pantaloni cafenii, dintr-un material moale, şi o cămaşă din bumbac, de culoarea ochilor lui. I se vedeau muşchii tari, fermi, ai braţelor, iar el stătea acolo, pe un scaun, atît de relaxat şi plin de el, ca şi cînd era total inconştient de efectul pe care-l putea avea asupra ei.

– Am să mă mut la altă masă, spuse ea.

El îşi flutură mîna prin aer.

– Nu-i cazul. Se pare că aproape ai terminat de mîncat.

– Nu chiar, spuse ea privind peste umărul lui spre Bill care se apropia cu o tavă.

– Scrobul cu costiţă a fost doar primul fel. Următorul este clătită cu frişcă şi felii proaspete de căpşuni. Sînt proaspete căpşunile, Bill, nu-i aşa?

Bill zîmbi spre ea în timp ce elibera masa de farfuriile goale şi aşeza altele curate în faţa ei.

– Sigur că sînt proaspete.

– Bine. Ştii, nu-i nimic mai îngrozitor decît căpşuni conservate peste clătite proaspete. Nu crezi, Max?

Max nu făcu nici o remarcă, dar Bill radia.

– Mai doriţi şi altceva?

– Nu, mulţumesc. Nu acum.

– Max? Ca de obicei?

Max încuviinţă din cap privind fix spre Ashley.

– Ai de gînd să mănînci tot?

Ea zîmbi.

– Sigur. Asta-i prima mea masă adevărată, servită pe farfurii şi nu cumpărată la pungă.

– Nu te-ai oprit la nici un restaurant pînă aici?

Dădu din cap.

– M-am rătăcit de prea multe ori şi apoi m-am trezit în locuri ca Graceland şi Mount Rushmore şi am vrut să le văd, aşa că m-am dus să mănînc la express-uri. N-am avut încotro.

Avea puterea de a-l absorbi complet, gîndi Max în timp ce-o privea mîncînd. Era alarmant

cum de-l făcea să uite anumite lucruri – de barcă, de călătoria pe care intenţiona să o facă, chiar şi de micul său dejun. Fusese atît de absorbit de ea încît Bill pur şi simplu se holbă la el cînd îi aduse cafeaua şi pîinea prăjită. Îşi controla nervii şi o privea, sperînd ca ea să termine mai repede.

Tăindu-şi încă o porţie, Ashley privi spre el:

– Asta-i tot ce mănînci?

– Da.

– Vrei un pic din asta? întrebă ea, arătîndu-i mîncarea din farfurie.

– Nu, mulţumesc. Şi dacă ai de gînd să continui să mănînci aşa, blugii tăi, care acum ţi se potrivesc perfect, mîine n-or să te mai încapă.

Deci observase că blugii îi veneau bine, gîndi ea satisfăcută în orgoliul ei de femeie. Oare el era la fel de interesat de persoana ei cum era ea? Ar fi plăcut să nu fie singura persoană care să gîndească aşa. Şi totuşi, ar putea fi dezastruos.

Privirea lui căzu pe tricoul ei, pe care era scris *Calgary, Canada*. Forma sînilor ei dădea tricoului o formă excitantă.

Sorbi cîteva guri din cafea şi gîndi că ar putea face un efort să discute despre ceva. Şi mai era şi curiozitatea.

– De unde o ştii pe Ginnie?

– Soţul ei l-a cunoscut pe tatăl meu, în afaceri. Am întîlnit-o pe Ginnie la una dintre acele interminabil de plicticoase dineuri pe care oamenii de afaceri se simţeau obligaţi să le dea, din cînd în cînd, şi de atunci, am rămas prietene. Cînd i-am spus că vreau să plec pentru un timp, ea mi-a propus hanul tău. Eşti într-adevăr norocos să fii patronul unui astfel de han.

– Mulţumesc. Dar de ce anume voiai să scapi?

Întrebarea lui o surprinse cu furculiţa în gură. O scoase încet şi începu să mestece, dîndu-şi destul timp înainte de a răspunde.

– Nu vreau să scap de nimic, de fapt. De nimeni. Ei bine, poate puţin. OK, voiam să scap. Dar de fapt, m-am gîndit la această excursie ca la o vacanţă. Oricine are nevoie de o vacanţă din cînd în cînd, nu crezi?

Răspunsul i se păru confuz. Ca de obicei, ar fi trebuit să aibă mai mult timp pentru a se gîndi, cugetă ea jalnic.

– Ţi-a rămas frişcă la gură.

Observă că se încruntă.

– Ce?

El se înclină cu intenţia să-i şteargă gura.

– Ai frişcă chiar – întinse mîna, dar şi-o retrase brusc – pe gură.

– Oh! Se şterse cu şerveţelul.

– Tu de unde îi ştii pe Ginnie şi pe Damien?

– Damien mi-a fost prieten foarte bun. Am făcut şcoala împreună. Cu cîţiva ani în urmă, a venit aici şi a cunoscut-o pe Ginnie. A fost dragoste la prima vedere.

– Mă bucur pentru ei, căci sînt într-adevăr fericiţi, şi acum vor avea un copil. Dar eu nu cred în dragoste la prima vedere. Tu crezi?

Nu era sigur. Vorbind cu ea, privind-o – drace! – fiind aproape de ea – îi era tot mai greu să fie deschis. Ea îl făcea să simtă ceva anume. Şi acesta era un pericol.

– Nu cumva tatăl tău este Emmet Whitfield, de la Freeman şi Whitfield?

Ochii lui Ashley se măriră cu surprindere.

– Da, el este. Îl cunoşti?

El aprobă.

– Îl cunosc la fel cum îl cunosc şi pe Damien, din afaceri. Înainte de a mă pensiona, am lucrat în Wall Street.

– Chiar aşa?

Se întreba dacă nu l-a cunoscut pe Roger.

– Dacă ai fi rămas în New York, probabil că ne-am fi cunoscut acolo. Uimitor! Cînd te gîndeşti...

Ochii lui căpătară un accent mai albastru, precum culoarea safirului sau a lacurilor glaciare. Poate, totuşi, e o reflecţie a luminii. Lumina, uneori, îţi joacă feste.

– Eşti prea tînăr pentru a te pensiona.

– După vîrsta standard a majorităţii, da, sînt. Dar pe mine nu prea m-a interesat acest lucru. Mie îmi place să fac ce vreau cu viaţa mea, fără să rănesc pe nimeni.

– Deci asta-i problema, nu-i aşa? întrebă ea încet.

– Care?

– Să faci ceea ce vrei fără să răneşti pe nimeni.

Îşi dădu seama că se întristase brusc.

– Ce s-a întîmplat, Ashley?

Făcînd o mişcare din cap, părul i se revărsă ca o flacără arzînd pe umeri.

– Nimic. Aţi pus muşcata într-un alt ghiveci?

– Muşcata? Nu ştiu.

– Am să întreb la recepţie după ce voi termina micul dejun. Şi te rog, aminteşte-mi să plătesc

pentru stîlp. Nu ştiu ce s-a întîmplat azi noapte. Eram prea obosită şi prea fericită că am ajuns, în sfîrşit, aici, şi deodată mi-a apărut în faţă stîlpul, şi muşcata, şi...

– De ce te-ai întristat, Ashley?

– Nu sînt tristă. Ce ţi-a venit?

Luă o căpşună şi îl privi.

– Admir doar faptul că ţi-ai creat un loc anume, al tău, şi că eşti fericit şi liniştit în acest loc.

– Tu nu eşti fericită şi liniştită?

Băgă căpşuna în gură.

– Majoritatea timpului sînt fericită. Iar liniştea, ei bine, îmi trebuie uneori, dar am destul timp s-o găsesc. Eşti de acord?

Instinctul îi spunea că ar fi o nebunie să fie de acord cu ea. Chiar şi continuarea acestei discuţii ar fi o nebunie.

– De unde vin umbrele din ochii tăi?

– Ce umbre?

Se gîndi că nimeni nu-i privise ochii de atît de aproape; iar această concentrare a atenţiei lui o făcu să nu se simtă în largul ei.

El oftă.

– De ce ai venit aici, Ashley?

– Pentru o vacanţă. Credeam că ţi-am spus

deja.

– Şi ce faci cînd nu eşti în vacanţă?

Se simţea ca la un interogatoriu. Nu avea nimic de ascuns. Se opri pentru a-şi rememora ultimele gînduri. Nu, chiar nu avea nimic de ascuns.

– Ştii, sper să nu te superi, dar pentru cineva care s-a pensionat şi stă într-un loc atît de minunat... mi se pare că eşti foarte trist.

– Ai încredere în mine. Ieri pe vremea asta eram complet dărîmat. Acum răspunde-mi la o întrebare. Ce faci cînd nu eşti în vacanţă?

– Puţin din asta, puţin din aia. Orice mă interesează.

– Sînt surprins că nu munceşti la firma tatălui tău.

– Oh, am muncit. Dar într-o zi am atins un buton pe unul din computere şi am şters toate debitele din ziua aceea.

El păli şi se lăsă pe spate în scaun.

– Ai atins un buton.

– Ei, nu-mi amintesc ce alte butoane am atins înaintea aceluia. Computerele sînt nişte lucruri atît de străinede obişnuinţele noastre, nu crezi? Nu ţi se pare ciudat ca un circuit să poată înmagazina atîtea informaţii? Ai văzut vreodată un circuit? Im-

presionant. Te întrebi unde sînt de fapt, toate acele informaţii? Eu am propria mea teorie. Ştii petele acelea lăsate de OZN-uri pe pămînt? Nimeni nu ştie ce sau pe cine lasă ei în urmă. Cred că Forţele Aeriene ar trebui să se ocupe de asta şi să înceapă investigaţiile cu aceste circuite.

El nu-şi putea lua gîndul de la faptul că ea atinsese un buton şi ştersese toate datele din acea zi. Chiar dacă s-a retras din afaceri de cîţiva ani, el fu îngrozit de acest gînd.

– Trebuie să fi costat firma milioane de dolari.

– Da, mai mult sau mai puţin.

Se uită la zîmbetul ei şi îi văzu apoi luminiţele din ochi.

– N-ai făcut-o, nu-i aşa?

Zîmbetul ei se stinse.

– Nu. Dar am lucrat un timp acolo. Nu era pentru mine.

Ideea că-l necăjise şi el înghiţise găluşca îl scoase complet de pe linia de plutire, dar, totuşi, zîmbi.

– E prima oară că-mi zîmbeşti.

– Îmi pare rău. Nu ştiu ce-i cu mine.

Zîmbetul i se stinse, căci ştia ce-i cu el. Fără vreun motiv concret, real, se simţi copleşit. Ob-

servă o urmă de frişcă rămasă pe buza ei de sus. Dacă nu pleacă imediat va fi tentat s-o şteargă cu un sărut. Împinse scaunul pe spate şi se ridică.

– Distracţie plăcută, Ashley. S-ar putea să nu ne mai vedem. Plec într-o călătorie.

– Oh?

Simţind o săgeată în inimă, se ridică şi ea.

– Cînd pleci?

– Mîine dimineaţă.

Se simţi din nou pierdută. Ciudat.

– Ei, petrecere frumoasă.

Drace! Luă şerveţelul şi-i şterse urma de frişcă.

– Nu ţi-ai şters frişca de pe buze, spuse, încercînd să lupte cu acea căldură pe care o emana corpul său. Poate că e mai bine că pleacă. Da, cu siguranţă e mai bine aşa.

Ashley citi numele de pe ecusonul femeii amabile, de vîrstă mijlocie, care se afla la recepţie. Apoi i se adresă.

– Bună, Marge. Sînt Ashley Whitfield, sînt oaspete în acest han. Ştii cumva ce s-a întîmplat cu muşcata care rămăsese fără ghiveci, a fost

replantată?

Marge zîmbi şi arată spre planta care se afla în spatele ei într- un coşuleţ.

– Era aici cînd am intrat de serviciu azi dimineaţă.

– Cred că a pus-o Cameron acolo, spuse Ashley.

– Crezi că o va pune cineva în ghiveci? Cameron spunea că o să se ocupe grădinarul.

– Sînt sigură că o va face imediat ce va avea timp.

Ashley dădu din cap.

– Mă simt atît de vinovată. Cred că am să mă duc în oraş şi am să-i cumpăr eu un ghiveci.

– Oh, dar nu-i necesar.

– Ştii, am un sentiment de nelinişte. Cred că trebuie să ies puţin. Să fac ceva. Mă gîndesc că poate din cauza faptului că e prima oară în cîteva zile că nu mă aflu pe patru roţi.

Nu era sigură că poate să creadă această explicaţie a neliniştii ei, dar Marge o crezu.

– În cazul ăsta, vei găsi un lac dacă o iei spre drumul principal. E foarte frumos. E păcat să pierzi...

– E foarte drăguţ din partea ta, Marge, dar sper că nu-i un deranj prea mare pentru tine dacă

te rog să-mi desenezi o hartă şi să-mi explici drumurile foarte atent.

Expresia plăcută de pe faţa lui Marge nu se schimbă.

– Cu plăcere.

– Miss Whitfield!

Ochii lui Marge priviră cu uimire spre Ashley, care intră cu un ghiveci sub un braţ şi cu o pungă de pămînt sub celălalt.

– Aţi lipsit şase ore! Aţi fost în oraş în tot acest timp?

Ashley aprobă, dînd din cap.

– Cred că da, oricum, am fost într-un oraş. Dar în cele din urmă, tot am reuşit să obţin ce am vrut.

Se întoarse către un băiat şi-i dădu cinci dolari.

– Dacă duci asta grădinarului, împreună cu planta aceea de lîngă recepţie, am să fiu prietena ta toată viaţa. Ah, şi încă ceva. Mai sînt cîteva pachete cu muşchi, potasiu şi fosfor în maşina mea. Ia-le şi du-le grădinarului. Dacă are întrebări,

spune-i să mă sune.

– Sigur că am să-i spun, spuse el, grăbindu-se să îndeplinească poruncile.

– Te pricepi la grădinărit? o întrebă Marge.

– Sînt doar o amatoare, dar întotdeauna am avut o chemare pentru asta. Şi dacă planta nu va fi pusă în ghiveci pînă mîine, o voi face eu.

– Nu-ţi face probleme cu asta. Mă ocup eu.

Îşi privi ceasul.

– Ies din schimb la patru, dar am timp să mă ocup de asta.

– Mulţumesc. Apreciez gestul tău.

Ezită un moment, apoi privi spre cutia de scrisori din spatele recepţiei.

– Am vreo scrisoare?

Marge privi spre cutie şi apoi spre ea.

– Nu.

– Bine. Foarte bine. Ezită din nou. Oh, Max Hayden nu-i pe aici?

– Nu, nu l-am văzut toată dimineaţa.

– În regulă. La revedere.

Se îndrepta spre capătul holului. Ferestrele înalte şi largi făceau să pătrundă în interior soarele californian. Mesele joase şi scaunele confortabile creau o atmosferă plăcută vizitatorilor veniţi

la odihnă.

Hanul lui Max era confortabil. Dar el nu era. Pentru ea, el părea ca o flacără de dinamită, deşi parcă nu era chiar aşa.

Max era o persoană foarte simpatică, odată ce-l cunoşteai. Erai sigură că putea fi un prieten admirabil, deşi nu se vedea fiind prietenă cu el. Reacţia ei faţă de el a fost aceea a unei persoane îndrăgostite. Era ridicol, bineînţeles. A te îndrăgosti însemna să provoace lucruri pe care ea n-ar fi în stare să le facă nici într-un milion de ani.

Ajungînd la ferestre, privi spre plaja aurie, unde oamenii stăteau la soare şi unde se vedea oceanul albastru în zare. Se serveau băuturi şi gustări.

Ea se simţea din nou pierdută. Chiar dacă se plimbase azi şi cutreierase drumurile spre lac, nu a avut acest sentiment de rătăcire.

Dar acest lucru n-o deranja prea tare. O direcţie greşită făcea parte din viaţa ei, la fel ca şi părul ei roşu, şi le-a acceptat pe amîndouă. Dar acum se simţea la fel ca azi dimineaţă, cînd Max i-a spus că pleacă într-o călătorie.

Simţea nevoia să facă ceva, să meargă la plajă, ori poate să înoate. Dar înainte de toate,

avea nevoie de nişte haine cu însemne despre California. Se întoarse şi se îndreptă spre boutique-ul hanului.

După cîteva minute, obţinu ce dorise: cîteva costume de baie, rochii, tricouri, pe care se afla imprimat cuvîntul *California*.

– Spuneţi-mi, unde-i cabina? îl întrebă ea pe un funcţionar.

– A patra uşă pe hol.

– Mulţumesc, zîmbi ea.

Găsi holul fără probleme, numără patru uşi şi intră într-o cameră cu perdele trase. Pipăi să aprindă lumina, reuşi s-o facă şi privi în jur. Camera avea o masă mare în mijloc, trei computere, două dormitoare, un fax şi două telefoane. Mai erau cîteva scaune, o canapea şi o oglindă mare pe perete. Era cam neobişnuit să găseşti un birou într-o astfel de cameră, dar probabil era folosită pentru mai multe scopuri.

După ce-şi aruncă pantofii din picioare şi-şi dezbrăcă blugii, începu să-şi scoată încet bikinii de un roşu aprins. Se pregătea să-şi scoată tricoul cu *Calgary* şi apoi sutienul. În acel moment, uşa se deschise.

Aruncă o privire peste umăr, îl văzu pe Max şi

ridicîndu-şi bikinii, îl întrebă:

– Ce cauţi aici?

– Tocmai voiam să te întreb acelaşi lucru, spuse el privind spre picioarele ei lungi şi aproape goale, pe cînd închidea uşa.

– Încerc nişte haine.

– În biroul meu, Ashley?

Îşi acoperi sînii cu mîinile, în grabă.

– Funcţionarul mi-a spus că aici e cabina de probă.

Luptînd cu fierbînţeala propriului său corp, se îndreptă spre birou, pînă ajunse aproape de ea.

– Mă îndoiesc.

– Îţi spun sincer, mi-a spus că aici este cabina.

– De ce nu-mi spui exact ce ţi s-a spus?

– Mi s-a spus că-i a patra cameră din hol, pe stînga.

– Asta-i a patra cameră, pe dreapta, Ashley.

Ea întoarse o clipă ochii.

– Ascultă, ce importanţă mai are acum? Aşteaptă puţin pînă îmi schimb hainele.

În acel moment, el crezu că nici explozia unei bombe nu l-ar face să plece. Dădu din cap.

– Aştept un telefon important. De asta sînt aici.

Privi spre lucrurile cumpărate din boutique.

– Un tricou din California?

– E singurul stat vizitat de mine din care nu-mi cumpărasem un tricou. Ieşi te rog în hol. Mă schimb cît pot de repede şi apoi plec. Vei putea sta apoi în biroul tău cît vei pofti.

El se întreba dacă ea ştia cît era de frumoasă aşa, pe jumătate dezbrăcată, cu părul lăsat neglijent pe umeri, în dezordine.

– Termină ce-ai început. Nu te deranjez.

O prinse din nou. Inima ei bătea din nou ca azi dimineaţă, cînd îl trezise şi el o găsise în patul lui. Îşi suflă o buclă de păr din ochi.

– Ştii, acum douăzeci de minute credeam că eşti o persoană foarte drăguţă, odată ce te cunoaşte cineva mai bine, dar acum nu mai sînt chiar sigură că e aşa. Ştii perfect de bine că nu pot încerca asta fără să-ţi arăt...

Înconjură biroul şi se opri în faţa ei.

– Spune-mi ceva, Ashley.

Simţea un nod în gît, iar cuvintele sunau aspre.

– Oare de ce nu pot scăpa de tine?

O cuprinse de umeri şi o întoarse cu spatele spre el.

– Mi-ai ocupat masa, mi-ai invadat biroul...

– Invadat? Te rog să mă scuzi.

– Nu mă simt în siguranţă nici în propriul meu dormitor.

O avea în faţa lui. Ea întoarse capul şi privi în ochii lui.

– Vorbeşti de parcă aş fi o boală incurabilă.

Îi împinse uşor capul înainte şi-i cuprinse părul în mîini. Un parfum suav îl împresură. Moliciunea şi linia spatelui ei gol îl tentau. Strînse din dinţi şi reuşi oarecum să-şi păstreze controlul. Îi lăsă părul mătăsos peste umeri. Apoi legă repede şireturile bikinilor şi prinse clamele sutienului. Din iuţeală, degetele atinseră totuşi pielea ei, care-i dogorî nervii. Cu sînii acoperiţi acum şi în siguranţă, ea se întoarse cu faţa spre el.

– Mulţumesc.

Doamne, se simţea goală. Îşi împreună mîinile şi se gîndi că nu s-ar fi simţit atît de intimidată dacă ar fi fost undeva pe plajă. Dar nu trebuia să se piardă doar pentru faptul că erau într-o cameră, care părea să se facă din ce în ce mai mică.

– Cunoşti destule despre îmbrăcămintea femeilor.

El se aplecă peste birou şi o privi solemn.

– Ştiu destule şi în mod normal, mai întîi dez-

brac o femeie şi pe urmă o îmbrac. Tu mergi împotriva acestor norme, nu crezi?

În adîncurile ochilor săi albaştri ardeau flăcări pe care ea nu le mai văzuse, flăcări pe care le simţea în stomac şi între coapse.

– Am să... o să-mi adun lucrurile şi plec.

– Nu poţi pleca cu asta pe tine, Ashley.

– Ce?

Ezită o clipă şi respiră adînc, încercînd să se stăpînească înainte să se întîmple ceva pe ce-ar putea regreta.

– Sutienul e prea mic.

Privi în jos şi văzu că sutienul îi acoperea doar pe jumătate nurii. Cu o mişcare scurtă, încercă să se acopere, dar el fu mai rapid şi degetele lui alunecară pe unul din sîni, spre sfîrcuri.

Suspină adînc şi flacăra din interiorul ei prinse să ardă ca o torţă vie, paralizînd-o.

– Priveliştea mi se pare plăcută, spuse el cu o voce joasă şi groasă. Dar nu cred că mi-ar mai place dacă ar mai privi-o şi altcineva.

Se aplecă uşor şi-şi presă buzele peste ale ei. O cuprinse o senzaţie cumplit de dulce şi nu era chiar pregătită să-l respingă, cînd el se retrase brusc.

Trecură cîteva secunde bune pînă el reuşi să-şi revină şi întinse mîna după tricou.

– Cred că ai dreptate. Cuceririle pe care le-aş face trecînd prin hol aşa n-ar aduce nimic bun afacerilor tale.

– Nu la asta mă gîndeam, spuse el arţăgos.

Gîndindu-se la ce voia el cu adevărat să spună, îşi trecu tricoul peste cap şi-l trase în jos.

– Am să-mi scot sutienul în cameră şi am să-l trimit înapoi la boutique. E nostim că poţi cumpăra un număr la sutien şi altul la chiloţi. Mi se pare un noroc,. mai ales cînd trebuie să porţi un număr mai mare la sutien.

Îl aranjă în jurul umerilor, pieptănîndu-l cu degetele, atent, ca şi cum era un şal de mătase.

Îi transmitea linişte şi-l lăsă să-şi poarte degetele prin părul ei, căci nu se putea gîndi la altceva acum. Nu dorea să se mişte. Îi plăcea atingerea lui.

– Eşti o adevărată problemă, Ashley.

Fu de acord cu remarca lui.

– Ar fi mai bine să pleci în excursia aceea a ta.

– Da, cred că ar fi mai bine.

– Ori i-aş putea plăti lui Cameron să mă ducă la alt hotel.

– Şi asta ar fi bine.

O fixă o clipă cu privirea, încercînd să observe cît mai atent trăsăturile delicate şi pline ale buzelor ei, mişcările bruşte ale sînilor. Şi ea era la fel de impresionată de el cum era şi el de ea. El simţea că doar o secundă îl desparte de-a o cuprinde în braţe şi a o pune jos.

Dar simţea încă acele sfori invizibile care îl ţineau.

– Nu.

Luă mîinile de pe ea şi lăsă o distanţă apreciabilă între ei.

– Nu-i nevoie să facem nici unul dintre acele lucruri, spuse el, odată ce distanţa îl făcu să se simtă în siguranţă.

– Voi ţine uşa încuiată, voi răspunde la telefon, iar mîine dimineaţă voi pleca.

Încuviinţă din cap, simţindu-se cumplit de tristă.

– Voi mînca la altă masă în seara aceasta.

– Bine, spuse el pe un ton de uşurare, ca şi cînd tocmai se hotărîse.

După ce alese sutienul potrivit şi plăti celelalte cumpărături, se duse să vadă dacă nu primise vreun mesaj. Uşurată că nu exista nimic, se hotărî să ia cina în cameră. Lăsă uşile spre balcon deschise. Se simţea în siguranţă, căci Max a spus că le va închide pe ale sale. Trase un scaun mai aproape de uşă şi se aşeză, ascultînd sunetul oceanului şi lăsînd să pătrundă briza blîndă a nopţii pentru a-i linişti nervii.

Dar nu simţi nimic. Căci cu cît treceau orele, starea ei de nelinişte creştea. Baia lungă pe care intenţiona să o facă dură doar cinci minute. Iar cartea pe care o cumpără de la boutique nu-i captă atenţia.

Observă că una dintre unghii i se rupsese puţin, aşa că se hotărî să-şi facă manichiura. Dar termină repede cu ea, căci o mîzgăli, aşa că pînă la urmă o schimbă.

Era aproape ora 11.30, cînd auzi uşa camerei lui Max deschizîndu-se şi apoi închizîndu-se. Îşi simţi inima în gît. Era acolo, la o distanţă de cîţiva paşi. Primul gînd care-i veni era acela de a-l înjura. În felul ăsta nu se va linişti niciodată.

O idee bruscă o opri în mijlocul camerei. Hanul avea saună. Poate asta avea s-o ajute să-şi

relaxeze nervii.

Îşi puse o pereche de bikini noi, un kimono scurt şi părăsi camera în linişte.

Cu hotărîre şi concentrare, reuşi să găsească sauna, fără a se rătăci decît de două ori. Fu mulţumită, căci la acea oră tîrzie era singură acolo.

Îşi scoase pantofii, îşi atîrnă halatul într-un cui şi intră în saună.

Nori groşi de abur se ridicau în jurul ei şi simţi deodată că tensiunea din muşchi începe să se elibereze. Orbecăind prin ceaţa deasă, se lovi de o bancă de lemn şi se aşeză.

Pe pulpa unui bărbat.

Trei

Şocată şi puţin dezechilibrată, Ashley desfăcu braţele şi căzu. Una din mîini se sprijini pe pieptul bărbatului, cealaltă pe coapsa lui puternică. Se ridică imediat.

O voce răguşită şi cunoscută veni spre ea.

– Lasă-mă să ghicesc, Ashley.

– Max?

Dădu aburul deoparte cu mîna, încercînd să-l vadă.

– Ce cauţi aici? Te-am auzit intrînd în cameră acum cîteva minute.

– Plecam din cameră ca să vin aici.

– Oh.

– Presupun că trebuie să te aştept. Au trecut doar opt ore de la ultima noastră întîlnire.

Întinse braţul şi-i atinse pielea din dreptul stomacului. Alunecă uşor şi dădu de marginea sutienului de la costumul de baie.

– Ai cumpărat bikinii ăia.

– Da. Pe ăştia şi încă cîţiva.

Mîna lui se plimbă încet peste sîni, dezmierdîndu-i leneş pielea, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de ceea ce făcea. Dar ea îşi dădea seama.

– Ascultă, n-am avut de gînd să dau buzna peste tine...

– Stai!

– Ce este?

Încercase, gîndi el. O întreagă luptă s-a dat în mintea sa din prima clipă cînd o întîlnise. Nu a fost niciodată tipul de om care să dorească ceva fără a reflecta, dar acum, stăpînirea sa asupra situaţiei se spulbera rapid.

Îi cuprinse uşor încheietura mîinii şi o trase în jos.

– Plecarea ta nu rezolvă nimic. Şi apoi este destul abur aici pentru amîndoi. Şi chiar dacă n-ar

fi, îl vom produce noi.

Căldura o cuprinse şi o învălui înviindu-i tensiunea.

– Cred că tocmai acest abur pe care îl generăm noi e un motiv suficient pentru mine de-a pleca, nu crezi?

Mîna lui atinse uşor cupa sutienului, testînd ceea ce ascundea.

– L-ai schimbat. E puţin mai mare.

– Da' te pricepi foarte bine la îmbrăcămintea de damă, da' am mai spus-o, nu-i aşa?

Încercă să scape de el, dar degetele lui o ţinură de partea de sus a costumului de baie şi rămase acolo unde era.

– Ştii, Ashley – vocea lui era joasă, tăioasă – încep să cred că n-am nici o şansă cînd apari tu.

Degetele lui apăsau pe carnea moale a pieptului ei.

– Orice om are o şansă, Max.

Oare o auzise? Abia şoptise cuvintele, simţea că nu are destul aer pentru a-şi face vocea mai puternică.

– Nu, greşeşti. Cel puţin în privinţa noastră.

Degetele îi coborîră brusc sub sutien căutîndu-i şi mîngîindu-i sfîrcurile. Fierbînţeala îi con-

gestionă pieptul; braţele îşi pierdură întreaga putere.

– Max...

Întinse mîna spre spatele ei şi ca prin minune, sutienul se defăcu. Ştiind că ar putea protesta, ştiind că s-ar putea ridica să plece, el se apropie de ea.

– Vezi, Ashley, ştiu că greşesc, dar încerc să-ţi rezist.

– O faci foarte bine...

– E un calvar, dar mi-am dat seama ce-i de făcut.

Ştia răspunsul înainte de a-l întreba.

– Ce?

– Ne vom da bătuţi, Ashley.

– Nu...

Îşi sprijini palmele pe pieptul lui, intenţionînd să-l depărteze, dar se trezi mîngîindu-l şi degetele sale alunecară în continuare prin părul lui, iar corpul i se lipi de-al său, simţindu-l.

– Amîndoi vrem. Tu ştii, şi eu ştiu asta.

O împinse simţind un fel de durere pe care nu-şi amintea s-o fi simţit înainte. Nu-i stătea în fire să respingă o femeie sau să simtă durere, dar nu se putea stăpîni.

Se aplecă asupra ei şi-i căută sînii cu gura. Începu să-i sărute şi să-i sugă.

Corpul ei tresări. Gemînd, îşi îngropă mîinile în părul său, ţinîndu-l aproape de piept. Îşi simţea bătăile repezi ale inimii şi îşi dădu seama că începe să ardă. Dar exista ceva ce el nu ştia şi trebuia să ştie...

– E ceva... Erau nişte senzaţii precum focul care ardea. De unde veneau aceste senzaţii? Senzaţii care erau ca un foc, care o făceau să se simtă moale, docilă.

– Max... Trebuie să-ţi spun ceva.

O apucă strîns, ridicîndu-şi capul.

– Iubito, m-ai prevenit, dar sînt hotărît să risc, căci mîine voi pleca.

Degetele lui îi mîngîiau sfîrcurile. Parcă îi ieşeau aburi din pori.

Simţea cum i se deşteaptă toate senzaţiile. Se concentra să reziste, dar simţea că nu mai poate să-şi ţină sentimentele în frîu.

– Planurile tale... ah, poate n-ar fi trebuit să faci asta.

– Ce? Ce vrei să spui?

Îi pipăi sfîrcurile între două degete şi simţi cum atingerea îi electriza tot corpul.

– Da, oh, da.

Se pierdu în mîinile lui dar simţi o obligaţie morală de a-i spune totuşi. Încercă din nou.

– Max, nu mă prea pricep să fac dragoste.

– Nu eşti virgină, nu-i aşa? întrebă el pe un ton curios.

– Nu.

Vocea ei rămase stinsă.

– Oricum, nu tehnic vorbind.

– Nu tehnic?

Îşi transferă atenţia asupra gurii ei, mîngîindu-i buzele cu degetul.

– Am... încercat de vreo două ori. Da' ştii... nu m-am prea priceput. Îşi plimbă limba peste buzele ei, încercînd să le afle forma şi compoziţia.

– Cred că ştii ce faci, murmură el. Mă provoci, şi asta este ca şi cum ai arunca gaz pe foc.

Aburul se ridică împrejurul lor, cuprinzîndu-i în căldura sa umedă. Trebuia să plece de acolo, să scape, gîndi ea. Aveau nevoie de aer curat. De altceva.

Gemu, căci de fapt, nu voia să plece. Şi nu ştia ce să-i spună. El credea că-l provocase, dar ea nu făcuse altceva decît să i se confeseze.

– OK – respiră, inhalînd căldura şi parfumul lui

– am făcut-o de două ori, dar...

Chicoti.

– Eşti o mincinoasă.

– Te rog dă-mi puţin răgaz. Am să încerc să o fac mai bine.

– Timpul tău a expirat, Ashley. Deschide gura.

Ce putea face ca el s-o înţeleagă? Ştia perfect de bine că îl dorea. Dar ştia şi ce s-ar putea întîmpla dacă făceau dragoste.

– Deschide gura, Ashley.

– E... e deschisă.

– Mai mult.

Îşi băgă limba în gura ei. Îi cunoştea deja parfumul, gustul. Acum încerca să-i cunoască interiorul, umplîndu-se de dulceaţa şi gustul ei, atît de intoxicant. Dar dorea şi mai mult.

Îl cuprinse cu braţele, plimbîndu-şi degetele pe pielea lui fierbinte şi umedă. Plăcerea pe care o simţi era ceva nou şi copleşitor, la fel cu ceea ce simţea ea. Îl strînse lîngă ea, savurînd plăcerea dureroasă a pieptului.

– Ai fost făcută pentru mine, ca eu să te iubesc.

Pentru un moment nu fu în stare decît să-l privească. O vedea altfel decît o văzuseră alţii,

chiar decît ea însăşi. Dar el greşea, şi fără a lua în considerare concluziile la care ar fi ajuns, de dragul lui, trebuia să mai încerce o dată, înainte ca amîndoi să fie dezamăgiţi. Îşi adună toată puterea şi se îndepărtă de perete.

– N-o să meargă, Max.

– Da, aşa spui tu. Dar spune-mi, Ashley, tu nu mă doreşti? Spune-mi, Ashley. Închise ochii învinsă.

– Eu... nu pot.

Respiraţia sacadată îi provocă durere în plămîni.

– Simt că mă dezintegrez dacă nu te iubesc.

Întinse mîna după mîna ei, dar simţind-o atît de mică şi moale, o lăsă imediat.

– Să mergem, spuse el aspru.

Ashley merse alături de el. Cînd ajunse în hol, nu se mai uită spre biroul dinspre recepţie. Nu avea importanţă dacă Cameron era acolo sau nu. Singura fiinţă care avea acum importanţă era Max. Nu ştia prea multe despre pasiune, dar pentru moment avea senzaţia că pluteşte. Faptul că se afla lîngă el, că mergea alături de el poate nu însemna cel mai inteligent lucru pe care-l făcea, dar, cu siguranţă, era cel mai imperios necesar.

Au ajuns la lift şi Max apăsă pe buton. Uşile liftului se deschiseră.

– Ashley, draga mea!

Intră în lift, dar Max rămase unde se afla. Avea o expresie ciudată pe figură, iar corpul îi devenise deodată rigid.

– Ce...

– Ashley, draga mea. Sîntem aici!

Fără să-şi dea seama ce se întîmplă, privi spre femeia mică, în vîrstă, care se grăbea să traverseze holul spre ei. Femeia purta un costum *Adolfo,* avea părul scurt vopsit castaniu, iar faţa machiată. O cunoştea foarte bine.

– Mama!

– Draga mea!

Se simţi brusc cuprinsă în braţele mamei sale, învăluită de parfumul de neconfundat al Estèei Lauder.

– Mamă, ce cauţi aici?

Mama ei se retrase din braţele ei şi-i zîmbi.

– Unde vrei să fiu, iubito? Eşti aici, deci nu se putea să nu fiu şi eu. Ar fi trebuie să fim aici mai devreme, dar am avut nişte probleme cu maşina pe aeroportul din San Francisco şi ne-au întîrziat plecarea.

– V-au întîrziat plecarea? Nu-i plăcea acel plural.

– Da, sînt aici cu Leona.

Se întoarse către femeia care vorbea cu Cameron.

– Uite pe cine am găsit aici!

Leona era cu doi-trei centimetri mai înaltă decît mama ei, purta un număr mai mare decît ea la costum. De altfel, costumul Chanel îi venea foarte bine. Deşi ambele femei străbătuseră cu avionul aproape jumătate de ţară, înfăţişarea lor era fără cusur. Pe cînd Ashley arăta de parcă ar fi fost într-un storcător toată noaptea.

– Leona, ce surpriză, spuse ea cu o voce slabă.

Leona, care o considera pe Ashley o fată pe care n-ar fi dorit niciodată s-o aibă, radia.

– Ştiam că o să fii surprinsă. Dar, draga mea, ne vom distra atît de bine!

– Adică cum?

– Oricum vei dori tu, draga mea; sîntem aici pentru tine.

– Pentru mine?

– Da, să te ajutăm să treci peste aceste mici probleme înainte de căsătorie.

– Probleme dinainte de căsătorie?

Fu pentru prima oară cînd vorbi Max şi toate cele trei femei tresăriră la sunetul vocii sale aspre.

Zîmbetul mamei sale se stinse cînd îl văzu.

– Oh, scuzaţi-mă. Sînt Miriam Whitfield, iar ea este buna mea prietenă Leona Freeman. Dumneavoastră cine sînteţi?

Întinse mîna de formă.

– Aţi spus ceva de pregătiri pentru căsătorie?

– Da, de ce? Ashley este logodită cu fiul Leonei. Am venit aici să facem pregătirile.

– Înţeleg.

Ochii lui străluciră ca nişte safire.

– N-am ştiut.

– Max.

– Şi dumneata eşti?... întrebă Leona, repetînd întrebarea lui Miriam, dar mult mai răspicat.

Îşi desprinsese cu greu privirea de Ashley.

– Max Hayden. Sînt proprietarul acestui han.

– Ce drăguţ! spuse ea, privindu-i halatul. Aţi fost la înot sau cam aşa ceva, nu?

– Da, cam aşa ceva. Vă rog, doamnelor, să mă scuzaţi. Trebuie să merg în camera mea să fac un duş.

Miriam aprobă cu graţie.

– Desigur. Apropo, sper că avem cele mai bune camere.

– Oh, cred că le şi avem deja, spuse Leona, arătînd spre Cameron, care stătuse discret la recepţie.

– Tînărul acela drăguţ ne-a dat tocmai ceea ce ne-am dorit.

– Credeam că hanul e plin, spuse Ashley.

– Aveţi noroc, spuse Max cu o faţă de piatră. E duminică seara şi majoritatea oaspeţilor noştri au plecat. Acum, vă rog să mă iertaţi...

– Max...

– Iubito, poţi vorbi cu prietenul tău mîine, o apucă mama ei de braţ. Dacă vom avea timp. Acum vino sus şi ajută-ne să ne aranjăm. Avem atîtea de discutat. Leona şi cu mine sîntem pline de idei pentru cununie.

Ashley deschise uşile şi intră în balconul întunecos. Îi luase ceva timp dar reuşise să le ajute la despachetat pe amîndouă şi să le convingă că era prea tîrziu să mai discute despre cununie, deoarece ea trebuia să se culce.

Oare cum trebuia să procedeze cu mama ei şi cu Leona? Se aşteptase la cîteva telefoane, dar nu la sosirea lor acolo. Oftă. Plecase din New York tocmai pentru a evita ceea ce trebuia să se întîmple, iar acum nu ştia cum va putea opri acest lucru.

Şi Max? Obrajii o ardeau doar la gîndul că se întîmplase ceva între ei. Dacă mama ei şi cu Leona n-ar fi apărut, acum ar fi fost în patul lui. Şi Dumnezeu ştie cît dorise asta. Şi încă mai dorea.

Privi spre capătul balconului. Toate luminile erau stinse, iar uşile închise.

Era furios pe ea, şi nu-l condamna. Lucrurile au mers prea departe şi a fost doar vina ei.

Băgă mîinile în buzunarele capotului şi dădu peste sutien. Îl scoase şi se uită la el. Îi luase aproape jumătate de secundă să i-l scoată şi poate alte cîteva să o facă să simtă starea aceea de acuitate maximă. Toate aceste sentimente existaseră în adîncul ei şi mai fierbeau, dîndu-i o durere în tot corpul. Ar fi fugit spre el, dacă s-ar fi deschis uşile, şi l-ar fi cuprins în braţe.

Dar uşile rămaseră închise.

– Poate e mai bine aşa, îşi şopti. Cred că e mai bine aşa. Se întoarse încet, intră în cameră şi

închise uşile.

La celălalt capăt al balconului, Max stătea în întuneric, privind uşile şi gîndindu-se cum oare se va putea abţine să nu le sfarme şi să nu intre la ea pînă în zori.

Ashley dormi goală, cu urechile ciulite aşteptînd să audă zgomotul uşilor deschizîndu-se. Dar nu auzi nimic. La primele lumini ale zorilor, se ridică din pat, făcu un duş şi se îmbrăcă. Îşi făcu drum spre camera lui Max, prin balcon, dar uşile erau închise.

Bătu, dar nu primi nici un răspuns. Coborî la recepţie cu teama în suflet că el plecase.

– Bună dimineaţa, Marge.

– Bună dimineaţa.

– Nu ştii cumva dacă Max a plecat deja la Cabo San Lucas?

– Nu ştiam că intenţiona să plece, dar asta nu constituie nici o noutate. Are un avion, două maşini şi un vaporaş şi de multe ori pleacă cu una din ele fără să anunţe.

Ashley se lăsă pe biroul recepţiei.

– Deşi l-am văzut în această dimineaţă.

– L-ai văzut? se ridică brusc Ashley.

Marge chicoti.

– Niciodată nu se scoală atît de devreme, dar în dimineaţa asta a făcut-o. Spunea că se duce în port să repare ceva la vaporaşul lui.

– Grozav.

Dădu să plece, dar se întoarse după cîteva clipe.

– Unde-i portul?

Marge zîmbi.

– Am să-ţi desenez.

După cîteva minute, cu harta în mînă, Ashley se îndrepta spre uşă. Din nefericire, mama ei împreună cu Leona îşi aleseseră exact acel moment pentru a trece prin hol.

– Oh, iată-te, iubito, exclamă mama ei uşurată. Am sunat în camera ta, dar nu ai răspuns şi ne-am gîndit că trebuie să fii aici.

Ashley ascunse hîrtia la spate şi le privi pe cele două femei cu emoţie. Îşi iubea mama din toată inima şi la fel şi pe Leona. Amîndouă îi erau atît de dragi, deşi acum ar fi dorit atît de mult să le vadă plecate înapoi la New York.

– Văd că plănuiţi o partidă de tenis, spuse ea,

arătînd cu mîna spre echipamentul lor.

– Doar ştii că nu pierdem niciodată o partidă, dacă putem s-o facem. Şi apoi, mişcarea e atît de importantă.

Ashley aprobă din cap, dar în mintea ei se gîndea că ar putea exersa 24 de ore din 24 şi n-ar putea slăbi. Pe lîngă mama ei şi Leona, întotdeauna s-a simţit ca o amazoană stîngace. Ştia că ele o iubiseră şi o alintaseră întotdeauna, chiar şi atunci cînd lipsea de la orele de balet.

– Ce bine că te-am găsit, spuse mama ei. Tocmai mergeam să luăm micul dejun. Aşa că poţi veni cu noi.

– Eu tocmai am mîncat.

De fapt nu-şi băuse nici sticla ei de Cola de dimineaţă. Nu-i prea stătea în caracter să-şi mintă mama, dar dacă nu vorbea cu Max înainte de a pleca nu şi-ar fi putut ierta niciodată. Azi noapte se gîndise să-i explice ce-i cu Roger.

– Atunci vino să stai cu noi cît mîncăm, spuse mama ei. Avem atîtea de discutat.

– Ştiu, dar acum am de făcut un comision important.

– De ce nu trimiţi după un picolo, draga mea? Ştii că dacă ieşi, te rătăceşti.

– Am învăţat drumul destul de bine.

Altă minciună. Păcatele se cam strîngeau, se gîndi ea cu un sentiment de vinovăţie.

– Minunat, sînt atît de mîndră de tine.

– Sînt pe aici magazine drăguţe? întrebă Leona.

– Oh, da!

Presupunea că trebuie să fie.

– Bine. Poate vom face nişte cumpărături ceva mai tîrziu.

– În regulă. Luaţi-vă micul dejun şi apoi duceţi-vă la tenis. Mă voi întoarce înainte să terminaţi.

Se aplecă şi o sărută pe mama ei pe obraji.

– Pe curînd.

După ce reuşi să scape, Ashley se îndreptă spre port şi spre Max. Spre uimirea ei, nu se rătăci şi curînd se află pe chei lîngă vaporaşul alb legat de ţărm. Numele era pictat pe el – Serendipity.

Nu era nici urmă de Max, dar cînd urcă pe punte, auzi melodia unui cîntec pop venind dinspre interior.

Inima îi bătea puternic. Nu se aştepta ca venirea ei aici să schimbe ceva, dar dorea atît de mult ca el s-o înţeleagă.

Se opri şi privi înăuntru. Max era acolo. Era aplecat asupra unei maşinării, purta pantaloni scurţi şi nimic altceva. Umerii săi laţi străluceau în soarele dimineţii, iar muşchii i se contractau sub pielea fină şi suplă.

Văzîndu-l, gura i se uscă. În seara trecută, aceiaşi muşchi se contractaseră în palmele ei, iar pielea era atît de fierbinte...

– Max?

Pe naiba. N-o va putea auzi dacă nu renunţa la acea şoaptă de dorinţă din vocea ei, gîndi ea, supărată pe sine. Hotărîtă, strigă.

– Max!

Tresări, scăpă o cheie şi înjură. Cu o figură deloc plăcută la vedere, se întoarse şi privi spre ea.

– Ce cauţi aici? Nu-i nimic, nu trebuie să-mi răspunzi. De data asta ce mai căutai? Un telefon? O masă cu vedere bună? Sau o altă cabină de probă?

Da, de data asta era complet furios pe ea.

– Îţi datorez o explicaţie.

Purta unul din costumele pe care le văzuse ieri în mormanul de haine de pe biroul său. O bluză mulată şi pantaloni scurţi dintr-un tricot galben-

auriu. În lumina puternică a soarelui, pielea ei strălucea şi părea şi mai aurie.

Încerca să se tempereze.

– Nu-mi datorezi nimic, Ashley.

– Vrei să vii sus? Mi se lungeşte gîtul stînd aşa şi nici nu te aud prea bine din cauza radioului.

Cu o tensiune ce-i cuprinse întregul corp, apăsă pe butonul aparatului şi urcă.

– În regulă, Ashley. Acum sînt aici, şi în caz că nu m-ai auzit prima oară, îţi repet. Nu-mi datorezi nimic. De fapt eu trebuie să-ţi cer scuze. Trebuia să te ascult cînd mi-ai spus că n-o să meargă.

Trecu pe lîngă ea şi coborî pe o punte mai joasă.

– Aş vrea ca oamenii să nu fie atît de surprinşi cînd am dreptate, murmură ea şi-l urmă.

Se trezi într-un salon cu fotolii şi canapele de culoarea apei şi nisipului. Dar nu-l văzu nicăieri.

– Max?

– Sînt aici, spuse el pe un ton morocănos dar resemnat. Se îndreptă în direcţia vocii lui şi intră într-o bucătărioară bine echipată. Se sprijinea de tejghea, cu o cană de cafea într-o mînă.

– Vrei? o întrebă arătînd spre cafetieră.

Spaţiul dintre cei patru pereţi ai bucătăriei nu

constituie, probabil, cel mai bun loc de întîlnire, gîndi ea. El era prea gol, prea viril. I se părea imens, cu pielea lui bronzată, cu pieptul lat acoperit de păr moale, tentant, cu coapsele puternice, musculoase. Masculinitatea lui umplea fiecare colţişor al încăperii, punînd-o în pericol de lipsă de oxigen.

Pentru o clipă, uită pentru ce venise. Tot ce putea gîndi acum era că aproape deveniseră iubiţi. Ce-ar fi...?

– Ashley?

Tonul lui nerăbdător o scoase din reveriile ei.

– Oh, da. Ai o Coca-Cola? sperînd că puţină cofeină o va ajuta să-şi limpezească mintea.

Scoase o cutie de Cola dintr-un frigider din spatele tejghelei şi i-o întinse.

– Nu era nevoie să vii aici, Ashley. Tot ce te rog e să-mi trimiţi şi mie o invitaţie la nuntă.

– N-o să fie nici o nuntă – asta am vrut să-ţi spun.

O măsură cu privirea.

– Se pare că mama ta şi prietena ei au cu totul altă părere.

– Ştiu.

Făcu o pauză şi bău din cutie.

– Ele aşteaptă această nuntă de cînd eu şi Roger eram prieteni la joacă. Ştii, taţii noştri sînt parteneri.

– Ştiu. Freeman şi Whitfield.

– Exact. Familiile noastre sînt extrem de apropiate, iar eu şi Roger am fost întotdeauna cei mai buni prieteni.

Ridică mîna.

– Ajung şi aici. Din păcate, nici eu, nici Roger nu ne-am îndrăgostit de altcineva.

– Deci sînteţi împreună?

– Nu mă ajuţi deloc.

– Nu aştepta nici o scuză.

– Te rog, Max. Doar lasă-mă să-ţi explic eu. Nu, Roger şi cu mine nu ne-am îndrăgostit, nu chiar, asta-i.

– Nu chiar?

Îl fixă cu ochii ei mari, verzi, iar el îi întoarse privirea cu ochii săi adînci şi albaştri.

Sorbi încă o înghiţitură, aşteptînd să-şi facă efectul cofeina.

– În regulă. Cred c-ar trebui să-ţi spun mai direct. Vezi, problema este că n-am putut niciodată să mă leg de ceva pentru o perioadă mai lungă. Serviciu. Bărbaţi. Hobby-uri. Par preocu-

pată un timp şi apoi renunţ. Eu nu vreau. Dar aşa se întîmplă de fiecare dată.

– Cu siguranţă că ai stat prea mult timp aşa, pînă cînd ţi-a dat Roger inelul.

– Da, nici acum nu ştiu prea bine cum s-a întîmplat. Eram foarte ocupată. Aveam un serviciu nou, consultant la o agenţie de călătorii. Lucrurile mergeau foarte bine, cel puţin aşa cum credeam eu. Cu excepţia unor greşeli minore, ca cea a unui cuplu care se supărase foarte tare pe mine căci au găsit Coloseum-ul acolo unde le spusesem că este turnul Eiffel.

– Poftim?

– I-am trimis la Roma în loc de Paris.

O privi.

– E adevărat. Oricum, într-o zi am privit în jos şi am văzut inelul pe deget.

– Ashley, asta-i cea mai mare tîmpenie pe care am auzit-o vreodată.

– Am spus eu că e un lucru inteligent? Nu, nu cred. Îşi frecă fruntea, întrebîndu-se de unde îi apăruse durerea de cap.

– Deci eram logodită şi mi-am dat seama că trebuie să fac ceva. Roger este un bărbat minunat şi îl iubesc, ca pe un prieten, dar nu mă voi

putea mărita niciodată cu el. Nu mă voi putea mărita cu nimeni. Mi-aş înnebuni soţul.

– Cred că acesta e primul lucru care are sens din cele pe care le-ai spus, spuse el sever. Apropo, ai de gînd să termini această poveste? Îşi trecu mîna prin păr.

– Începi să mă zăpăceşti, Max.

Doamne, era minunată, gîndi el cu disperare. Emoţia îi colorase obrajii şi-i lumină ochii. Îşi frecă fruntea, dar durerea nu-l lăsa.

– Continuă.

– În regulă, aşa că i-am spus lui Roger.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus că eu nu mă pot căsători cu el, şi i-am dat inelul înapoi.

– I l-ai dat? întrebă el surprins.

– Da, asta încercam să-ţi spun. Nu mai sînt logodită.

– Şi Roger ştie asta?

– Desigur. Şi a acceptat. Ţi-am spus, sîntem cei mai buni prieteni. Oricum, era ocupat cu o groază de treburi şi nu avea prea mult timp liber.

El scoase un sunet de neîncredere.

– Cred că nu eşti serioasă.

– Max, ăsta-i adevărul. Nu l-ai văzut în hol

aseară, nu-i aşa? Nu, nu l-ai văzut. Le-ai văzut doar pe mamele noastre. El se află la New York şi face ceea ce-i place cel mai mult, munceşte.

Puse cana pe tejghea, privind-o un timp, încercînd să găsească o fisură în povestirea ei. Ştia că trebuie să fie ceva – şi găsi.

– Atunci de ce mama ta şi doamna Freeman cred că eşti logodită şi că va urma o cununie?

– E simplu.

– Dacă-i adevărat, atunci va fi o schimbare binevenită.

– Max...

– Spune-mi, Ashley.

– Ele doresc să ne căsătorim, nu pot accepta hotărîrea mea. Imediat ce-am avut discuţia cu Roger, am plecat din oraş. M-am gîndit că dacă nu voi fi acolo, or să încerce să mă facă să-mi schimb părerea, şi că în cele din urmă îşi vor da seama că nu va mai fi nici o cununie.

– Se pare că planurile tale n-au mers.

Oftă.

– Ştiu.

O privi întrebător.

– Ai vreun plan nou?

– Nu chiar. Nu vreau să le fac să sufere, sînt

amîndouă atît de bune. Cred că va trebui să rămîn la decizia mea şi sper că-şi vor da seama că n-o să fie sfîrşitul lumii dacă Roger şi cu mine nu ne vom căsători. Oricum, ne vor avea alături de ele pe amîndoi.

Privind în sus spre el, printre gene, îşi muşcă buza de jos. Îi spusese tot, dar nu putea spune că se simte bine. Tensiunea dintre ei era grea şi la fel de plină de pericole ca un zid electric.

– Asta-i tot ce am vrut să ştii. Nu sînt logodită, dar...

– Dar?

– Dar cred că e bine că au venit. Ne-au oprit să facem o greşeală colosală.

Un muşchi i se mişcă pe faţă.

– Ce vrei să spui?

– Nu sînt pregătită că am o relaţie cu un bărbat. Acest fapt n-a preocupat-o înainte, dar acum se simţea copleşitor de tristă.

– Nu cred că am spus că doresc o relaţie sexuală. De fapt, cred că ăsta-i ultimul lucru pe care îl doresc.

Ţinînd încă în mînă cutia de Coca-Cola, îşi încrucişă braţele peste piept.

– Da, cele două experienţe de-o noapte pe

care le-am avut n-au fost ele grozave şi nu ştiu ce-ar putea lăsa în urmă, un astfel de lucru.

Nu prea multe, gîndi el. Filozofia ei de viaţă se potrivea perfect cu a lui. Să rămîi liber, neatins şi să faci exact ce doreşti. Ceea ce dorea el acum e să o ducă în pat şi să o ţină acolo o săptămînă. Dar nu avea importanţă ce dorea el, căci existau acele fire nevăzute ale ei.

– A fost vreuna din acele experienţe cu Roger?

– Nu. El este prietenul meu.

– Aşa e, murmură el. Ei, ai venit să-mi spui ce mi-ai spus, acum trebuie să mă întorc la treabă. Ştii pe unde trebuie s-o iei? Sau trebuie să-ţi desenez?

Peste chipul ei trecu o umbră de durere care-l făcu să simtă că ar fi trebuit să-şi muşte limba în loc să vorbească.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nici o problemă.

Se întinse să pună cutia pe tejghea.

– Mă descurc pînă la ieşire.

Porni spre uşă, apoi se opri şi privi înapoi.

– Călătorie plăcută, Max.

– Nu mai plec.

Cuvintele îl surprinseseră la fel de mult ca şi pe ea.

– Nu?

– Nu. Nu chiar acum. Am nişte probleme cu motorul. Era ceva care se putea aranja într-o oră.

– Oh.

Ridică din umeri şi-l privi cu nesiguranţă.

– Cred că te voi vedea la han. Mă voi strădui să-ţi ţin calea.

– Stai.

– Da?

Oare ce voia să spună?

– Mai rămîi puţin, dacă vrei... Am să scot barca, să-i fac o probă. Pulsul i se ridică puţin cînd auzi invitaţia, dar cu regret, trebui să-l refuze. Dădu din cap.

– Am rău de mare.

– Oceanul e calm astăzi.

– Mi-a fost foarte rău odată, pe un lac din Connecticut.

O privi, întrebîndu-se ce naiba e cu el.

– Am pastile.

– Nu ştiu să înot.

– Am certificat de Cruce Roşie.

Avu o scurtă dar puternică luptă cu sine.

– Dacă nu mergem prea departe cred că va fi în regulă. În regulă? Se întreba dacă va mai fi ceva în regulă. Sau normal.

Patru

Serendipity aluneca uşor pe apă, formînd o cărare albă pe pacificul ocean albastru. Max fixa cu privirea orizontul şi încerca s-o menţină aţintită acolo.

Curînd va trebui să se întoarcă în port, gîndi el, şi nu schimbase în nici un fel situaţia. Nu fusese necesar să scoată barca la apă pentru a-şi da seama ce-i cu motorul şi ar fi putut pleca mult mai departe.

Oh, drace, reflectă el sincer. Ar putea să recunoască. Nu avusese un plan anume. Singurul

lui gînd a fost de-a o ţine puţin pe Ashley lîngă el.

Dacă s-ar afla acum în faţa unui juriu, s-ar apăra susţinînd că e cuprins de o stare de nebunie temporară.

Se întoarse din nou şi o privi. Era întinsă pe burtă, pe un şezlong. Tenta întunecată a ochelarilor lui de soare nu reuşea să-l împiedice să vadă corpul lung şi mlădios al lui Ashley, acoperit sumar.

O strălucire aurie îi înfrumuseţa pielea. Briza îi sufla prin păr, creînd valuri de culoarea vinului roşu, şi flirta cu faldurile scurte al pantalonilor, dezvăluindu-i şi tentîndu-l cu vederea dantelei chiloţilor.

Auriu. Chiloţii ei erau aurii. Oare erau aceia pe care îi ridicase de jos, atunci, în hol, în prima noapte? Perechea aceea de satin pe care-o pipăise cu degetele şi care-l introdusese în parfumul ei sexual?

Strînse din maxilare. Privirea lui urmări linia dreaptă a spatelui, în jos pînă la scobitura graţioasă a taliei şi apoi se opri pe coapsele ei rotunjoare.

Pielea aceea, curburile acelea.

La naiba, o să iau foc.

Încetinînd barca, verifică spaţiul din jur şi apoi apăsă pe butonul pentru pilot automat, astfel ca barca să-şi poată menţine direcţia împotriva curentului.

Scoţîndu-şi ochelarii, se îndreptă spre ea.

– Unde este loţiunea aceea contra arsurilor de soare pe care ţi-am dat-o? Ridică sticluţa de lîngă şezlong şi o aduse în faţa lui.

– Iat-o. Vrei s-o foloseşti?

– Nu, vreau ca s-o foloseşti tu. Ai doar cîteva haine pe tine şi în următoarele zece minute ai să fii roşie ca focul.

– Am folosit loţiunea, Max.

Din poziţia în care stătea, forma muşchilor lui puternici parcă oprea lumina soarelui. Ar fi trebuit să simtă răcoarea dar simţea în loc o fierbinţeală care nu avea nimic de- a face cu efectul razelor solare. Încercă să se protejeze.

– Nici tu nu ai prea multe haine pe tine. Poate ar trebui să foloseşti şi tu loţiunea. Ori să te îmbraci. Ori altceva.

– Sînt obişnuit cu soarele ăsta de pe coasta vestică. Şi apoi pielea mea e tăbăcită deja.

– Mie nu mi s-a părut că arată ca o piele tăbăcită, murmură ea.

– Poftim?

– Nimic. Am să folosesc nişte loţiune.

N-avea chef să se certe cu el. Se întoarse pe spate şi începu să întindă loţiunea pe piele.

Tot ce era bărbătesc în el răspundea la privelişte pe care o ofereau picioarele ei, care se ridicau pe rînd, şi la întinderea uşoară a emolientului pe piele. Părul de pe gît îl înţepa, muşchii i se încordară. Disperat, îşi aruncă privirea în altă parte căutînd ceva care să-l poată salva. Văzu un prosop de plajă. Îl luă de jos şi-l aruncă spre ea.

– Ce faci? întrebă ea uimită.

– Factorul protector din loţiune nu e destul de puternic pentru tine. Se ridică. Prosopul îi căzu pînă aproape de talie.

– Nu te prostii, Max. Doar n-am stat atît de mult.

– Destul. Şi acum uită-te. Ţi-ai expus spatele.

Cu o înjurătură se trînti pe şezlong lîngă ea şi ridică capătul prosopului pînă la bărbie.

Îl privi.

– Eşti fericit acum?

– Extaziat.

O privi critic.

– Cum te simţi?

– Minunat. N-am avut rău de mare deloc. Nu-mi dau seama de ce.

– Datorită pastilei pe care ţi-am dat-o.

Scutură din cap.

– N-am luat-o încă. M-am gîndit să aştept pînă mi se face rău.

– De ce?

– Pentru că pastilele se iau cînd ţi-e rău.

Poate din cauza luminii care se reflecta din apă, gîndi el, ochii ei sînt mai verzi, iar steluţele aurii mai pronunţate decît la văzuse el pînă atunci.

– O fi fost ceva ciudat cu locul acela din Connecticut, spuse ea.

– Poate ai mîncat ceva anume în ziua aceea.

– Poate. Sau poate era ceva cu apa. Acum cînd mă gîndesc, îmi aduc aminte că apa avea o culoare ciudată. Nu era chiar albastră. De fapt nici verde... sau cenuşie...

Era atît de aproape, gîndi ea. Inima, care-i bătea atît de repede, îi spunea că era prea aproape. Faţa îi era înăsprită de barbă, făcîndu-l să pară mai încruntat ca de obicei. Şi asta nu era tot ce-o neliniştea. Vîntul îi ciufulise părul, iar soarele îi acoperise corpul cu încă o tentă de bronz.

– Arăţi ca un pirat, murmură ea.

Fără să vrea, buzele lui făcură o remarcă usturătoare.

– Iar începi să spui exact ceea ce gîndeşti.

– Nu-ţi place să fii comparat cu un pirat? Întotdeauna am considerat piraţii cutezători şi romantici.

– Crezi că sînt cutezător şi romantic?

Rîse.

– Eşti exact ca piraţii adevăraţi. Eşti mai mult decît cutezător – ai un fel de lene şi în acelaşi timp, de putere sexuală. Crede-mă că e o combinaţie periculoasă. Loveşte o femeie exact între ochi şi o ameţeşte. Cît despre latura romantică...

Brusc îşi dădu seama de capcana pe care şi-o întinsese singură, în acelaşi timp observă că ochii lui se întunecară.

– De fapt, cred că nu eşti romantic deloc. Eşti prea... ei, sînt sigură că ştii ce vreau să spun.

Îşi drese vocea.

– Vreau să spun că nu eşti nici prea calm.

Cu asta putea fi de acord, gîndi el sever. În acel moment, era conştient de fiecare nerv din corpul său.

Îşi muşcă buza de sus.

– Cred că doreşti să mă mut în altă cameră.

– Ar putea fi o idee bună.

Vocea lui era încordată şi răguşită.

– Am să vorbesc la recepţie, cînd ne vom întoarce, şi am să rezolv. Privi în jos – prosopul care o acoperea, alunecase şi i se puteau vedea sînii. Forma lor rotundă şi delicată îi creă o nouă încordare în corp. Îi ridică prosopul pînă îi ajunse la bărbie.

– Trebuie să stai acoperită.

Iritată, atît de apropierea lui cît şi de faptul că el considera că e o idee bună să se mute în altă cameră, aruncă prosopul jos.

– N-am să iau foc.

– Ba da.

Dinţii lui se încleştară cu zgomot.

– Îţi spune ceva expresia *homar fiert*?

Îl privi.

– Da, este una dintre mîncărurile mele preferate.

Apucă marginea prosopului şi îl trase în sus. Ea îl smulse în direcţia opusă. Prosopul se rupse. Degetele lui îi atinseră uşor pieptul.

Respiră violent.

Deodată se auzi un mesaj prin staţia radio.

– Ashley? Ashley, draga mea? Eşti acolo? Aici

sînt eu, mama ta. Terminat. Domnule Hayden, fiica mea este acolo, nu-i aşa? Sînt Miriam Whitfield, trebuie să vorbesc cu fiica mea. Terminat.

– Cred că acum te simţi bine, murmură Max, sărind în picioare cu mînie abia ascunsă.

Ea se strîmbă, se ridică în picioare şi îl urmă la timonă. O auzi pe mama ei.

– Nu răspunde nimeni şi doar am spus *terminat*. Ashley? Eşti acolo? Am pentru tine cele mai nemaipomenite noutăţi. A sosit Bo Bo Duprée şi a adus cea mai divină surpriză.

– Cine-i Bo Bo? întrebă Max cu faţa întunecată şi cu privirea confuză.

– E consultantă în căsătorii.

– Consultantă în căsătorii?

– Ştii, ajută la aranjarea şi planificarea căsătoriilor.

Un muşchi se mişcă pe faţa lui cînd se ridică şi-i întinse receptorul.

– Apasă pe buton cînd vrei să vorbeşti şi spune *terminat* cînd vrei să asculţi. Spune-i mamei tale că ne întoarcem chiar acum.

– Ashley arăţi minunat în seara asta, spuse Leona. Aş fi vrut ca Roger să fie aici să te vadă. Ţi-au plăcut lucrurile noi? Mama ta şi cu mine am făcut cîteva cumpărături înainte de a veni încoace. Ne-am gîndit că aceste lucruşoare te vor binedispune.

– Sînt foarte drăguţe.

Găsise în cameră toate aceste lucruri noi şi recunoscuse fabricanţii. Ştiind că în cele din urmă, oricum, avea să le dezamăgească, atît pe mama ei, cît şi pe Leona. Se hotărîse să îmbrace unul din costumele cumpărate de ele. Alese un pantalon de crêpe purpuriu cu o croială amplă şi o bluză de mătase drapată.

Mama ei se aplecă spre ea.

– Draga mea, cît ai fost plecată cu barca domnului Hayden...

– De unde ai ştiut unde eram?

Mama ei ridică din umeri.

– Doamna de la recepţie a fost extrem de îndatoritoare. Mi-a spus că te-ai dus în port să-l cauţi pe domnul Hayden şi ne-a ajutat să te sunăm. Ştiam că te vei întoarce imediat ce vei auzi că Bo Bo este aici. De fapt, nu ştiam că vaporaşul plecase din port.

Se juca cu perlele de la gît.

– Nu ştiu dacă a fost chiar înţelept să pleci cu domnul Hayden, avînd în vedere că eşti logodită.

– Te rog, mamă, fără predici. Şi apoi, doar ştii că nu mai sînt logodită cu Roger, adăugă ea, deşi ştia că replica ei va ajunge la urechi surde.

Scrută cu privirea sufrageria, căutîndu-l pe Max. Simţise o durere adîncă cînd îi spusese ospătarului care masă o alege, deşi probabil el nu va coborî pentru cină. Păruse foarte nervos la întoarcere. Deşi reuşise s-o scoată la capăt cu el de cînd sosise aici. Cu excepţia acelor clipe petrecute în saună...

– Ştii că nu vreau să-ţi ţin predici, draga mea. Cred că vei fi interesată să afli ce ştiu despre domnul Hayden.

Atenţia i se îndreptă brusc spre mama ei.

– Dumnezeule, mamă, sper că n-ai făcut investigaţii asupra lui.

– De ce n-aş face asta? Nu, am întrebat doar pe-ici pe colo şi în plus, am vorbit şi cu tatăl tău. Ştiai că domnul Hayden a fost un timp mare pe Wall Street şi că, cu cîţiva ani înainte de-a renunţa la tot, şi-a cumpărat acest loc şi apoi s-a retras?

– Mi-a spus că a lucrat pe Wall Street.

În emoţia ei, Miriam scoase un sforăit care nu se potrivea cu aerul ei de mare doamnă.

– A făcut mai mult decît să lucreze. El, împreună cu Damien Averone şi alţi cîţiva, au condus afacerile acolo, timp de mai mulţi ani. Nu înţeleg cum de nu l-am cunoscut pînă acum?

– Probabil că nu-i prea păsa de viaţa socială, spuse Leona. Multora nu le prea pasă, deşi eu niciodată n-am fost în stare să înţeleg acest mod de a gîndi.

Miriam aprobă din cap.

– Oricum mă simt mult mai bine cunoscîndu-i trecutul. Acum Ashley, pot să înţeleg de ce v-aţi împrietenit voi doi. Sînteţi foarte apropiaţi din acest punct de vedere.

Dar ei nici nu s-au împrietenit, gîndi Ashley. Şi nu au nici un alt fel de relaţie decît că au reuşit să se necăjească unul pe altul în mare măsură.

Tocmai atunci îl văzu. Stătea în cadrul uşii, schimbînd cîteva cuvinte cu ospătarul şef, dar privirea lui era îndreptată spre ea. Îşi abătu ochii de la el, însă imaginea lui era întipărită în mintea ei. Purta o cămaşă sport albastru deschis, o pereche de pantaloni bleumarin şi un sacou sport. Arăta grozav. De fapt, mai mult decît grozav...

Conversaţia pe care o purta cu mama ei şi cu Leona nu era altceva decît un zgomot de fundal. Încă odată, Max îi umplea simţurile, prezenţa lui interferîndu-se nu numai cu auzul ei, dar chiar cu procesul ei de gîndire.

Încet, întoarse capul şi privi spre uşă.

Nu-i acolo, realiză ea cu o panică de neimaginat. Privi peste tot în cameră pînă îl găsi. Stătea jos la masă şi citea ziarul.

La masa lui.

Nu-şi dădu seama decît acum că îi ceruse ospătarului o masă care să fie aproape de a lui. Gîndul acesta îi răsuci mintea. Frumos. Chiar propria-i conştiinţă îi jucase farse.

– Oh, ce bine! spune Leona pe un ton de adevărată încîntare. Uite-o pe Bo Bo.

Ashley se întoarse s-o vadă pe Bo Bo Duprêe care-şi loc printre mese. O femeie înaltă, trecută, cu figură de matroană, Bo Bo era toată îmbrăcată din cap pînă în picioare, în culoarea piersicii. De ani de zile, Bo Bo era consultantă în căsătorii din înalta societate a New York-ului şi organizatoare de petreceri. O făcuse populară faptul că era foarte excentrică.

Şi, notă Ashley strîmbînd din nas, această ex-

centricitate o urmărea acum prin mulţime. Sybella – divina surpriză despre care îi vorbise mama ei la staţia de pe vaporaş.

Sybella, sfătuitorul personal şi astrologul lui Bo Bo, era nu doar femeia cu un singur nume, ci şi femeia cu părul ca un plastron, îmbrăcată în haine prea scurte pentru corpul ei voluminos şi pe care atîrnau cristale de toate felurile.

Miriam le salută cu un zîmbet cald.

– Bo Bo, Sybella, luaţi loc. Am amînat comanda pînă la sosirea voastră. Elegantă şi parfumată, Bo Bo se adînci în scaun.

– Drăguţ din partea voastră. Sybella şi cu mine n-am mîncat nimic de cînd am plecat din New York. Amîndouă detestăm mîncarea din avion. Ashley, ce bine că te văd din nou.

– Bo Bo, Sybella, murmură ea, dînd din cap.

Sybella nu vorbea niciodată în afară de momentele cînd comanda mîncare sau rostea verdicte. Imediat, capul ei ca un plastron se cufundă în descifrarea meniului.

– Doamnelor, aici găsiţi cea mai divină mîncare cu preparate marine, spuse Leona. Oh, iată, vine ospătarul.

La cealaltă masă, Max încerca să se con-

centreze asupra cititului, dar cuvintele jucau în faţa ochilor lui. Ashley îi luase respiraţia în costumul acela. Umerii goi îi scînteiau, iar părul fusese periat şi strălucea uimitor. La naiba.

Ştiuse că va fi aici. De fapt, dacă ar fi cinstit cu el, ar trebui să admită că ea fusese motivul pentru care coborîse la masă. Nu ştia de ce, cu excepţia faptului că-şi simţise muşchii încovrigaţi şi strînşi, durîndu-l, şi nu a putut rezista.

– Ashley, spuse Bo Bo, vreau să te asigur că nunta ta cu Roger va fi o afacere magnifică.

– Nu mă interesează.

– Foarte bine, căci nici noi nu vrem să te intereseze.

Bo Bo se întoarse spre cele două mame.

– Trebuie să vă felicit pentru această idee. După ce toţi vor veni aici, vom trage concluzia că, organizarea cununiei aici a fost o idee strălucitoare. Totul aici e atît de intim şi relaxant şi vom putea face ca totul să fie desăvîrşit.

Ashley le străpunse cu o privire pe mama ei şi pe Leona.

– Poate tu n-ai auzit bine, Bo Bo, dar eu şi Roger am desfăcut cununia.

Leona vorbi cu un zîmbet pe faţă.

– Nu, draga mea, tu ai rupt logodna. Bietul Roger e în New York, îngropat în munca lui, aşteptîndu-te să-ţi revii.

Ashley îşi roti ochii.

– Te rog, Leona. Roger întotdeauna se îngroapă în munca lui şi ştie de multă vreme că nu există nici o speranţă de revenire.

Dădu din cap.

– Logodna este desfăcută şi gîndind logic, doamnelor, sînt sigură că veţi înţelege că şi nunta este la fel.

Miriam înclină din cap cu necaz.

– Draga mea, n-am idee cît sînt de puternici aceşti nervi ai tăi, înainte de cununie. Dar nu-ţi face griji. Vei fi o mireasă frumoasă.

– Mama ta are dreptate, Ashley, spuse Bo Bo. Crede-mă, în munca mea am văzut sute de cazuri de astfel de izbucniri nervoase şi pot să te asigur că întotdeauna trec.

– Dar...

Brusc, Sybella băgă mîna între faldurile ei şi scoase un computer. Îl puse pe masă şi începu să bată pe taste.

Bo Bo zîmbi larg.

– Sybella crede că deoarece cele două păsă-

rele îndrăgostite nu se înţeleg asupra datei, înseamnă că Ashley este îngrijorată din cauza acestei date. Sybella doreşte să afle data care, astrologic, va fi corectă, pentru a asigura fericitului cuplu, un mariaj lung şi prosper.

Leona bătu din palme.

– Ce minunat.

Mintea lui Ashley se lăsă purtată spre Max. Părea atît de absorbit de rubrica de afaceri a ziarului. Îşi aminti de computerele şi de faxul din biroul lui. Sigur că se mai interesa şi de lumea afacerilor. În timp ce-l privea, el ridică paharul şi sorbi. Mărul lui Adam i se mişcă în sus şi în jos şi ea avu senzaţia ciudată că simte în stomacul ei căldura vinului.

– ... iar biserica va fi inundată de lumina soarelui şi peste tot vor fi flori multe şi albe şi...

Ashley se uită la Bo Bo.

– De unde ştii că biserica va fi inundată de soare? Ar putea să plouă în ziua aceea.

Bo Bo radie triumfătoare.

– Chiar dacă va ploua, vor exista reflectoare montate în exterior, care vor lumina prin ferestre, să creeze iluzia de soare care pătrunde în interior.

Miriam scoase un sunet de extaz.

– Bo Bo este absolut cea mai bună.

– Ştiu.

Degetele Sybellei continuau să zboare pe taste iar Ashley îndrăzni să mai arunce o privire spre Max. Privirea ei o întîlni pe a lui şi ea simţi din nou fierbînţeală pe piele.

– Ar trebuie să închiriem *Waldorf*-ul pentru recepţie, spuse Leona, şi cred că ar fi drăguţ să avem cîţiva trompetişti care să-i invite pe musafiri la masă.

– Bună idee.

Max începu să taie friptura pe care i-a adus-o ospătarul. Pe toţi dracii, Ashley va sfîrşi prin a se căsători, nu va şti asta nici chiar cînd va fi prea tîrziu! La fel ca atunci cînd s-a logodit.

Stătea acolo, părînd să asculte ce se spunea, dar el era sigur că ea nici nu auzea. Mintea ei era în altă parte, deşi Dumnezeu ştia unde. El făcu semn ospătarului să-i mai aducă vin. Nu mai întîlnise în viaţa lui o femeie mai frustrată!

Trăise o viaţă liberă, trecînd de la un lucru la altul. Şi după cîte ştia el, singurele ei frontiere erau acelea create de dorinţa ei de a nu-i mai răni pe cei pe care îi iubea. Lucru frumos, doar că-i era teamă că ea va sfîrşi căsătorindu-se cu un

bărbat pe care nu-l iubea.

Mama şi prietenii ei n-o ascultaseră cînd le-a spus că nu avea de gînd să se căsătorească cu Roger, iar acum nici ea nu mai asculta, acum cînd ele plănuiau vesele căsătoria. Şi după toate aparenţele, Roger avea să accepte orice, atît timp cît nu se amesteca prea mult cu munca sa.

Trebuia s-o facă să înţeleagă cumva că urma să facă cea mai mare greşeală din viaţa ei.

Cu o mişcare grandioasă, Sybella lovi tasta computerului la fel cum un pianist ar fi făcut pe clapă, ultima notă dintr-un concert al lui Rahmaninov.

– A treia sîmbătă din septembrie.

Bo Bo zîmbi. Leona şi Miriam suspinară cu admiraţie. Ashley le privi ca şi cum gîndul ei fusese în altă parte.

Murmurînd o înjurătură, Max se ridică şi părăsi sufrageria. Era furios şi fără îndoială, pe ea. Nu-şi putea explica de ce, dar el devenise foarte important pentru ea. Ca şi cînd respira mai uşor dacă ştia unde este şi ce face. Şi-i era ciudă cînd era supărat pe ea.

Dorea să meargă la el şi să clarifice lucrurile între ei doi. Dar ar fi fost o prostie, căci el îi dă-

duse să înţeleagă clar că nu dorea să aibă de-a face cu ea. Imediat ce reuşi să se scuze în mod politicos, se duse la recepţie să vadă ce cameră îi fusese dată – şi descoperi că mai stătea încă la etajul III.

– Max s-a interesat, spuse Cameron, dar mama ta a rezervat o groază de camere pentru musafirii ei şi...

– Poftim? spuse ea, ai spus *o groază de camere*?

Cameron încuviinţă.

– Aşa-i. Aşteaptă destul de multă lume peste cîteva zile şi împreună cu rezervările noastre nu mai sînt camere libere.

– Înţeleg. Şi cum a primit Max ştirea?

Cameron plecă capul şi începu să sorteze fişele. Ea oftă.

– N-a fost prea bucuros, nu-i aşa?

Cameron o privi cu o repulsie vădită.

– Ei bine, nu chiar. Am fost surprins. M-am gîndit c-o să fie mulţumit că o să avem din nou casa plină.

Dar nu fusese, se gîndi ea necăjită, că el nu dorea s-o mai vadă acolo la etaj, şi acum ea trebuia să stea.

– Mulţumesc, Camerone.

Sus în camera ei, făcu o baie lungă, fierbinte, încercînd să-şi înece fericirea. Dispreţul lui Max era o greutate pe inima ei.

Dar nu avea cum să plece pur şi simplu de acolo. Încercase să le părăsească o dată, pe Leona şi pe mama ei, dar planul fusese un eşec total. De astă dată, va sta şi le va face să-şi dea seama că a fost serios ceea ce le-a spus.

Singura alternativă ar fi să le convingă să plece înapoi le New York şi să plece şi ea odată cu ele. Problema era că ele păreau extrem de încîntate de împrejurimi. Şi apoi mama ei îi mai aştepta şi pe alţii, deşi Dumnezeu ştia pe cine.

Abătută, Ashley ieşi din cadă, se uscă şi se îmbrăcă într-o cămaşă uşoară de bumbac alb. Era brodată la brîu cu dantele iar tivul scurt şi unduit se umfla pe genunchi în timp ce se îndrepta spre uşa balconului.

Era o lună aproape plină şi dădea o culoare de argint plajei. Aerul dinspre ocean se juca în părul ei iar sunetul valurilor ce se spărgeau de ţărm o liniştea şi o agita în acelaşi timp. Pentru o clipă fu din nou cuprinsă de dorinţa de a-l vedea pe Max. Voia să-şi continue drumul pe balcon,

spre camera lui, şi să încerce să discute cu el. Poate ar ajunge la un armistiţiu.

Trase aer în piept. Pe cine prostea? Pentru un armistiţiu era nevoie de o încetare a tensiunilor de ambele părţi. Din nefericire, tensiunea dintre ei era un lucru palpabil, vibrant, şi cu atîta substanţă încît Bo Bo l-ar putea decora şi folosi ca temă pentru una din petrecerile ei.

Ashley îşi supse buza de sus, cîntărindu-şi ideea. Ar putea fi o combinaţie. Viaţa pe o pistă rapidă. Iar ca piesă de centru, Bo Bo ar putea folosi valize suspendate pe care să fixeze ţinte la care să tragă, şi fiecărui invitat să-i ofere o mostră de *Midel* şi *Alka- Seltzer.*

Tîmpită idee, gîndi ea cu o strîmbătură. Întorcîndu-se în cameră, stinse luminile şi se băgă în pat.

Dar nu se putea odihni.

Mintea i-o lua razna, capul o durea. În lumina lunii, îi veni în minte imaginea lui Max, aşa cum era pe vaporaş, foarte gol, foarte bronzat, în pantalonii săi scurţi. Prezenţa lui acolo umpluse mica bucătărie şi ciudat, se simţea şi ea plină de el. Ciudat, pentru că nu-şi dădea seama cum s-ar simţi în ea posedînd-o în întregime.

Nemulţumită şi agitată, îşi scoase picioarele peste cearceaf. Aproape că ştia cum ar putea fi. Aproape.

O dorise cînd au fost în saună. Şi doar Dumnezeu ştie cît îl dorise şi ea. Sînii îi transpiraseră cînd a ţinut-o strîns lipită de el iar în jos simţise o durere şi un gol. Îşi amintea totul.

O siluetă de bărbat apăru în cadrul uşii.

– Max, şopti ea, fără îndoială, ştia cine este. Cine altcineva putea schimba temperatura din ea făcînd-o grea şi fierbinte?

Se îndreptă încet spre ea. Cînd ajunse lîngă ea, puse un genunchi pe marginea patului, se aplecă şi o privi.

Îl privi şi se gîndi cît era de măreţ. Avea încă pe el pantalonii pe care-i purtase mai devreme, dar îşi dăduse jos haina şi cămaşa. Iar în întunericul cu tentă argintie, ochii lui erau negri şi... ardeau.

– Max?

Încet, se lăsă peste ea şi-i căută gura.

Fierbinţeala o lovi atît de repede încît uită de surpriza iniţială de a-l vedea în camera ei. Greutatea corpului său era ceva nou şi înfiorător. Iar cînd limba lui i se scufundă în gură, instinctiv o

întîmpină pe a ei. Limbile lor se balansau şi dansau împreună; scoase un sunet aspru de satisfacţie şi se afundă mai mult.

Scîntei de dorinţă trecură prin corpul ei, anihilîndu-i voinţa.

Pentru prima dată în viaţa ei nu încercă să vorbească. Era inutil să-i spună că o relaţie între ei doi n-ar duce la nimic bun. Dar cum să poată vorbi cînd sentimentele nemaipomenite descărcau în corpul ei senzaţii pustiitoare? O dorinţă începu să crească în interiorul ei, şi nu-l mai putu respinge. Gura lui îi căuta gîtul şi îl muşcă, găsind locuri care o terminau. Apoi îşi legănă pelvisul de al ei şi pasiunea o străfulgeră, scoţînd gemete din ea. Avea o putere a lui care o excita, o virilitate masculină în faţa căreia nu se putea apăra.

În tăcere dar în acţiune încă, se rostogoli pe cealaltă parte a ei, ridicîndu-i brusc poalele cămăşii de noapte. Aerul pătrunse peste pielea ei fierbinte. Sfîrcurile îi erau tari şi palpitau. Dorinţa crescu odată ce gura lui o înconjură şi puse stăpînire pe ea. Cu un suspin adînc, îşi afundă mîinile în părul lui. Auzea sunetul uşor al limbii lui care-i sugea sînii, simţind fiecare frămîntare ca o lance de foc în pîntec. Plăcerea era pătrunzătoare

şi aproape de nesuportat, dar n-ar fi renunţat la ea pentru nimic în lume. De fapt, voia mai mult. Şoldurile se arcuiră în sus, căutînd dar negăsind.

Şi dorinţa deveni şi mai puternică.

Se auzi scîncind, iar cînd degetele lui coborîră între picioare, sexul i se deschise ca o floare. Nimic nu era mai simplu sau mai uşor şi nu se simţise niciodată atît de fantastic. Nimeni n-o atinsese aşa cum o atingea el acum. Nimeni nu însemnase atît de mult şi pentru nimeni nu simţise atît de mult ca pentru el. Ar fi vrut să-i spună cît de desăvîrşită era plăcerea şi cum fiecare mişcare a degetelor lui o făcea să se simtă de parcă s-ar fi dezintegrat. O fierbinţeală albă curse prin ea ca un rîu dezlănţuit. Şi brusc, dorinţa nu mai putu fi stăpînită.

– Max! Cu ochii închişi, cerîndu-l, întinse mîna după el.

Dar el nu mai era acolo.

Stătea în picioare lîngă pat, cu pumnii strînşi, cu pieptul ridicîndu-se şi coborînd repede.

– Max?

– Vrei să fac dragoste cu tine, Ashley? întrebă el.

Cuvintele se rostogoleau din pieptul său, răgu-

şite şi aspre.

– Da. Durerea din vocea ei o surprinse puţin.

– Bine. Vreau să ţii minte cum te simţi acum. Să-ţi aduci aminte şi să nu uiţi. Şi în ziua cînd te vei trezi şi te vei vedea alături de Roger, mergînd spre altar, poate-ţi vei da seama ce dezastru va fi pentru tine să te măriţi cu el.

Uluită, se lăsă pe pat, privindu-l cum dispare în lumina lunii.

Cinci

Întregul trup şi-l simţea pulsînd de dorinţă pentru el. Şi el o părăsise. Ce se întîmplase? Îşi duse mîna la cap, dorind să-şi limpezească gîndurile.

Ce-a spus? Ceva despre căsătoria ei cu Roger? Nu înţelegea nimic.

Cînd se ridică, cămaşa de noapte îi alunecă în jos acoperind-o, aducîndu-i aminte. La naiba, venise în camera ei, o dezbrăcase, făcuse dragoste cu ea şi apoi plecase.

Mînia începu să ia locul dorinţei. Coborî din pat şi puse ceva pe ea în grabă – costumaşul pe

care-l purtase în acea dimineaţă. Îşi căută pantofii, dar nu-i găsi şi renunţă.

Traversă balconul spre camera lui. Uşile erau deschise, dar el nu era acolo.

Coborî repede în hol.

– Cameron, l-ai văzut pe Max?

Ca de obicei, Cameron era amabil şi dornic s-o mulţumească dar avea o anumită prudenţă care ei îi spunea că nu-şi ascunde bine mînia.

– Şeful a plecat acum cîteva minute. Pot să te ajut cu ceva?

– A plecat?

Nu, nu, nu, gîndi ea. Max n-o să navigheze fericit în timp ce ea rămîne aici înfuriată de tot ce se întîmplase.

– În port, corect? S-a dus în port.

– Uh... nu mi-a spus nici un cuvînt.

– Nu-i nimic.

Se întoarse pe călcîie şi plecă spre maşină. Chiar dacă mai fusese în port doar o singură dată, se îndreptă acolo fără teama că se va rătăci. Se putea rătăci în propriul ei apartament din New York. Dar Max era ca un magnet pentru ea. Nu a avut niciodată nici o problemă în a-l găsi, indiferent unde se găsea. Îl găsise chiar şi atunci

şi atunci cînd ea nu dorise.

Odată ajunsă în port, localiză cheiul fără probleme. Jos, în capătul cheiului, văzu luminile aprinse ale vaporaşului. Gîndul că ar putea fi pe punctul de plecare o făcu să se grăbească şi mai mult, ceea ce o înfurie şi mai tare. Alergă de-a lungul cheiului şi sări în barcă tocmai cînd Max porni motorul. Îl apucă de mînă înainte ca el să îndrepte volanul şi să întoarcă.

Figura lui era aspră şi indiferentă, dar ea nu şovăi.

– Vreau să ştiu ce ţi-ai imaginat că faci acolo în camera mea, răcni ea.

Fusese complet luat prin surprindere de apariţia ei subită. O secundă i se aprinse imaginea aceea a ei tremurînd şi dorindu-l. Următoarea imagine era cea de-aici, stînd în faţa lui, tremurînd de nervi şi mult mai frumoasă decît fusese vreodată. Dar această mînie îi veni bine şi răcni şi el la ea.

– Încercam să-ţi arăt ce greşeală uriaşă eşti pe punctul de-a face!

– Greşeală? Oh, vrei să spui greşeala pe care am făcut-o cedîndu-ţi atît de uşor. Este o greşeală uriaşă, una, care te asigur, n-o să se mai repete.

– Bine! Cum doreşti! Dar află că, dacă te vei mărita cu Roger, vei regreta pentru tot restul vieţii tale.

Vîntul îi suflă părul peste ochi. Impacientată, se grăbi să-l dea pe faţă.

– Roger? Deci despre el e vorba? Ai venit în camera mea din cauza lui Roger?

– La naiba, Ashley, nu înţelegi? Nu poţi reacţiona în faţa unui bărbat aşa cum ai făcut-o cu mine, şi apoi să te măriţi cu altul. Şi drăguţo, ai reacţionat! Am luat de bun tot ce ai făcut atunci şi acolo.

Furioasă şi încurcată la auzul adevărului, se înroşi.

– Îţi acorzi prea mult credit!

– Nu, doamnă! Încă zece secunde şi aş fi fost în tine.

Dar n-o făcuse pentru că n-o dorise, gîndi ea, enervîndu-se şi mai tare.

– Eşti cel mai egoist, mai crud, mai urîcios, mai ţîfnos...

– Nu uita ticălos. Ce te necăjeşte atît de mult, Ashley? Faptul că n-am terminat ceea ce am început?

Îi prinse încheietura mîinii în aer, oprind-o

înainte de a-l putea lovi. Nu pălmuise pe nimeni în viaţa ei şi fu speriată de ideea că o adusese în stare să încerce. Îşi trase mîna din strînsoarea lui şi făcu o încercare de-a coborî vocea. Avusese succes doar parţial.

– La naiba, Max, nu m-ai ascultat? Nu mă mărit cu Roger.

– Ba da, te-am auzit, dar mamele viitorilor miri nu te-au auzit, şi la naiba, Ashley, dacă nu eşti atentă, ai să te trezeşti măritată.

Îşi puse mîinile în şold şi îl privi.

– Şi te-ai gîndit să-mi faci o mică demonstraţie care să-mi amintească de ce să nu mă mărit cu Roger. Ce drăguţ din partea ta! Cine dracu' te crezi? Cum îndrăzneşti să-mi faci mie una ca asta?

Făcu un pas spre ea, ochii îi străluceau de un foc lăuntric.

– Cum îndrăznesc? Am să-ţi spun cum. Cu propriul tău consimţămînt. N-ai ştiut că eşti logodită decît într-o zi cînd ţi-ai privit mîinile şi ai văzut blestematul ăla de inel pe degetul tău.

Faptul că se întîmplase chiar aşa nu-i scăzu mînia.

– Ţi-am explicat! Am fost ocupată!

– Corect. Ai fost ocupată. Mintea ta era în altă parte. Paris-Roma, Roma-Paris, înţeleg. Sînt două oraşe pe care le confund adesea pentru că seamănă prea mult.

– Se mai întîmplă, spuse ea cu furie.

– Sigur că se poate întîmpla, mai ales cînd tu faci rezervările. Ar fi trebuit să porţi un ecuson cu: *Atenţie: Mintea vă schimbă direcţia fără să observaţi.*

– Nu-i nostim deloc.

– Spune-mi, Ashley. Aseară te-am privit şi te-am ascultat. Era ceva anume în mintea ta, altceva decît spuneau cele două femei. Le dau 48 de ore să aranjeze toată cununia asta blestemată.

– Exagerezi.

– Deloc. Dacă ai fi auzit doar două cuvinte din ce-au spus aş fi surprins. Şi numeşte-mă prost, dacă nu înţeleg ce poate fi mai important decît să le convingi că nu ai de gînd să te măriţi cu Roger.

– Nu înţeleg care-i problema ta, Max. Mama şi Leona îmi vor binele şi în cele din urmă, vor înţelege.

– Cum? Cînd? Nici măcar nu eşti atentă la ele, să înţelegi ce fac.

Ridică din sprînceană.

– Şi ce dacă nu sînt? Le ştiu de-o viaţă. Ştiu cum gîndesc. Nu spun nimic nou. Şi ce-are asta cu tine? De ce-ţi pasă?

– De ce? De ce?

O privi frustrat. Ochii ei verzi străluceau, pielea îi era colorată şi luminoasă, părul zburase sălbatic în toate părţile. Îi simţea încă gustul în gură, atingerea de pe mîini.

O iubea. Acest lucru îl izbi ca un topor între ochi.

A avut dreptate să se teamă de ea, dar în cele din urmă, nu a avut nici o şansă.

Îşi încrucişă braţele pe piept.

– Ai de gînd să-mi răspunzi, Max? De ce?

Dacă i-ar spune adevărul, ar speria-o de moarte. Îi spusese că nu era pregătită să aibă o relaţie serioasă cu un bărbat şi ştia că nici el nu se va hotărî.

– Deoarece detest să fiu martor la accidente, căci asta ar fi căsătoria dintre tine şi Roger – un accident îngrozitor, o catastrofă.

Apăsă pe un buton şi opri motorul. Liniştea bruscă fu surprinzătoare.

– Doar dacă, spuse el cu o voce groasă, vrei cu adevărat să te măriţi cu el.

Se încruntă, întrebîndu-se de ce nu mai ţipa la ea.

– Am mai discutat asta, Max. Ţi-am spus că nu. Şi dacă ai fi fost chiar atent aseară, pe cît spui, ai fi auzit că le-am spus tuturor acelaşi lucru.

– Da, şi am auzit şi impactul pe care l-a avut. Nul.

Aerul era răcoros, dar era atît de absorbită de el, încît abia îl simţea. Încă nu-şi revenise din senzaţiile pe care i le stîrnise el. Ar fi vrut să-l rănească la fel cum o rănise şi el.

– Nu cred că ai stat aseară la masă doar pentru a-mi critica comportamentul. Dacă ai aşa o aversiune faţă de accidente, atunci îţi sugerez să priveşti în altă parte, nu spre acest accident care este pe punctul de-a se întîmpla. Şi oricum, asta nu-i treaba ta.

Făcuse din asta şi treaba lui, chiar înainte de a-şi da seama că o iubeşte. Acum că ştia, nu exista nici o cale de-a lăsa să aibă loc această căsătorie dintre ea şi Roger.

– Poate că ai dreptate, dar te rog să-mi satisfaci o curiozitate. Ce a fost exact în mintea ta în noaptea asta?

Emoţiile trecură violent prin ea, lovind-o saca-

dat în tot interiorul ei. O durea. Se simţi dezorientată şi lipsită de control.

– Blestematule. Mă gîndeam la tine! Cum te-am enervat. Cum ai vrut să mă mut de la etajul tău. Cum întotdeauna încerci să scapi de mine, chiar dacă nu te urmăresc, cu excepţa serii acesteia cînd m-am simţit perfect justificată să...

Îşi dădu seama că se schimbase ceva în el. Nu mai era aspru şi indiferent. Era căldură în ochii lui, blîndeţe în comportarea lui.

– Max...

Puse mîinile pe umerii ei.

– Îmi pare rău, Ashley.

Faptul că-şi ceruse iertare o surprinse.

– Poftim?

– Îmi pare rău că m-am enervat la cină. Şi îmi pare rău că am venit în camera ta şi am mers aşa departe şi am plecat atît de neaşteptat.

Se opri şi vocea îi deveni răguşită.

– Şi cred că lucrul de care îmi pare cel mai rău este acela că n-am făcut dragoste cu tine.

Ashley se holbă la el buimăcită.

– Chiar aşa?

Deşi o mai ţinea de umeri şi putea fără efort s-o tragă spre el, se apropie de ea, închizînd

distanţa mică dintre ei, astfel încît corpurile lor se strînseră puternic.

– Vreau să repar ce-am făcut. Te doresc foarte mult – nici nu pot să-ţi spun cît de mult.

Unde dispăruse mînia ei? se întrebă ea, uimită. Cum a făcut să-i dispară atît de repede indignarea?

– Dacă în felul ăsta stau lucrurile, de ce ai plecat aşa?

– Gîndindu-mă în urmă, cred că a fost cel mai tîmpit lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar şi cel mai greu, şi crede-mă, am plătit pentru el, fizic. Şi încă mai plătesc. Mă doare fiecare nerv, fiecare muşchi şi os. Iartă-mă, Ashley. Te rog, iartă-mă.

– Să nu mai faci.

Părea important pentru ea să spună asta. Dar ştia că dacă va veni din nou la ea, aducînd-o pînă la punctul în care ar face orice i-ar cere el şi apoi ar pleca, n-ar mai putea opri durerea de a-l alunga de tot de lîngă ea.

– Niciodată. N-aş putea. Fă dragoste cu mine, Ashley.

Firul de arşiţă deveni curent şi creştea tot mai mult, şi alerga tot mai repede. Ar fi vrut să-l oprească, să-i spună că nu ştia să facă dragoste, că

amîndoi ar fi dezamăgiţi, dar dorinţa îi opri cuvintele în gît. Pentru puţin timp, mînia îi opri dorinţa pentru el, acea dorinţă pe care i-o provocase în camera ei la lumina lunii. Dar dorinţa a rămas în interiorul ei şi acum, cînd nu mai era supărată, ea izbucni cu o forţă de tunet.

– Bine.

Un fior puternic trecu prin el. Îi atinse obrazul moale, o luă de mînă şi o conduse jos, prin salon, spre un hol. La capătul holului, deschise o uşă.

Văzu imaginea umbrită a unui dormitor luxos şi a unui pat dublu. Doar Max era clar precum cristalul pentru ea. O pasiune sălbatică apăru în ochii lui albaştri strălucitori şi pe toată faţa, dar era copleşitor de tandru şi cînd ajunse în spatele ei îi desfăcu bentiţa. Alunecă în jos fără un sunet.

Îşi desfăcu pantalonii, îi împinse pînă la genunchi şi apoi ieşi din ei. Buzele lui se mişcau şi murmurau, dar inima îi bătea atît de tare, încît nu-l auzea.

Buzele se mişcară din nou. Se concentră asupra cuvintelor lor şi auzi:

– Nu-ţi fie teamă.

– N-o să-mi fie, şopti ea privind cu uimire, hipnotizată, cum îşi scoate chiloţii.

Crezuse că ştia cum arată un bărbat gol, dar greşise. Max era o minune pentru ea. Era tot doar muşchi puternici, piele fină şi strălucitoare şi virilitate de netăgăduit.

Spre propria-i surprindere, întinse mîna spre el, dorind să-l exploreze şi fu încîntată de vîrfurile mici de pe pieptul său, pe care le pipăi cu degetele.

Sunetul răguşit al respiraţiei lui la atingerea ei o încurajă. Îl mîngîie pe muşchii abdomenului şi apoi, după un moment de ezitare, mai jos, spre ridicătura tare. Scoase un sunet aspru, spart.

– Vrei să mă opresc? îl întrebă.

– Doamne, nu... te rog, nu.

Sedusă şi fascinată de lungimea ei, o dezmierdă şi o frămîntă uşor. Era perfect. Chintesenţa bărbăţiei. Picioarele ei se transformaseră în apă, mintea îi era pustie, iar interiorul ei era lavă topită.

Max se simţea ca şi cînd ea îl întorcea pe dos, mîna ei mică torturîndu-l cu extaz, prea mult pentru a putea îndura, şi în acelaşi timp, prea măreţ pentru a o putea opri. Dar răbdarea lui nu mai avea margini; o luă în braţe şi o duse spre pat.

Îl cuprinse cu braţele după gît şi-l ţinu strîns. Un foc sălbatic o uscă, golind-o de oxigen, devastîndu-i inhibiţiile rămase. Ea şi Max erau pe punctul de a săvîrşi cel mai intim act pe care-l poate săvîrşi un bărbat şi o femeie. Celelalte două dăţi cînd făcuse dragoste au constituit puţin mai mult decît acte de curiozitate ale unei tinere fete. Acum ştia din instinct că ceea ce avea să se întîmple va fi diferit şi nu putea să-i înţeleagă pe moment importanţa. Fără să mai dorească să mai tragă de timp pentru a-şi examina sentimentele instinctive, fără să mai vrea să aştepte, se dezbrăcă şi lăsă hainele să cadă lîngă pat.

Un moment, nu putu decît s-o privească. Părul ei de culoarea vinului cădea în valuri peste pielea ei care strălucea ca satinul. Sînii ei drepţi şi rotunzi îi făcură gura să se usuce. Triunghiul creţ şi moale care se afla deasupra picioarelor lungi şi netede îl făcu să tremure.

– Eşti desăvîrşită, spuse el cu o voce nefirească. Şi te-am dorit de cînd te-am văzut prima oară.

Nervii îi tremurau în tot corpul; sîngele îi cînta prin vene. Se simţea arzînd de dorinţă pentru el. Dar mai era un lucru pe care dorea să i-l spună.

– Spune-mi, Max. Spune-mi că asta nu va fi singura noapte.

El rîse tare.

– Iubito, îţi garantez.

Cu un neastîmpăr fierbinte, mîna îi cuprinse sînii, apoi o mîngîie uşor pe pîntece. Era moale şi fierbinte şi era gata să-i ofere libertate, fără teamă. Pentru o clipă fu uimit de el însuşi dar gîndul dispăru la fel de repede. Pe ea o dorea.

Se adînci cu degetele tremurînde între picioarele ei, îi examină despicătura feminină şi adîncitura delicată şi pătrunse mai adînc. Ochii lui se întunecară cînd simţi umezeala fierbinte de acolo. Scoase un sunet de plăcere şi satisfacţie, iar tonul vocii lui îi transmise emoţiile.

– Eşti gata să mă primeşti?

– Dacă mai trebuie să mă pregătesc, spuse ea şoptit şi cu dorinţă, simt că voi exploda.

Rîsul lui se transformă în geamăt.

– Obiceiul tău de a spune exact ce ai în minte mă va omorî.

Nu-i spuse că mintea ei era goală. Lucruri magice se petreceau în interiorul ei. Ardea de căldură şi tremura de dorinţă.

Îl cuprinse cu braţele şi deschise gura pentru

sărutul lui puternic şi sălbatic. Şoldurile ei se unduiau sub atingerile lui. Limbile lor se căutau. Simţi o adîncă frustrare. Îl cuprinse cu mîinile şi-l trase peste ea, arătîndu-i fără cuvinte ce dorea.

Un geamăt i se ridică din fundul pieptului. Crezuse că e fericit şi împlinit. Apoi o întîlni pe ea şi-şi dădu seama că greşise.

Acum simţea acea nevoie profund primitivă ca ea să-i aparţină. Dorea să o lege de el la fel de strîns cum îl legase ea cu firele ei invizibile.

Se adînci în ea şi cu o uimire de nedescris, corpul ei îl primi în toată lungimea şi cu o uşurinţă care-l lăsă fără răsuflare. Strînsoarea ei catifelată îl înveli, făcîndu-l să simtă focul pînă la creier.

– Mă-nnebuneşti complet, Ashley, murmură răguşit şi apoi nu mai vorbi. Instinctul primar luă sfîrşit. Intra şi ieşea din ea, fiecare alunecare fiind mai puternică, mai rapidă decît ultima.

Se înfierbînta, sălbatică, cerîndu-l. Şoldurile ei se ridicau de fiecare dată spre a-l întîmpina. O presiune aproape de nesuportat creştea în interiorul ei şi apoi se împrăştie, posedînd-o complet. Îl cuprinse strîns şi ţipă, sigură că se va sparge în milioane de bucăţi şi dorindu-l cu tot ce era în el.

Ca într-un miracol, el o făcuse să simtă ceva complet, o bucurie, un extaz pe care nu-l mai cunoscuse. Dar, undeva într-un colţ ascuns al minţii ei, se aprinse o teamă că-i va fi greu să aibă destul din el şi din felul în care o făcea să se simtă. Apoi teama fu uitată şi-i strigă numele şi se ascunse în braţele lui.

Căldură şi lumină, foc negru şi pur cu străluciri albe de extaz. O ţinea în braţe strîns, intrînd în ea, simţind că se dezintegrează.

Ashley stătea ocrotită lîngă Max, ascultînd clipocitul apei care se lovea de barcă. Amestecat cu respiraţia lui adîncă, sunetul i se părea ca un cîntec. Nu crezuse că va simţi vreodată acest confort, această pace.

Pace. Da, gîndi cu uimire, găsise în sfîrşit pacea pe care o căuta cînd pornise în maratonul acela prin ţară. Deodată chicoti.

Max ridică capul şi o privi.

– Ce-i aşa de nostim?

– Tocmai mi-am dat seama de ceva. Sînt bună la pat. Sînt chiar bună.

El zîmbi.

– Iubito. Am o veste pentru tine. Eşti mai mult decît bună. Eşti spectaculoasă.

– Chiar crezi?

Dădu din cap.

– Oh, da.

– Uimitor, murmură ea. Absolut uimitor.

Mîna lui îi dezmierdă braţul, uşor, înfierbîntîndu-l. Lăsă mintea să-i zboare. Se gîndea că acum sărise cu adevărat din lac în puţ. Şi spre surprinderea ei, se simţea minunat. Măcar de-ar ţine acest sentiment şi pentru Max, pentru amîndoi. Dar nu va ţine.

Se ridică, luînd cearceaful cu ea, legîndu-l pe sub braţe. Apoi se întoarse spre Max.

– Avem ceva serios de discutat.

Zîmbind, deoarece ştia ce urmează, el îşi aşează pernele şi se sprijini pe ele.

– OK, Ashley, loveşte-mă cu cea mai bună lovitură a ta.

Îşi aruncă părul care o deranja, după umeri.

– Ei, tocmai asta-i. Am fost de acord că aceasta nu va fi doar o dragoste de o noapte. Corect?

– Corect.

– Şi am mai discutat despre cît de proastă aş fi să mă gîndesc la o relaţie serioasă, iar tu mi-ai spus că nici nu doreşti aşa ceva. Corect?

Oare spusese el asta în această dimineaţă?

– Corect.

– Şi mai e problema mea de derivă.

Ştia exact ce voia să spună, dar îi plăcea s-o privească cum încerca să-şi facă drum prin ceea ce vedea ea a fi o dilemă.

– Problema de derivă?

– Ştii ce-i aia, nu?

Încearcă, gîndi el.

– O, da, îmi amintesc acum. Ai spus că ai tendinţa de-a fi preocupată de ceva şi apoi treci la altceva. Înţeleg.

– Bine, atunci. Atît timp cît amîndoi înţelegem că nu va fi doar o dragoste de o noapte, dar mai puţin decît o legătură serioasă, şi că eu aş putea să mă schimb în orice clipă, atunci...

– Atunci nu va mai fi nici o părere de rău cînd va veni acel timp.

– Exact.

Îşi muşcă buza de jos, întrebîndu-se de ce nu era mai bucuroasă de această înţelegere.

– Nu vreau să spun că mi-am planificat deja

plecarea. Cred că ştii că mama are mai mulţi invitaţi care vor veni la han şi că o să-mi ia ceva timp să-i conving că nu va fi nici o cununie. Şi apoi mai eşti şi tu. Cred că vom mai face dragoste.

Cînd a văzut că el nu spune nimic, ea l-a întrebat.

– Aşa-i?

Buzele lui nu se mişcară.

– Aşa-i.

Îl studie printre gene. Chiar stînd aşa nemişcat, o provoca. Exista în el un simţ al solidarităţii, un simţ pe care l-ar putea păstra pentru totdeauna. Nu-şi putea imagina pe nimeni care l-ar putea părăsi. În afară de ea. Şi chiar dacă printr-un miracol n-ar face-o, el, oricum, n-ar vrea ca ea să rămînă. Deodată, se simţi extrem de deprimată.

– Cînd?

– Poftim?

– Cînd vom mai face dragoste?

Zîmbetul lui era tandru.

– Oricînd vrei tu.

– Acum?

– Acum, spuse el şi o trase spre el.

– Vrei să nu mai rîzi? şopti Ashley spre Max, rîzînd şi ea. Mergea pe vîrfuri de-a lungul terasei din spatele hanului, iar el o urma. Zorile începură să lumineze cerul şi spera că nu vor atrage atenţia cuiva.

– Nu mă pot abţine, îi şopti el. Încerc să-mi imaginez ce figură facem. Doi oameni adulţi, încercînd să se furişeze neobservaţi într-un loc care este proprietatea mea.

Se opri şi se întoarse amuzată, dar cu o expresie serioasă.

– Ţi-am explicat odată. Mama şi Leona ar fi şocate dacă ar şti unde am fost şi ce am făcut, ca să nu mai spun şi cu cine.

– Ele nu ştiu ce-i aia?

– Sînt pe deplin convinsă că fiecare a făcut dragoste doar o dată şi atunci am fost concepuţi eu şi Roger.

El izbucni în rîs.

Ea zîmbi şi îl împinse spre perete.

– Vrei să încetezi cu rîsul?

– Îmi pare rău, dar mi s-a părut nespus de

nostim. Toţi copiii cred că părinţii lor au făcut dragoste o singură dată. Iar cei care nu sînt singuri la părinţi se gîndesc la un număr egal de acuplări cu cel al fraţilor şi surorilor.

– Da, bine, pariez că am dreptate. Gîndeşte-te la părul mamei şi al Leonei.

– Părul lor?

– Nu-ţi păstrezi părul coafat perfect cînd eşti în casă sau cînd ieşi, aşa cum fac ele, dacă te rostogoleşti prin pat şi vreun bărbat umblă cu mîinile prin el. Nu se poate. Şi au fost pe *Lista Internaţională a celor mai bine coafate femei.*

– Glumeşti?

Scutură din cap.

– Nu.

– Tu de cîte ori ai fost pe lista asta? o întrebă el, ştiind deja răspunsul.

– Niciodată.

– Slavă Domnului, spuse el, trăgînd-o spre el şi băgîndu-şi degetele în părul ei.

Simţi un suflu excitant. După orele pe care le-au petrecut, acum cunoştea fiecare bucăţică din el, şi oricît era de greu de crezut, era nerăbdătoare să mai aibă şi alte clipe de intimitate. Se sprijini de el încercînd să absoarbă senzaţia cor-

pului său puternic, să simtă gustul senzual al limbii lui.

Cînd mîinile lui alunecară spre şoldul ei, simţi cum o trece un fior.

Fără tragere de inimă, se trase de lîngă el şi-l privi.

– Nu putem face asta aici. Ne-ar putea vedea cineva.

– Cum ţi-am mai spus, eu sînt proprietarul acestui loc. Pot să spun tuturor să plece.

Mîinile lui alergară din nou peste coapsele ei, cu o familiaritate care-ţi tăia respiraţia.

– Ştii că nu poţi face asta, murmura ea, întrebîndu-se de ce protesta.

– Să vezi numai, spuse el cu ochi strălucitori şi se aplecă să o sărute.

Scoase un ţipăt scurt şi se desfăcu din braţele lui.

– Termină, şopti ea mai tare, sau n-o să mai ajungem în camerele noastre. Acum stai aici, să văd dacă este cineva în hol. Se uită pe fereastră şi se trase repede înapoi.

– Este cineva la recepţie.

– Sper, spuse el amuzat. Îi plătesc o sumă considerabilă ca să stea acolo.

– Afurisitul. Şi e foarte conştiincios. De ce n-ar fi unul din funcţionarii care dorm în timpul serviciului sau fac dragoste cu prietena lor dincolo de tejghea.

Suspină.

– OK. Ashley, spune-mi adevărul. Una sau ambele iubiri ale tale au fost cu un funcţionar în timpul serviciului de noapte?

Se uită la el.

– Te voi săruta încă o dată.

– Ştiţi, se auzi o voce rece, feminină, voi doi complicaţi lucrurile şi mai mult.

Şase

Ashley se întoarse înspăimîntată. Dar la vederea unei frumoase blonde care stătea pe un şezlong, zîmbi larg.

– Jacey!

Se năpusti spre ea. Jacey, rece şi sofisticată, îmbrăcată cu nişte pantaloni bej, se ridică s-o îmbrăţişeze.

Ashley se desprinse, păşi înapoi şi o privi pe prietena ei cu o încîntare plină de uimire.

– Nu trebuia să fii acum în Aruba sau Africa, sau într-o ţară care începe cu A? Ce faci aici?

Jacey rîse.

– Vrei să spui aici, la han, sau pe terasă?

– Amîndouă. Povesteşte-mi.

– Ei bine, am plecat din San Francisco cu avionul, ieri după amiază, şi am servit o cină foarte lungă cu un prieten. M-a scos în larg cu iahtul lui şi am băut şampanie, şi a navigat dincolo de podul Golden Gate. A fost frumos, dar nu într-atît ca să rămîn, aveam nevoie de o schimbare, aşa că m-am întors pe pămînt. Apoi am închiriat o maşină şi am venit încoace, cam acum o oră. Nu eram prea obosită, şi pentru că nu am mai văzut un răsărit de soare în California, m-am hotărît să-mi întîrzii retragerea în cameră.

– Stai aici? Grozav!

– Îţi sugerez să aştepţi pînă auzi răspunsul la a doua parte a întrebării, înainte de a te hotărî dacă e grozav sau nu. Ai dreptate, mă duceam într-o ţară cu A. Australia. Dar mama ta mi-a dat un semnal SOS acum cîteva ore, înainte de a pleca, şi mi-a cerut insistent să vin aici.

– De ce?

– Mi-a spus ceva în legătură cu o mireasă.

– Oh! Privi peste umărul lui Max.

Stătea încă acolo, sprijinit de perete, cu braţele încrucişate pe piept şi urmărind-o cu ochii. Se uită la Jacey.

– Şi ai renunţat să te mai duci în Australia?

Ochii de gheaţă ai lui Jacey sclipiră cu căldură acum.

– E clar că aici o să fie foarte interesant. Şi trebuie să recunosc că din cîte am văzut pînă acum, am dreptate.

Îi aruncă lui Ashley o privire semnificatică şi apoi se întoarse spre Max, întinzînd mîna.

– Bună. Sînt Jacey Cillane, o veche prietenă a lui Ashley.

Max, zîmbind, se apropie şi-i luă mîna.

– Sînt Max Hayden. Bine-ai venit.

Jacey rîse.

– Mulţumesc. Pînă acum m-am distrat grozav.

Îşi băgă mîinile în buzunare perfect uşurată.

– Iar noi nu vrem altceva.

– Apropo, pot confirma ce a spus Ashley despre Miriam şi Leona. N-au făcut dragoste decît o dată.

Ashley o urmărea pe Jacey şi fu încîntată de faptul că ea şi Max păreau să se placă. Nu se îndoise de faptul că Max o va place – toţi bărbaţii o plăceau. Avea o frumuseţe rece, rafinată, care

făcea ca toţi bărbaţii să o dorească. Dar Jacey era mofturoasă şi Ashley văzuse mulţi bărbaţi îngheţînd în faţa ei.

– Jacey şi cu mine sîntem prietene de o viaţă, îi spuse lui Max.

Jacey aprobă din cap.

– Aşa-i. Am început la *Şcoala pentru tinere fete* a lui Miss Abigail, cînd aveam 4 ani. Un fel de creşă.

Ashley se strîmbă.

– Jacey a absolvit-o. Eu am căzut la examen.

Jacey îi atinse mîneca lui Max cu o mînă ce purta semnele unei manichiuri perfecte.

– Asta pentru că Miss Abigail era adepta mănuşilor albe şi Ashley nu reuşise să înveţe care pe care mînă vine.

Max chicoti iar Ashley se strîmbă.

– Miss Abigail şi mama au încercat totul dar eu nu am reuşit să-mi dau seama de ce trebuie să le port. Îmi plăcea doar să le sug. Mă tem că semnele se vedeau de atunci, nu eram făcută să devin o adevărată doamnă de societate.

– Slavă Domnului, murmură Max, privind-o.

O nuanţă de roşu coloră obrajii lui Ashley.

Privirea plină de interes a lui Jacey se plimbă

de la Max la Ashley şi din nou la Max.

– Sper că nu vă supăraţi că v-am deranjat. Soluţia problemei voastre e foarte simplă. Dacă te vede Miriam, îi spui că făceai jogging, iar tu, Ashley, îi spui că ai ieşit cu maşina şi te-ai rătăcit.

– Ai dreptate. Asta ar fi soluţia cea mai simplă. Problema e că nu-mi place să o mint.

– Şi nu-i place nici să-i spună nu, spune Max.

– Nu începe iar, Max.

Expresia lui era aproape de cea angelică.

– Iar tu, Ashley, să nu te opreşti niciodată.

Tocmai atunci apăru un ospătar cu o tavă în mînă şi o puse pe masa învecinată.

– O, minunat, iată cafeaua mea. Mă puteţi acompania.

Ashley îşi rodea buza de sus.

– Nu ştiu. Mama şi Leona sînt probabil sculate deja. Chiar şi în vacanţă îşi respectă programul.

– Doar că nu sînt în vacanţă, spuse Max, luînd un scaun şi aşezîndu-se la masă. Sînt în misiune. Da, Jacey, te acompaniem cu plăcere.

Cu un zîmbet, Jacey luă biletul de la ospătar, îl semnă şi i-l dădu înapoi.

– Fii drăguţ şi mai adu o ceaşcă, o cafetieră şi o Coca-Cola.

Ospătarul se îndepărtă, cu o înclinare a capului.

Ashley se aşează pe unul din scaune, luă un cub de zahăr dintr-un bol mic de argint şi ronţăi din el.

– Aşa cum poţi vedea, Jacey, căsătoria este un măr al discordiei între mine şi Max.

– Da, şi cred că am făcut bine că am amînat decizia de plecare în Australia. Mor de curiozitate să ştiu ce-i între voi doi.

– Nimic, spuse Ashley repede. Mă rog, nu chiar nimic. Max este proprietarul acestui han, eu stau aici, ne-am cunoscut, are un vaporaş şi...

Apăru ospătarul cu comanda şi-l privi pe Max.

– Să servesc?

– Ne servim singuri.

Turnă Cola într-un pahar cu gheaţă şi îl întinse lui Ashley, apoi el se servi cu o ceşcă de cafea.

Jacey aşteptă să plece ospătarul şi apoi vorbi.

– Max, ai ceva de adăugat interpretării date de Ashley relaţiei voastre?

Sorbi din cafea şi zîmbi spre Ashley.

– Cred că, în mare, a spus tot.

– N-a spus nimic, dar pot să accept şi atît. Pentru moment. Spune-mi, cum merg pregătirile

de nuntă?

– Minunat, spuse sarcastic. Lucrurile decurg bine. De fapt, chiar aseară Sybella a ales data. A treia sîmbătă din septembrie.

Jacey zîmbi.

– Ei, Ashley, e posibil să fiu ocupată în acel weekend. Trebuie să-mi verific agenda.

Ashley o lovi cu piciorul pe sub masă.

– Ai grijă, sau îi spun mamei că ai nevoie de o rochie roz pentru domnişoară de onoare.

– Doar n-o să faci asta?

– Ba da.

– Nu se poate. Rozul mă face irascibilă. În nici un caz n-am să port roz. Aşa că, dacă mă vrei domnişoară de onoare – apropo, mă vrei?

– Sigur că da. Din colţul ochilor observă cum Max ridică din sprîncene. Dacă mă voi căsători vreodată – ceea ce nu pot să văd nici cu cea mai grozavă imaginaţie – dar, dacă mă voi căsători vreodată, vei fi prima pe listă. Vei fi domnişoara mea de onoare.

Jacey încuviinţă cu satisfacţie.

– Bine, căci mi-ar place să adaug cîteva nuanţe noi acestei îndatoriri, chiar să dau un nou înţeles ideii de domnişoară.

Brusc năvăliră pe uşă Miriam şi Leona cu un zîmbet larg pe feţe şi cu rachetele de tenis în mînă.

– Jacey, draga mea, în sfîrşit eşti aici!

Jacey se ridică şi primi un sărut de la ele.

– Îmi pare rău că am întîrziat. M-am oprit puţin la San Francisco.

Leona o mîngîie pe mînă.

– Tot ce contează este că eşti acum aici. Ai să ne fii de un real folos. Bună, domnule Hayden. Ce surpriză plăcută să te găsim aici în această dimineaţă, cu fetele noastre.

– Bună dimineaţa, domnule Hayden, zîmbi Miriam graţios înainte de a se întoarce spre Jacey.

– Leona are dreptate. Sîntem grozav de încîntate că ai renunţat la plecarea în Australia.

Pentru Ashley, pacea găsită în noaptea trecută pe vasul lui Max dispăruse. Se simţea de parcă avea iar 5 ani şi fusese prinsă furînd prăjituri din farfurie. Nu ar fi vrut să dea ochii cu mama ei, după o noapte de dragoste pasionată, petrecută cu un bărbat. Iar faptul că bărbatul mai era lîngă ea făcea ca lucrurile să se prezinte şi mai rău. Spre tristeţea ei, se simţea total prinsă. Inevitabilul s-a produs.

Miriam ridică din sprîncene cînd se întoarse spre fiica ei.

– Draga mea, dar porţi acelaşi costum de ieri.

Ashley se privi.

– Îmi... îmi place foarte mult. Este perfect, nu eşti de acord?

– E drăguţ – puţin cam golaş, dar arăţi perfect în el. Deşi, trebuie să spun, sînt puţin surprinsă că te văd aşa de devreme. Probabil că tocmai te-ai întîlnit cu domnul Hayden şi Jacey.

Încercă să-şi amintească ce-i sugerase Jacey. Nu-i plăcea că trebuia s-o mintă pe mama.

– O, da, nu prea am putut dormi, aşa că m-am sculat şi am ieşit să fac jogging şi...

Max îşi drese vocea iar Jacey se întinse după ceaşcă. Dîndu-şi seama că folosise o scuză greşită, încercă un alt subiect de conversaţie pentru a-şi acoperi greşeala.

– Jacey, va trebui să vezi boutique-ul de aici. Au lucruri grozave. Specific californiene. Ceea ce e desigur potrivit, căci sîntem în...mm...

Jacey prinse aluzia şi se întoarse spre Max.

– Mă bucur să aud asta. Sînt o clientă preferată în toate magazinele din lume.

El zîmbi.

– Voi angaja un ajutor suplimentar.

Apăru o încruntare pe faţa subtil machiată a lui Miriam.

– Draga mea, tu nu ai făcut niciodată în viaţa ta jogging.

– Ştiu, trebuie să fie aerul acesta de mare. E minunat, nu crezi?

– Şi eşti în picioarele goale.

– Cum?

Privi în jos.

– O, nu-mi găseam pantofii şi mă grăbeam.

Ce făcea? Vorbea despre ceea ce se petrecuse în noaptea trecută!

– De ce te grăbeai?

Leona vorbi, salvînd-o.

– Trebuie să-ţi iei pantofi adecvaţi pentru jogging, Ashley. Poate reuşinm să plecăm în oraş mai tîrziu şi să-ţi cumpărăm o pereche.

– O, nu, nu-i necesar. Voi...

– Domnule Hayden, spuse Miriam, vă sculaţi întotdeauna devreme?

Max alese scuza care mai rămăsese.

– Nu, dar nu puteam dormi, aşa că am luat maşina şi pe drum m-am rătăcit.

Ashley alunecă mai jos în scaunul ei iar Jacey

fu brusc interesată de manichiura ei.

– V-aţi rătăcit? Dar staţi aici de ani de zile, spuse Leona.

Ochii lui străluciră.

– Da, dar uneori aceste nopţi californiene îţi oferă surprize neaşteptate şi poţi ajunge prin nişte locuri unde n-ai mai fost.

Ashley se dezbrăcă şi intră sub duş. Reuşise în cele din urmă să părăsească terasa cu faţa curată. Cel puţin aşa spera ea. Invocase oboseala şi nevoia disperată de a trage un pui de somn. Şi nu minţea.

Închise ochii şi simţi apa care-i biciuia corpul, îi liniştea nervii şi-i dizolva tensiunea.

Max? Ce-o să facă cu el? Sau poate era mai corect să se întrebe ce va face cu propria-i persoană, gîndi ea. Dar se simţea confuză şi nu putea să facă ordine în sentimentele ei.

După noaptea trecută, ea nu va mai fi niciodată aceeaşi. Simţea schimbarea din ea. Simţea acolo o sensibilitate nouă. Şi o durea acel ceva vag, nedefinit pe care ştia că l-a simţit mai înainte.

Poate ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi întîmplat nimic. Fusese copleşită şi consumată de pasiunea lor. Max o ţinuse strîns lîngă el iar ea îi strigase de atîtea ori numele. Iar acum, nu se putea gîndi decît la el.

Uşa se deschise şi Max apăru gol, cu ochii în care ardea o dorinţă pe care o cunoştea deja.

– Mă gîndeam că poate ai nevoie de cineva să te spele pe spate.

Zîmbi, uimită de propria-i sfiiciune.

– Cred că te gîndeai de ce nu mi-am dezlipit ochii de tine acolo jos, pe terasă. Corect?

– Greşit... Nu ţi-ai dezlipit ochii de mine. Ai făcut ceea ce trebuia. Zîmbetul ei se lărgi.

– Da, sigur.

– Da.

– Mă simţeam de parcă cuvintele „Tocmai am făcut o noapte de dragoste", îmi erau scrise pe frunte.

– Nu erau. Şi dacă vrei să ştii adevărul, nu mă gîndeam că ai nevoie de ajutor. Mă gîndeam, Ashley, că eu am nevoie să te ajut.

Nu i s-a întîmplat niciodată să spună nu. Îşi simţea corpul înmuindu-se, arzînd.

– Mă bucur că eşti aici. Am nevoie...

Îşi schimbă locul pentru a lăsa apa să curgă pe ea, o întoarse cu spatele, săpuni buretele şi începu uşor să-i frece spatele.

Fu imediat cuprinsă de o plăcere interioară. Frecă uşor cu buretele aspru pe corpul ei, făcîndu-i nervii să se trezească la viaţă. Alunecă dinspre şira spinării spre coapse. Ea îşi sprijini palmele şi fruntea de peretele de faianţă, căutînd un punct de susţinere.

El încetă să se mai gîndească, lăsînd apa şi căldura să o învăluiască şi întinse mîinile săpunindu-i partea din faţă. Aşa cum se lipea de ea, părul de pe pieptul lui îi gîdila spatele, creîndu-i noi senzaţii tentante.

Pieptul i se întări; simţi ceva zvîcnindu-i între picioare; inconştient, desfăcu picioarele, invitîndu-l s-o uşureze de durerea minunată care o tortura. El lăsă buretele, şi-şi folosi degetele. Ea gemu, fără a mai putea face nimic. Îl simţi tare iar degetele lui îşi făceau loc şi se adînceau în moliciunea ei feminină.

I se păru, neînţeles că îl dorea din nou, după noaptea de dragoste pe care o petrecuse. Dar îl dorea.

Folosindu-şi puţina putere care îi mai rămă-

sese, se întoarse. Înainte de a mai spune ceva, el o cuprinse cu palmele, o ridică şi se adînci în ea.

Max se ridică într-un cot şi privi spre Ashley, care încă dormea. Stătea întinsă, iar cearceaful o acoperea pînă la jumătate. Lumina de după amiază se strecura printre draperii spre corpul ei, dînd o luminiscenţă puternică şi strălucire părului ei de culoarea vinului.

Inima i se umplu de dragoste. Era atît de frumoasă, atît de preţioasă încît simţi că i se taie respiraţia. Vedea acele fire invizibile ale ei, dar nu-i păsa. Acum era bine. Era cu adevărat legat de ea, irevocabil şi nu avea nici o intenţie să scape niciodată.

Nu ştiuse că o femeie putea fi atît de dulce şi de excitantă pînă cînd nu o întîlnise pe Ashley. Nu ştiuse că o femeie îl putea face s-o dorească mereu.

O sărută uşor pe umăr, apoi o acoperi cu cearceaful. Ştia că nu se va căsători cu Roger, pentru că n-o va lăsa el. Dar exista o problemă, cum va face s-o păstreze, să nu-l părăsească?

Un lucru era al dracului de sigur: Va trebui să facă ceva.

O bătaie puternică în uşă ajunse la Ashley prin norii grei de somn. Se întoarse şi se adînci în somn. Sunetul se auzi din nou. De data asta, se trezi şi-şi dădu seama că cineva bătea în uşă. Probabil era camerista, gîndi ea, ameţită de somn. O să plece.

Siguranţa era pusă, aşa că nu va putea intra.

– Ashley, draga mea! Dormi?

Se ridică.

– Mama?

– Ashley, te simţi bine? Deschide uşa!

– Acum, strigă ea şi sări din pat. Apoi se opri şi privi spre aşternutul în dezordine. Max?

Unde era? Simţi o mică dezamăgire. O ţinuse în braţe cînd a adormit. Plecase? Şi de ce? Privi spre uşile care dădeau în balcon. Erau închise şi draperiile trase, exact cum fuseseră cînd au ieşit de sub duş, după ce au făcut dragoste. Poate că a auzit bătăile în uşă, înaintea ei, şi s-a ascuns pentru a nu crea probleme.

– Max, şopti ea, eşti aici?

– Ashley!

– Vin, mamă.

Se îndreptă spre uşă, apoi, se opri din nou. Era goală. Fugi în baie, îşi luă halatul din cuier şi se îndreptă spre uşă. Unde era Max?

Mama ei intră cu un val de parfum Estée Lauder după ea. Era proaspătă ca o margaretă, în pantaloni albi, o bluză roşie de mătase şi bijuterii discrete din aur.

– Draga mea, cînd ai spus că urci să tragi un pui de somn, nu m-am gîndit nici o clipă că o să dormi atîta.

– Cred că eram mai obosită decît mă gîndeam.

– E de înţeles după tot ceea ce ai făcut.

Pentru o clipă, intră în panică. Ştia că mamele au un instinct anume de-a afla orice.

– Ce am făcut? întrebă ea cu atenţie.

– Ştiu că ai vrut să faci o aventură, traversînd toată ţara cu maşina, dar trebuie să fi fost foarte istovitor pentru tine.

– O, da.

Uşurată, închise uşa.

– A fost obositor, dar mi-a plăcut.

Mama ei zîmbi drăgăstos.

– Mă bucur. Cred că este important pentru o fată să aibă un ultim capriciu, înainte de a se linişti.

Ashley căscă şi se aşeza pe marginea patului.

– De cîte ori va trebui să-ţi spun că n-am de gînd să mă căsătoresc cu Roger?

Mama ei se aşează lîngă ea şi îi luă mîna într-a ei.

– Ştiu că tu crezi că nu-ţi iau în serios protestele, dar eu le iau foarte în serios. Înţeleg toţi aceşti nervi de dinainte de căsătorie. Şi eu i-am avut înainte de a mă căsători cu tatăl tău.

– I-ai avut? întrebă Ashley, distrîndu-se.

Mama ei o mîngîie pe mînă.

– Sigur că i-am avut. Îmi amintesc foarte bine. Cu o săptămînă înainte de cununie, nu am putut nici să mănînc, nici să dorm. Apoi a venit ziua cununiei şi mă aflam în camera miresei, în partea din spate a bisericii. Eram atît de speriată încît îmi venea să fug pe fereastră. Pînă astăzi sînt convinsă că dacă aş fi făcut-o, ar fi fost o evadare reuşită.

Ashley zîmbi, încîntată de ideea că mama ei se gîndise să facă ceva atît de neortodox, să fugă

din biserica plină cu oameni chiar în ziua nunţii, fără a mai pune la socoteală pe tatăl ei.

– Şi ce te-a reţinut?

Mama ei zîmbi.

– Îl iubeam pe tatăl tău. Şi nu am regretat niciodată, în cei 30 de ani, că am mers alături de el spre altar. Şi nici tu nu vei regreta. Ai să vezi. Ai încredere în mine.

Se ridică şi se îndreptă spre uşile ce dădeau în balcon.

– Dar, mamă, ceea ce simt eu pentru Roger e total diferit de ceea ce ai simţit tu pentru tata.

Ochii i se măriră, alarmaţi, şi se ridică de pe pat.

– Ce faci?

– Caut şnurul. Cred că ar trebui să lăsăm să intre puţină lumină.

– Lasă-mă pe mine.

Aşteptă ca mama ei să se îndepărteze puţin şi apoi aruncă o privire scurtă după draperii. În filme, oamenii se ascund întotdeauna după perdele, dar probabil că Max nu văzuse acele filme, căci nu era acolo. Trase de şnur şi perdelele se dădură în lături.

– Întotdeauna l-ai iubit pe Roger, ştiu asta.

– Da, dar cu o dragoste foarte specială.

– Nu vezi, draga mea, aceasta-i frumuseţea dragostei. Ea creşte odată cu anii. Crede-mă ce-ţi spun. Peste ani îmi vei mulţumi. Ai o cameră minunată. Ai şi siguranţă la uşi?

Îşi muşcă buza de jos.

– Da.

– Hanul ăsta e o mică bijuterie. Abia aştept să mă întorc acasă şi să le povestesc prietenilor mei.

– Sînt sigură că Max va aprecia asta.

Privi spre pat. Se gîndea că poate se ascunsese sub el. Se va uita după ce va pleca mama ei. Poate-şi va găsi şi pantofii.

Miriam se privi în oglindă şi-şi aranjă gulerul, care de altfel, stătea bine.

– Ascultă, draga mea, îmbracă-te şi coboară imediat. Avem nevoie de tine. Furnizorul a sosi deja şi îl aşteptăm din clipă în clipă pe Jean Marc. Sîntem norocoase că a fost de acord să vină, dar întotdeauna i-a plăcut de tine. Ne-a promis că ne va aduce nişte schiţe de modele uimitoare. Abia aştept să le văd.

– Mamă, nu vreau să te rănesc, dar eu n-am de gînd să mă mărit.

Zîmbind, cu ochii în lacrimi, de dragoste, ma-

ma ei se apropie de ea, întinse braţele şi-i cuprinse faţa în mîini.

– Fetiţa mea frumoasă. Ai fost lumina vieţii mele din ziua în care te-ai născut. Te rog, nu-ţi fă griji. Totul o să fie minunat. Ai să vezi.

Şapte

Ashley contempla încruntată conţinutul garderobei sale, eliminînd mental lucrurile pe care i le cumpărase mama ei şi Leona. Mama i-a spus că aveau nevoie de ea, dar, pentru moment, n-avea chef să asculte planurile despre o căsătorie care oricum nu va avea loc. Era în California de 3 zile şi nu fusese încă pe plajă. Astăzi, hotărî ea, avea să fie ziua în care va merge la plajă.

Îşi alese un costum de baie înflorat, cu culori tropicale de verde oliv, portocaliu, galben şi violet. Partea de sus avea o tăietură adîncă sub formă

de U între sîni iar bikinii aveau o croială care-i făcea picioarele şi mai lungi decît erau. Pe deasupra îşi pusese o cămaşă cu un model asimetric pe care o legă în talie. Sandalele şi o brăţară groasă de aur îi completau costumaţia.

După ce-şi trecu degetele prin păr, părăsi camera, coborînd treptele şi îndreptîndu-se spre hol. Privelişte a care o întîmpină avea în ea ceva uluitor.

Holul acela calm şi liniştit dispăruse. Tot felul de oameni se învîrteau prin el. Băieţii de serviciu împreună cu restul personalului se grăbeau de colo colo, împingînd cărucioare cu bagaje.

Jean Marc – înalt, brunet, expresie nobilă – stătea în mijllocul acestui tumult, cu ochii pe căruciorul care transporta valizele lui mari din piele. Fără îndoială, Pierre Lavosier – furnizor şef şi brutarul extraordinar al societăţii de elită – era pe undeva prin mulţime, dar era prea scund pentru a fi reperat.

Marge era la recepţie, încercînd să se înţeleagă cu mai mulţi oameni deodată. Cîţiva dintre invitaţii obişnuiţi stăteau de o parte, privind cu aceeaşi expresie cu care probabil ar fi privit un spectacol de circ. Şi pentru ca lucrurile să fie şi

mai proaste, un telefon suna într-un colţ dar nimeni nu răspundea.

Înaintînd cu greu prin mulţime, Ashley se îndreptă spre telefon. Încerca să-şi menţină calmul, spunîndu-şi că cineva trebuia să răspundă, dar sunetul devenea din ce în ce mai puternic, pe măsură ce se apropia. Pînă cînd a ajuns la recepţie, dinţii i se încleştaseră şi o dureau fălcile.

– Marge, crezi că poţi răspunde la telefon?

Marge privea ecranul unui computer, în timp ce îi asculta pe doi oameni care-i vorbeau; în acelaşi timp, telefonul încetă. Oare nimeni nu-l auzise?

Începu să sune din nou. Ea înconjură tejgheaua şi ridică receptorul.

– Alo? Vă rog sunaţi mîine. N-aveţi nici o şansă pentru azi.

Trînti receptorul, simţindu-se mult mai bine. Sună din nou. Îl ridică şi-l puse de-a curmezişul.

Max. Unde era Max? Ochii ei cercetară de mai multe ori holul pînă îl văzu. Stătea într-un colţ vorbind cu mama ei şi cu Leona. Îşi imagina cît era de furios de privelişte a care i se oferea. Brusc, mintea îşi schimbă direcţia şi-şi simţi inima în gît. Oh, nu! El era atît de mult împotriva căsătoriei,

încît ar putea să-i spună mamei şi Leonei ce făcuseră azi dimineaţă. Ca să nu mai vorbim de noaptea trecută!

Pe cînd se grăbi spre ei, observă că mama ei scria ceva într-un carneţel legat de piele, pe care-l lua pretutindeni. Părea să ia notiţe! Probabil că în cele din urmă, va scrie o carte pe care o va intitula *Iubita mea fiică*! Sau poate *Virginitatea fiicei mele – pe aripile vîntului.*

Mama ei nu ştia că virginitatea fiicei sale dispăruse pe aripile vîntului cu ani în urmă.

Mama ei ridică privirea şi îi zîmbi.

– O, bine, draga mea, că eşti în sfîrşit aici. Dar de ce te-ai îmbrăcat aşa? Avem treabă.

Simţi fierbinţeala din privirea lui Max prin pielea şi prin hainele pe care le purta. Dacă intensitatea acestei fierbinţeli avea ceva cu hainele pe care le purta, însemna că lui îi plăcea costumaţia. Dar acum era prea îngrijoată pentru a se simţi mulţumită.

– N-am nici o treabă, mamă, sînt aici în vacanţă şi mă duc să petrec cîteva ore pe plajă.

– Cred că ne descurcăm şi fără ea vreo oră-două, îi spuse Leona lui Miriam, zîmbindu-i apoi lui Ashley.

– Dar te rog să foloseşti multă loţiune. Nu cred că miresele arată cel mai bine cînd sînt îmbrăcate.

Îi venea să urle, în loc de astea îl întrebă pe Max, calm.

– Pot să-ţi vorbesc? Cînd văzu că nu se mişcă, adăugă – între patru ochi.

– Desigur.

Se aştepta la un comentariu sau la vreo întrebare din partea mamei sale în legătură cu ceea ce dorea să discute cu el, în particular, dar, spre surprinderea ei, mama nu spuse nimic. Max se ridică.

– Doamnelor, mi-a făcut plăcere mica noastră discuţie.

– Şi nouă, spuse Miriam. Şi vă mulţumesc pentru timp şi ajutor.

– Plăcerea a fost de partea mea. Se întoarse şi privi pe Ashley.

– Unde ai dori să discutăm?

Privi în jur şi văzu două scaune libere de cealaltă pate a sălii.

– Acolo.

Imediat ce au ajuns acolo şi s-au aşezat, i-a pus întrebarea care-i stătea pe vîrful buzelor.

– Vreau să ştiu exact, ce fel de ajutor i-ai dat?

El ridică din sprîncene.

– Vorbeşti de parcă m-ai acuza de ceva.

– Nu, nu. Îşi frecă fruntea. Ei bine, m-am gîndit că le-ai putea spune ce-am făcut noi doi.

– Oh, vrei să spui că le-aş fi putut spune că am petrecut împreună noaptea trecută şi o bună parte din această dimineaţă plutind împreună şi scoţîndu-ne unul pe altul din minţi cu dragostea noastră?

– Ssst! Alarmată, privi în jur să vadă dacă nu-l auzise cineva.

– Nu le-aş spune asta, Ashlay!

– Poate nu de bună voie, dar se poate întîmpla să fii cu mintea aiurea şi să te scapi, spunînd exact ce nu trebuie. Ridică din umeri. Mie mi se întîmplă aproape tot timpul.

– Voi încerca să fiu atent la ceea ce vorbesc, spuse el solemn.

– Bine.

Doamne, era irezistibil cînd ochii îi străluceau aşa cum se întîmpla acum. Sau cînd ardea focul în adîncul lor.

– Unde ai plecat? Cînd am adormit erai acolo, iar cînd m-am trezit plecaseşi.

– Ai fost dezamăgită? Vocea lui adîncă trimitea

valuri calde spre ea.

– Nu, sigur că nu. Dar fusese. Îşi amintea. Poate de aceea dorise să creadă că el s-a ascuns pe undeva prin cameră şi că nu o părăsise.

– Mama era la uşă şi am crezut că...

– Îmi pare rău că am plecat, Ashley. Dar dacă aş fi stat, nu sînt sigur că m-aş fi putut abţine să nu pun mîna pe tine şi n-ai mai fi putut dormi deloc. În plus, mai erau cîteva lucruri pe care trebuia să le rezolv.

Explicaţia lui o făcu să se simtă mai bine, deşi nu era prea sigură că voia să o admită.

– Trebuie să-mi cer şi eu scuze pentru ceva. Îmi pare foarte rău de haosul acesta pe care ţi l-a făcut mama şi Leona. Biata Marge, nu are timp nici să răspundă la telefon. Mă tem că l-am stricat, l-am scos din furcă.

– Nu-ţi face probleme. Am aranjat cu Cameron să vină mai devreme s-o ajute pe Marge.

– Dar s-ar putea să pierzi vreo afacere, pentru că ţi-am deranjat telefonul.

– Cred că am tot ce-mi trebuie, tu nu? Şi apoi, nu mai durează mult pînă cînd totul va fi organizat. Tocmai le ajutam pe Miriam şi Leona să termine treburile organizatorice.

– Chiar le ajutai?

– Desigur. De ce nu?

– Pentru că... Şirul gîndurilor ei se opri. Acum le spui Miriam şi Leona.

– Aşa mi-au cerut ele.

– Ele ţi-au cerut...

– Culorile astea arată absolut răpitoare pe tine.

– Nu-ţi plac?

– Enorm, în special în combinaţie cu părul tău. Arăţi răpitor de frumoasă şi te doresc iar.

– Max...

Ospătarul care-i servise micul dejun în prima dimineaţă se îndrepta grăbit spre ei.

– Max, vino repede. A izbucnit războiul în bucătărie. E acolo un francez care vrea să ia cu asalt bucătăria iar Greta e nebună de furie.

Era exact cum îşi închipuise. Cînd ea şi Max au ajuns în bucătărie, îl găsiră pe micul Pierre Lavosier. Ţinea o valiză de piele la piept, privind cu uimire şi admiraţie la Greta cea impunătoare, bucătăreasa şefă a hanului, înaltă de 1,80, în timp ce ea se năpustea asupra lui cu insulte.

Expresia feţei i se lumină cînd îl văzu pe Max.

– Slavă cerului că eşti aici! Această nevăstuică pitică crede că intră aici fără să bată la uşă şi că

poate să-mi ia bucătăria.

Ochii lui Pierre se măriră, cu întristare.

– Dar nu! Nu sînt aici ca să vă iau bucătăria.

Făcu un pas spre el, acoperindu-l.

– Şi ce ai în valiza aceea? Ce încerci să introduci pe furiş aici?

– Mademoiselle! Am mirodeniile mele în asta valiza, propria mea vanilie, crescută pe plantaţie personal şi inspectată anual. Porta asta valiza cu mine peste tot. Oamenii ar comite omor să ştie secretul meu!

– Am să comit eu un omor dacă nu ieşi de aici.

– Greta, spuse Max. Cred că ne putem înţelege. Sînt sigur că dînsul va fi de acord să nu stea aici în orele de vîrf. Iar pentru restul timpului, poţi să-i oferi un colţ de bucătărie şi un cuptor.

De ce încerca să fie de folos? se întrebă Ashley puţin cam supărată.

Fără să-i mai fie teamă, Pierre îşi îndreptă statura ce măsura 1,50.

– Domnul are dreptate. Nu e nevoie să comiţi o crimă. Sînt aici doar pentru a crea cîteva capodopere pentru mireasă, să le guste şi să hotărască. Privi în cealaltă parte, spre Ashley.

– Iată. Uite mireasa. O să spună ea. O privi. Spune-i...

– Eu nu sînt mireasa, Pierre. Şi cred că n-are să meargă.

– Nu, nu, greşeşti. Trebuie să meargă. Tebuie să creez aici, în această frumoasă bucătărie, alături de această frumoasă femeie.

Greta îşi încrucişă braţele peste pieptul ei enorm şi-l privi ameninţător.

– Cui îi spui tu, femeie frumoasă, crevete pitic?

– Sacré bleu, ţie! Ţie, magnifico! Ai un corp la fel de plin ca cele mai fine vinuri franţuzeşti şi o arhitectură la fel de perfectă ca cea a turnului Eiffel. Dacă ai fi în Franţa, bărbaţii te-ar adula. Deodată se lăsă în genunchi. Eu însumi cad la picioarele tale acum, în acest moment.

Greta îşi desfăcu braţele şi îl privi cu un nou interes.

– Adula?

Ashley întinse mîna şi îl ridică pe Pierre de jos.

– Am văzut destui şoferi în hol. Să mergem să găsim unul. Ia-ţi bagajele şi pînă diseară poţi fi în New York.

Greta ridică o mînă mare.

– E posibil să aranjăm ceva. Atîta timp cît

crevetele ăsta pitic va înţelege că este doar un singur şef în această bucătărie şi acela sînt eu.

Pe faţa subţire a lui Pierre se arătă un zîmbet larg.

– Dar desigur!

Max îşi frecă mîinile.

– Bine, mă bucur că am reuşit să aranjăm lucrurile.

– Stai o clipă, spuse Ashley năucită.

Max o cuprinse de braţ.

– Vom ieşi de aici şi-l vom lăsa pe Pierre să se instaleze.

O conduse afară din bucătărie prin sufragerie, înapoi în holul aglomerat.

– Vezi palmierul acela mare de acolo? o întrebă el.

Nereuşind încă să înţeleagă de ce aranjase aşa treburile de la bucătărie, privi într-acolo.

– Da, de ce?

– Deoarece voi merge acolo şi voi dispărea după el, iar peste un minut vreau să mă urmezi.

Îşi încruntă sprîncenele.

– Poftim?

– Fă exact cum ţi-am spus.

În timp ce număra pînă la 60, privi prin mulţime

să vadă dacă mama ei sau Leona nu erau pe undeva, dar nu dădu de ele. Totuşi, Bo Bo stătea lîngă recepţie vorbind foarte animat cu mai multe persoane. Iar prin fereastră, o văzu pe Sybella stînd în poziţia lotus, pe plajă fără îndoială, meditînd. Cînd ajunse la 60, traversă sala spre palmier, întrebîndu-se ce plănuise Max să facă. Spre surprinderea ei, între palmier şi perete era un spaţiu larg. Dar Max nu era acolo. Apoi se deschise o uşă şi prin ea apăru braţul său, care o trase într-o cameră spaţioasă şi luminoasă, cu multe rafturi înalte.

– Max! Ce faci? Unde ne aflăm?

– Sssst, fără zgomot. Oricine trece ne poate auzi. Sîntem în camera pentru bagaje.

– Oh, privi în jur. Dar e numai un set de bagaje aici.

– Asta-i pentru că doar o singură persoană pleacă de aici astăzi, probabil mai face ultima schimbare pe plajă sau serveşte cina mai devreme, înainte de a pleca spre destinaţie.

Pînă aici, totul i se păru rezonabil.

– OK, dar ce facem aici?

– Asta. Îşi băgă degetele în decolteul ei, o trase spre el şi-şi îngropă faţa în gîtul ei parfumat.

Ţi-am spus că te doresc iar.

Şi ea îl dorea, gîndi cu uimire. Dorinţa se aprinse în ochii săi întunecaţi şi ea simţi un răspuns la dorinţă în interiorul corpului ei. Dar iarăşi? Şi aici?

– Am făcut dragoste o dată azi, spuse ea, printre respiraţiile lui care-i căutau gîtul şi lobul urechii.

– Poate chiar mai mult, dacă pui la număr ce am făcut pe vaporaş azi noapte şi cred că a trebui...

Îi ceru gura cu o foame care o făcu să uite ce mai voia să spună. O sărută cu grabă, şi ea nu putea să nu-i răspundă. Un sărut curat, un sărut tipic, cu limbă şi dinţi. Pînă îşi ridică el capul, focul îi invadase trupul iar braţele îl ţineau strîns de gît.

– N-am vrut să fac asta, spuse el, lăsîndu-şi mîna să alunece uşor spre bikinii ei strînşi. Am vrut doar să te sărut, dar...

Trase bikinii în jos peste picioare, eliberîndu-i unul. Ea suspină.

– Ce faci? Poate să vină cineva din clipă în clipă după valize.

– E o şansă pe care nu vreau să o pierd. Tu nu?

Simţi un vuiet în urechi. Căldura o cuprinse iar şi un nod în stomac. Decizia îi aparţinea. Sau poate hotărîse deja.

– N-ar trebui.

– Poate că ai dreptate, murmură el. Dar simt că explodez dacă nu te iubesc chiar acum. Aşa că mai bine explodăm amîndoi.

Dorinţa şi excitarea o cuprinseră, iar senzaţiile erau prea puternice pentru a face abstracţie de ele. Nesigură de ceea ce voie să spună, şopti singurul cuvînt care avea sens.

– Max.

Nu-şi dădu seama cum se întîmpla, dar nevoia de el era ceva constant şi în acel moment, era doar un singur lucru de făcut.

Trase o cuvertură de pe raft, o întinse pe jos şi se aşezară pe ea. Repede îşi trase fermoarul şi intră în ea. Fierbinţeala trecu prin fiecare fibră a corpului ei, pătrunzînd-o.

– Nu stăm aici mult, murmură el. Promit. Trebuie să te simt măcar puţin. Mi-a fost dor de tine, de gustul tău. Doamne, spune-mi că nu te superi.

– Nu, şopti ea. Dumnezeule, nu. Ori de cîte ori fuseseră împreună, chiar şi aici, în camera pentru

bagaje, simţea că erau exact în locul din univers unde trebuiau să fie. Nu se gîndea să-l părăsească sau să se piardă de el. Erau gînduri pentru Max, pentru plăcere şi extaz.

La început rămase nemişcat.

– Absolut umitor, şopti el răguşit. Eşti fierbinte şi în interior şi pe dinafară. Mîna îi cuprinse sînul, buzele i se plimbau peste ale ei.

Undeva, departe, se auzea murmurul oamenilor care vorbeau dincolo de perete; din cînd în cînd parcă recunoştea cîte o voce. Dar faptul că erau atît de aproape nu mai conta.

Simţi senzaţia lui puternică de satisfacţie masculină cînd ea începu să-şi mişte şoldurile sub el. Se ridica şi se răsucea. Dacă ar fi fost un bărbat mai puternic, ar fi rămas nemişcat şi s-ar fi bucurat de senzaţia unică de a-l fi primit, dar era imposibil. Alunecă în interior, tare, cu putere.

Începu să tremure. Îi acoperi gura cu a lui cînd scoase primele gemete, dorind ca următoarele să-i aparţină doar lui.

Soarele de după amiază părea o uriaşă minge

care atîrna în jos pe cer, cînd Ashley făcu primii paşi pe plaja goală. Se plimbă pe nisip, departe, ca nimeni să nu o poată vedea de pe fereastră. Apoi se aşeză. Privea spre valurile care se loveau de ţărm, unul după altul, şi se întreba de ce viaţa ei nu era la fel de constantă. A înţeles de multă vreme că unii considerau stilul ei de viaţă cam neortodox. N-o deranjase înainte, dar acum, pentru anumite motive începea să o deranjeze.

Ce i se întîmpla? Ce nu era în regulă cu ea? Făcuse dragoste într-o debara. OK, într-o cameră pentru bagaje. Dar care era diferenţa? Se transformase într-o desfrînată. Căută în minte şi inimă semne de remuşcare legate de această nouă dezvoltare a caracterului ei. Dar nu găsi. Oftă. Ar fi trebuit să-i fie ruşine că nu simţea nici cea mai mică mustrare de conştiinţă. Dar nu simţea. Un bărbat o făcuse să tresalte şi să simtă durere pentru el, lucru pe care nu-l simţise niciodată pentru nimeni.

– Pari adîncită în gînduri. Vrei o companie sau vrei să fii singură?

Ashley ridică privirea şi o văzu pe Jacey.

– Stai jos.

– Eşti sigură?

– Da. Mă gîndeam, dar nu ajung nicăieri. Problema e că nu sînt sigură unde vreau să ajung. Ca de obicei.

Jacey se aşeză.

– Lasă-mă să ghicesc. E în legătură cu bărbatul acela grozav cu care te furişai în han azi dimineaţă.

– Nu. Ei bine, da. Cred că da. De fapt, sigur. Cred că avem, cum se spune, o legătură.

– Nu ştii?

– E cam complicat. Vezi tu, eu n-am vrut să am o legătură de o noapte. Şi nici unul dintre noi nu vrea o relaţie serioasă, aşa că e ceva între. Ca o legătură, nu?

– Să vedem, spuse Jacey gînditoare. Cred că majoritatea oamenilor definesc o legătură cu cineva ca pe un ataşament pasional de durată limitată.

Ideea de durată limitată nu o mulţumi. Cît era oare de limitată această limită? Deodată izbucni în rîs.

–Te las pe tine să dai o definiţie.

– Nu asta încercai să faci?

– Poate, dar te invidiez, Jacey. Întotdeauna ai avut o minte organizată. Tu nu ţi-ai rupt niciodată

unghia. Întinse mîna şi-i arătă unghia ruptă.

– Şi niciodată n-ai avut probleme cu cei din jur cînd le-ai spus nu.

Pentru o clipă, ochii de gheaţă a lui Jacey se întunecară.

– Nu mă invidia, Ashley. Nu invidia pe nimeni. Eşti frumoasă atît în interiorul tău, cît şi în exterior. Şi nu lăsa pe nimeni să-ţi spună vreodată altfel.

Ashley întinse braţele şi o sărută.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere, dar ce-i cu atîtea întrebări? Nu ţi s-a mai întîmplat aşa ceva.

Ashley zîmbi amar.

– Ştiu, dar n-am văzut niciodată un han plin de lume care încearcă să-şi direcţioneze minţile cum să mă ducă la altar.

– Cred că nu aceste persoane te îngrijorează.

– Nu, nu chiar.

– Atunci, ce este?

Ashley îşi îngropă degetele în nisip.

– Max.

– Exact cum am gîndit eu. Magnificul Max. Dar de ce eşti îngrijorată în privinţa lui? După cîte am

văzut eu, e minunat.

– Este. Nu ştiu ce-i cu mine şi ce mă îngrijorează.

Tăcu pentru o clipă.

– Jacey?

– Mmmm?

– Ştii că ne place să facem lucruri pe care nu le-am mai făcut?

– Da.

– Cînd Max şi cu mine... uf, cînd sîntem împreună...

– Ca acolo, în camera pentru bagaje?

– Ne-ai văzut?

Ochii lui Jacey străluciră.

– V-am văzut ieşind, dar nu-ţi fă griji. Nu te-a mai văzut nimeni. Continuă.

– OK, da, ca acolo în camera pentru bagaje. Îţi aminteşti cînd îţi povesteam că nu sînt bună să fac dragoste?

Jacey încuviinţă din cap.

– Ei bine, acum sînt grozavă!

Ochii lui Jacey se măriră.

– Felicitări!

Ashley zîmbi, dar zîmbetul îi pieri curînd.

– Problema e că el poate pleca oricînd la

Cabo San Lucas. Iar eu nu sînt pregătită pentru ca el să mă părăsească.

– Am văzut cum se uită la tine, iubito. Nu cred că te-ar părăsi în nici un fel, doar dacă te-ai întoarce la New York sau dacă ai face altceva.

– Da, poate că ai dreptate. Problema era că începuse să se gîndească dacă va pleca de aici. Să-l părăsească. Fusese despărţită de el doar o oră şi deja simţise nevoia de a fi din nou lîngă el.

– Ceva noutăţi cu pregătirile de nuntă?

– Cînd am plecat, Sybella tocmai se interesa de semnele noastre, începînd de la mine pînă la Pierre şi terminînd cu mamele. Se pare că era preocupată de toţi cei implicaţi în această cununie. Voia probabil să vadă dacă planetele sînt compatibile. Probabil planetele care se ciocnesc sînt de rău augur.

– Nu văd cum! Poate doar dacă se ciocneşte cea a mamei cu cea a lui Carl Sagan.

Jacey rîse.

– L-a interogat chiar şi pe Max, căci această nuntă va avea loc în hanul lui.

Ashley oftă.

– Pun pariu că i-a plăcut.

– Să ştii că a fost foarte drăguţ cu ea şi i-a dat toate informaţiile pe care le-a cerut. Jacey se întoarse şi privi spre han. Oh, nu. Bo Bo ne face cu mîna.

Ashley privi peste umăr şi văzu ceea ce-i spusese Jacey. Dorind să comunice cu ele, Bo Bo îşi mişca braţele în toate direcţiile.

– Parcă ar face semne pe mare. Doar că-i lipsesc steagurile. Mă întreb dacă o fi fost vreodată la o lecţie de circulaţie. Jacey făcu din mînă şi strigă:

– Venim într-o clipă. Ashley, dacă nu vrei să vezi toată trupa aici, mai bine să mergem.

Ashley suspină.

– Vrei să-mi faci un serviciu?

– Spune.

– Gîndeşte-te la ceva care i-ar putea ţine pe toţi ocupaţi în seara asta.

– Ei, dar pot să-ţi spun că nu ceri servicii mici!

Ashley aprobă.

– Ştiu că va fi greu. Eu nu mă pot gîndi acum la aşa ceva, dar ştiu că tu poţi.

– Mă întreb, spuse Jacey, dacă acest efort este pentru ca tu şi Max să dispăreţi undeva în

această seară.

– Corect. Vreau să fiu cu el dar în acelaşi timp nu vreau să le rănesc pe mama şi Leona. Încerc să le scutesc, măcar pentru o vreme.

– Ştiu. Cînd ai început? Cu o săptămînă înainte de petrecerea de logodnă?

– Cam aşa ceva.

– Apropo, a fost o petrecere grozavă.

– Da, ştiu. După cîte îmi amintesc, trebuia să fie o cină liniştită! Nici acum nu ştiu cum s-a întîmplat, dar i-am văzut pe toţi prietenii mei acolo şi am uitat de supărare. Lasă-le pe mama şi Leona, ştiu ele cum să distreze pe oricine.

– Da, spuse Jacey gînditoare. Cred că asta trebuie să fac şi eu în seara asta. Nu ştiu cu ce am să apar nou, dar îţi promit că mă voi gîndi la ceva, sigur.

– Mulţumesc, Jacey.

– Ei, doar ştii că sînt fraieră, dar pentru o cauză bună.

În seara aceea, Jacey stătea lîngă uşă, direcţionînd trupa.

– Hai, toată lumea afară. Maşinile ne aşteaptă. Săriţi în oricare doriţi.

În drum, Jean Marc se opri lîngă ea, avînd uimirea întipărită pe faţă.

– Unde mergem, exact?

– Surpriză, dar îţi garantez că va fi cea mai palpitantă experienţă din viaţa ta. Ai să te întorci avînd chiar o inspiraţie nouă.

– Mi se pare cam greu, Jacey. Va fi totuşi interesant de văzut dacă vei reuşi.

– Jean Marc, nu pot crede că te îndoieşti de mine.

Zîmbi.

– Ai dreptate. Dintre toţi cei prezenţi aici, doar de tine nu m-aş îndoi.

Atenţia îi fu atrasă de Sybella, care tocmai ieşea pe uşă cu computerul ascuns printre faldurile rochiei.

– Sybella, să mergem cu aceeaşi maşină. Vreau să culegi nişte date despre viitoarea mea călătorie la Paris, luna viitoare.

Jacey se întoarse şi văzu faţa acră a Gretei şi pe cea strălucitoare a lui Pierre, care se apropiau.

– Greta, mă bucur că Pierre ţi-a spus să vii.

– Jigodia asta mică n-o să mă lase decît atunci cînd o să vreau eu.

– N-o să-ţi pară rău. O să ne distrăm grozav.

Trecură şi asistenţii lui Jean Marc şi ai lui Pierre; apoi le văzu pe Bo Bo, Miriam şi Leona.

– Doamnelor, cred că sînteţi pregătite pentru o noapte de pomină.

– A şi început deja, chicoti Leona. N-am plecat niciodată undeva fără să ştiu destinaţia.

– Şi distracţia nu se opreşte aici. Vă promit că vă vor invidia toţi prietenii cînd o să vă întoarceţi la New York şi-o să le povestiţi.

– Cel puţin dă-ne o indicaţie, se încruntă Bo Bo. Ai mai făcut asta?

– Spune, Jacey, spuse Miriam, controlînd în geantă dacă şi-a luat tot ce avea nevoie.

– N-am mai făcut-o. De aceea m-am gîndit să o fac şi nu vreau să mai aştept. Toată lumea e îmbarcată.

– Cred că noi sîntem ultimele, spuse Miriam, urmîndu-le pe Bo Bo şi Leona.

– Grozav, atunci la drum.

Înainte de a ieşi pe uşă, se întoarse spre Ashley şi-i trimise un sărut cu degetele.

Ashley, care stătea într-un colţ al holului, îi răs-

punse la fel şi apoi se îndreptă spre o uşă din partea opusă. Max o aşteptă afară pe terasă. Se luară de mînă şi după ce lăsară destul timp maşinilor să se îndepărteze, se îndreptară spre maşina lui Max şi plecară spre port.

Opt

Serendipity stătea ancorat într-un golfuleţ retras, pe coasta de sud. Apa clipocea lovindu-se de pereţii vasului, iar oceanul se legăna uşor sub el.

Ashley şi Max serveau cina pe punte. În mijlocul mesei ardea flacăra aurie a unei lumînări, protejată de briza nopţii, cu o sticlă de lampă.

Cerul de deasupra părea o catifea neagră presărată cu stele, dar Max nu avea ochi decît pentru Ashley. Tăia leneş un cartof cu furculiţa. Se lăsă pe spate în scaunul lui şi sorbi o gură de

vin.

– Ţi-a spus Jacey unde-i duce pe toţi, în noaptea asta?

– Nu.

– Ghiceşti unde ar putea fi?

– Nu.

– Are ceva cartoful ăla?

– Nu.

El zîmbi.

– Ashley, te mai nelinişteşte ceva anume?

– Nu.

– Vrei să-mi faci un favor?

– Nu. Da.

– Lasă furculiţa jos şi vorbeşte cu mine.

– Sigur. Lăsă furculiţa din mînă. Despre ce ai vrea să vorbim?

– Aş vrea să ştiu la ce te gîndeşti atît de profund de cînd ai urcat la bord.

– Cabo San Lucas, spuse ea ca de obicei, înainte de a se cenzura.

O privi surprins.

– De ce te gîndeşti la Cabo?

Ridică paharul şi studie culoarea vinului, încercînd să nu se uite la Max. Dar pantalonii albaştri, subţiri şi cămaşa sport deschisă la gît,

care lăsa goale braţele musculoase, o obligară să-l privească şi să-l dorească.

– Mi-am petrecut cele mai grozave zile de pescuit acolo.

– Îţi place să pescuieşti?

– Este una din multele mele pasiuni. Multele, spuse el din nou, expresia schimbîndu-i-se, în timp ce o privea.

Ashley îşi drese vocea, simţindu-şi gîtul uscat. Cunoştea deja pasiunea lui pentru ea, dar nu fu deloc bucuroasă să afle că mai are şi alte pasiuni.

– Aş putea ştii exact cîte pasiuni ai? Multe – implică un număr mare, nedefinit. De exemplu, la fel de multe ca şi stelele sau putem să ne referim la un cîmp mai îngust, să zicem – Calea Lactee?

Fusese necinstit cu ea, gîndi el. Chiar recent ajunsese la concluzia că lucrurile pe care le considerase pasiuni, înainte de a o întîlni pe ea, se dovediseră a fi doar simple hobby-uri. Să o cunoască pe Ashley, s-o iubească era singurul înţeles adevărat al cuvîntului pasiune. Ea era pasiunea lui şi singura.

– Ce vrei să ştii? o întrebă blînd.

– Nimic anume. Sau, mă rog, ceva anume. Nu ştiu nimic despre tine în afara faptului că ai lucrat

pe Wall Street, că acum eşti proprietarul unui han şi că nu-ţi doreşti o relaţie serioasă. Sînt curioasă să aflu cîte ceva despre toate aceste lucruri.

Tăcu şi-şi frecă tîmplele.

– OK, OK, dacă vrei să afli tot, ai să afli. Totul.

I se păru corect. Din moment ce-i consuma fiecare clipă de cînd se trezea, avea dreptate să afle de ce.

– OK. Voi începe cu primul lucru pe care-l ştii despre mine. Am lucrat în Wall Street.

– Mama spunea că nu doar ai lucrat. Ci că ai fost un şef mare acolo, un fel de *kahuna*.

Zîmbi.

– Mama ta a folosit acest cuvînt, *kahuna*?

– Nu, îmi aparţine. Probabil că mama nici n-a auzit vreodată de el. Deşi ne-a spus că erai foarte mare, conduceai împreună cu Damien şi alţi cîţiva.

Max chicoti.

– Hai să spunem doar că eram foarte buni în ceea ce făceam. Şi într-un timp relativ scurt, am reuşit să strîngem destui bani ca să-mi ajungă pînă la sfîrşitul zilelor mele.

Luă o chiflă şi începu să ciugulească absent din ea.

– E o ispravă! Ar trebui să te simţi mîndru de tine.

– Nu ştiu dacă pot considera aşa, un lucru care ne-a venit atît de natural.

– Tînjeşti după el?

– Nu chiar. Şi apoi, mă mai ocup de afaceri.

– Te ocupi. Repetă cuvintele gînditoare, încercînd să-şi amintească ceva. Oh, da. Computerele şi faxurile din biroul tău.

– Exact.

– Ce te-a făcut să renunţi la o profesiune în care erai atît de strălucit?

– Trăiam o viaţă prea rapidă, munceam drăceşte şi făceam bani. Dar gîndul că aş putea petrece restul vieţii făcînd acelaşi lucru mereu m-a făcut să mă decid să plec şi să descopăr ce altceva se mai putea face.

Lăsă chifla jos şi-l privi cu ochi strălucitori şi înţelegători.

– Aşa că ai venit aici şi ai cumpărat hanul.

– Voiam să mă stabilesc într-un loc care să fie exact opusul vieţii pe care o lăsasem. Doream o afacere mică care să nu-mi solicite întreaga atenţie. Voiam să dorm mult şi să merg să văd locuri noi şi interesante şi să stau cît doream de mult.

– Cred că de aceea ţi-ai numit vaporaşul Serendipity[1]. Căci nu se ştie ce lucruri noi şi minunate vei găsi după colţ.

Zîmbi larg.

– Exact. Nu poţi ştii niciodată.

Într-o noapte privise după un colţ şi o descoperise pe ea. Acum nu mai avea chef să pornească în căutarea altui lucru minunat. Sau numai dacă o avea pe ea alături.

– Uneori cred că şi eu plecam pentru acelaşi motiv. Nimic nu mi-a putut reţine atenţia pentru mult timp.

Zîmbetul lui se stinse.

– Cucereşti un lucru şi apoi cauţi altul.

– N-aş putea spune că le cuceresc chiar, rîse ea. N-am prea fost bună la nimic. Cînd eram copil, nu reuşeam să fac nici măcar o plăcintă din nisip.

– Ai încercat?

– Să fac plăcintă din nisip?

Încuviinţă din cap şi zîmbi iar.

– Aproximativ 6 minute. Dar dacă mă gîndesc bine am pus prea multă apă şi trebuie să recu-

1. Serendipity – Găsirea unor locuri interesante

nosc, era rondul de begonii al mamei. Dar în cele din urmă m-am decis să alerg printre stropitori. Mi s-a părut mai nostim.

– Poate că faptul pentru care nu ai fost prea bună la nimic a fost din cauză că nu te implicai cu adevărat.

– Asta spune şi Jacey. Dar n-are a face.

Sau cel puţin nu avea, pînă cînd nu l-a întîlnit pe el. Iar acum se simţea neliniştită. Nu doar pentru obiceiul ei de a lăsa totul, dar şi pentru faptul că s-ar putea trezi într-o dimineaţă şi ar afla că el plecase la Cabo San Lucas, sau într-un alt loc îndepărtat.

– Şi poate motivul pentru care laşi un lucru pentru altul este că n-ai găsit încă nimic pentru care să merite să stai.

Mulţi şi-au încercat cunoştinţele de psihologie cu ea, în decursul anilor. Dar ea a considerat intenţiile lor un simplu joc de societate. Nu conta ce spuneau prietenii sau familia ei. Întotdeauna a făcut ce a vrut cu viaţa ei şi cu propria-i persoană. Dar acum nu mai putea.

– Mai vrei vin?

– Nu, mulţumesc.

– Ai mîncat destul?

Îşi privi farfuria şi văzu că abia s-a atins de mîncare.

– Ce s-a întîmplat cu cartoful meu? Parcă ar fi trecut o armată peste el.

– Şi o furculiţă îl poate face să arate aşa.

– Oh. Luă un crevet, îl privi şi-l puse înapoi. OK. Mi-ai răspuns la punctul 1 şi 2. Dar punctul 3?

– 3?

– Al treilea lucru pe care voiam să-l ştiu despre tine. Faptul că nu doreşti o relaţie serioasă. Ai vreun motiv serios? Ai fost rănit chiar atît de rău de o femeie? Nu-mi pot imagina vreo femeie care să te rănească, deşi se mai întîmplă şi astfel de lucruri...

– Nu, n-am fost rănit. Cred că e un stil de viaţă. Ca şi al tău.

– Poftim?

– Tu singură ai recunoscut că-ţi place să părăseşti orice te interesează la un moment dat. Ai pus cărţile pe masă chiar de la început, ca să mă faci să înţeleg că n-ai să stai pe aici prea mult.

Îşi muşcă buza de jos. Atunci, părea o idee bună.

– Nu am spus exact aşa.

– Nu, de fapt ai spus că nu te gîndeai să pleci prea curînd, din cauza mamei tale şi a musafirilor ei. Dar îmi închipui că nu vor sta prea mult, nu-i aşa?

Se încruntă. El niciodată nu a fost de acord cu ea. De ce ar trebui să fie ea de acord cu el?

– Credeam să vorbim despre tine.

– Aşa e. Încercam doar să-ţi arăt că ne asemănăm oarecum. Îmi place viaţa pe care mi-am creat-o, dar nu cred că sînt prea multe femei care ar accepta-o.

Supărarea ei se schimbă brusc în seriozitate.

– Şi de ce n-ar face-o?

– Sînt prea mulţi oameni rigizi în gîndire. Chiar tu ai spus-o. Sînt prea tînăr pentru a mă retrage. Oamenii ridică din sprîncene cînd văd bărbaţi care nu au un serviciu cu program de la ora 9 la 5 şi care par să nu lucreze în nici un fel.

– Prostii.

– De acord. Dar nu toată lumea gîndeşte ca tine. De aceea evit să mă leg serios de cineva, evit să mă leg de vreo femeie.

O privi cum ia furculiţa şi începe să lovească cartoful din nou. Spusese prea mult? Spusese destul? Doamne ajută, nu era prea obişnuit să

calce pe coji de ouă. Ceea ce dorea într-adevăr să facă era s-o ia în braţe şi să-i spună în faţă că nu există nici o cale pentru ca ea să-l părăsească. Din nefericire, ştia că nu poate face asta. Tot ceea ce putea face era să folosească toate metodele la care se putea gîndi, pentru a fi sigur că, în cele din urmă, ea va fi a lui, doar a lui.

– Nu cred că mi-e foame, spuse ea, împingînd farfuria şi ridicîndu-se. Începu să strîngă masa punînd totul pe o tavă.

– Pari obosită, spuse el.

Fu surprinsă de comentariul lui, dar îşi dădu seama apoi că se simţea într-adevăr obosită.

– Cît e ceasul?

– Nouă treizeci.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem.

– Nu încă. Suflînd în lumînare, se ridică şi-i luă tava din mînă. Jacey a promis că-i va ţine pe toţi pînă noaptea tîrziu.

– Dar...

– Du-te jos în dormitor. Vin şi eu imediat. Să duc vasele în bucătărie.

Bătăile inimii i se accelerară. Vor face din nou dragoste. Spre uimirea ei, era pregătită, dori- toare, chiar nerăbdătoare. În ziua în care va muri

îşi va aduce aminte de Max Hayden şi de felul extraordinar în care o făcuse să se simtă. În ziua în care va muri se va întreba unde este şi cu cine. Se îndreptă spre cabină. Se dezbrăcă şi se băgă în pat.

Curînd, Max fu lîngă ea, dar spre surprinderea ei, el nu se dezbrăcă, îşi scoase doar pantofii.

– De ce nu te dezbraci? întrebă ea mirată.

O trase aproape de el.

– Aş vrea să dormim un pic, dacă nu te superi.

– Să dormim?

Îşi dădu seama că o supărase. Foarte mult. Chicoti.

– Vreau atît de mult să dormim încît mi-am păstrat hainele pe mine, să reduc tentaţia. Deşi, ca să fiu sincer, nu cred că am redus-o deloc. Vederea ta ar trezi la viaţă chiar şi o statuie.

– Atunci de ce?

Îşi plimbă degetele prin părul ei mătăsos.

– Pentru că eşti obosită şi ţi-ar prinde bine cîteva ore de somn bun şi eu nu m-aş supăra.

– Deci şi tu eşti obosit?

– Da, zîmbi el.

– N-ar fi mai bine să te întorci la han? Să te odihneşti în camera ta şi...

– Prefer să stau aici cu tine, să fim singuri, să te ţin în braţe. Acum închide ochii şi orice ai face, fă în linişte.

Dorea să doarmă cu ea fără să facă dragoste, gîndi ea şi simţi o lumină caldă. Dormise cu el dimineaţa, dar nu înainte de a face dragoste. În ultimele 24 de ore îşi făcuseră unul altuia lucruri nesăbuite, care în orice carte ar putea fi descrise ca foarte intime. Iar acum dormeau împreună, nu pentru vreun scop sexual, ci pentru simplul motiv că voiau să fie împreună, să nu se despartă. Fu uimită de acest lucru incredibil de intim pe care-l făceau.

El continua să o mîngîie pe păr. Pleoapele se îngreunară, închise ochii şi adormi. Fericită.

Ashley nu era în pat lîngă el. Îşi dădu seama imediat ce se trezi. Aprinse lumina şi se uită la ceas. Trei dimineaţa. Se ridică repede şi plecă în căutarea ei.

O găsi în bucătărie, stînd lîngă maşina de gătit, arătînd incredibil de sexy în cămaşa lui. Era în picioarele goale iar părul îi cădea în valuri dez-

ordonate. I se strînse inima cînd îi văzu zîmbetul cald.

– Bună! Sper că nu te superi că-ţi folosesc bucătăria, dar mi s-a făcut foame.

Se îndreptă spre ea şi o cuprinse în braţe.

– De ce nu m-ai trezit? Îi dădu părul de-o parte şi o sărută pe gît. Aş fi fost bucuros să-ţi pregătesc ceva.

– Nu era nevoie. Îmi place să gătesc, chiar dacă n-am avut această ocazie decît acasă. Dar nu-ţi fă griji. Am gătit destul pentru amîndoi. Speram să te trezeşti la timp şi să mănînci cu mine.

Dacă nu s-ar fi sculat, s-ar fi dus ea să-l scoale. Nu plecase de mult timp din dormitor şi simţise deja că-i este dor să fie cu el. Trebuia să facă ceva, reflectă ea. Dar nu se putea gîndi la nici un antidot împotriva lui Max.

Privi peste umărul ei şi văzu pe maşina de gătit două tigăi. Într-una erau ouă bătute iar în cealaltă unt topit.

– Ce faci?

– Omletă.

– Arată ca o clătită.

– Ştiu, spuse ea chicotind. Dar într-un minut va

arăta ca o omletă. Am găsit brînză şi ciuperci. Chiar că am fost surprinsă să găsesc mîncare proaspătă.

– Am făcut provizii pentru călătorie.

– Oh, da, spuse ea încruntîndu-se. Cabo San Lucas. Ai reparat motorul?

– Nu încă.

Fruntea i se mai descreţi.

– Deci ai să mai stai pe-aici?

– Sigur.

Fusese ceva ciudat în vocea ei cînd i-a pus întrebarea. Se duse spre tejghea, se sprijini şi o privi pentru a-i vedea expresia.

Ridică ambele tigăi şi cu o mişcare rapidă a încheieturii sparse ouăle în cealaltă tigaie şi o puse pe foc.

– N-am mai văzut omletă gătită în două tigăi, spuse el fascinat.

– N-am găsit un vas mai mare, aşa că – două tigăi.

El deschise un dulap, cotrobăi prin el şi-l închise. Îl deschise pe următorul şi după un minut, găsi o cratiţă.

Ea privi cratiţa fără interes.

– Nu-ţi fă probleme. O să iasă şi aşa. Să

începem cu omleta ta. Luă un bol şi-l umplu cu cele trei ouă.

– Unde vrei să mănînci? întrebă el, scoţînd două farfurii. Vrei să mergem pe punte?

– Vrei puţină decadenţă?

Îi văzu zîmbetul strengar şi ochii începură să-i strălucească.

– Absolut.

– Atunci să mîncăm în pat.

Mîncară în pat şi după ce au terminat, s-au privit şi şi-au dat seama că încă le mai era foame. Să fie unul cu altul. Cu o perfectă cunoaştere, o alintă, o sărută şi o mîngîie, aducînd-o în pragul nebuniei. Apoi ea se urcă pe el şi hotărî să treacă şi de acest prag. Extenuaţi de atîta dragoste, adormiră. Cînd s-au trezit, era nouă dimineaţa.

– Ţine-mi pumnii, îi şopti ea cînd urcau treptele pe terasa din spate. Poate mama sau Leona sînt jos.

– Sau poate, spuse el fără să se sinchisească, vorbind tare, sînt pe terasă şi ne aşteaptă cu puştile în mînă.

– Nu-i nimic nostim spuse ea, ajungînd pe terasă şi privind după colţ. Spre propria-i uşurare, singura persoană pe care o văzu era Jacey.

Jacey le făcu cu mîna.

– Bună dimineaţa. Haideţi şi serviţi micul dejun cu mine.

Traversară terasa şi se aşezară la masă.

– Unde-s ceilalţi? întrebă Ashley.

– Dacă te referi la mame, sînt încă în camerele lor, îşi dreg mahmureala.

Ashley căzu în scaun.

– Mama mea e mahmură? Şi Leona?

Jacey aprobă vesel din cap.

– Şi toţi ceilalţi care au mers cu mine.

– Asta mai zic şi eu, spuse Max admirativ.

– Mulţumesc.

– Te-ai dus să le vezi? Sînt bine? Au nevoie de vreun doctor?

– M-am dus pe la fiecare. Au tot ce le trebuie. N-au nevoie de doctor, doar de puţin timp pentru ca sistemele lor digestive să-i ierte. Probabil că peste o oră îl vei vedea pe primul chinuindu-se să coboare scările.

Ashley îşi studie prietena, care arăta la fel de frumoasă ca de obicei.

– Nu arăţi ca şi cînd ai fi suferit vreun astfel de efect.

– Glumeşti? Am fost prea ocupată să-i supraveghez ca să mai pot să şi beau.

Max îşi întinse picioarele lungi.

– OK, mor de curiozitate. Unde i-ai dus?

– La un bar de motociclişti, sus pe coastă. Era...

– Scuză-mă, spuse Ashley, aplecîndu-se înainte şi privindu-şi prietena. Te-am întrerupt ca să mă asiguri că am auzit bine. Ai spus bar pentru motociclişti? Motocicletă, ca *Harley Davidson*? Motociclişti, ca *Îngerii Iadului*?

– Da.

Sprîncenele lui Ashley se încruntară.

– Am nevoie de o Cola.

– Nu-ţi pot spune cît ne-am distrat. A fost pentru prima oară, pentru toţi.

– Nu mi-i pot imagina pe niciunul într-un bar al motocicliştilor. Cu atît mai puţin pe mama. Ce s-a întîmplat?

– La început, cînd am ajuns, grupul era cam rigid. S-au aşezat şi n-au mişcat nici un muşchi, să nu atragă atenţia asupra lor.

– Presupun că erau deja în centrul atenţiei,

spuse Max.

– Motocicliştii au fost ţintuiţi cu privirea de fiecare dintre noi. Nu-şi dădeau seama ce căutam noi acolo. L-am întrebat pe barman care era băutura casei şi el mi-a spus că tequila şi am comandat unul dublu pentru fiecare.

Ochii lui Ashley se lărgiră.

– Ce era în băutură?

– Nu întreba. Dar după primul rînd, grupul s-a destins. După al doilea, erau deja amestecaţi printre motociclişti, ca şi cînd era o petrecere mare. Iar după al treilea, îi tratau pe motociclişti ca pe nişte vechi prieteni regăsiţi.

Max izbucni în rîs.

– Probabil că a fost o privelişte grozavă.

– A fost într-adevăr o privelişte remarcabilă, din mai multe puncte de vedere, spuse Jacey. Singurul meu regret este că nu mi-a trecut prin minte să iau o cameră video.

– Şi motocicliştii? întrebă Ashley. Cum s-au purtat cu noii lor prieteni?

– Au fost minunaţi. Nici n-au clipit cînd Jean Marc a început să schiţeze modele de îmbrăcăminte pe şerveţele de hîrtie. Apropo, să nu fii surprinsă dacă ai să vezi în viitoarea colecţie, geci

şi ţinte.

Ashley bătu din palme cu voioşie.

– Stilul *Haute couture* se întîlneşte cu cel al motocicliştilor californieni. Îmi place.

Jacey chicoti.

– Aşteaptă, că mai este. Doi dintre ei şi-au făcut cadou gecile lui Miriam şi Leonei, iar mamele au părăsit barul purtînd mîndre gecile lor cu inscripţii pe spate.

Ashley rămase pe spate.

– Îţi ia mintea razna, nu-i aşa?

– Li s-a deranjat cumva coafura? întrebă Max.

– Puţin, cînd tipii i-au luat pe toţi la o plimbare cu motocicleta. Ashley dădu din cap uimită.

– Poate ar trebui să iau şi eu reţeta băuturii ăsteia. Mi-ar rezolva toate problemele legate de cununia asta.

– Nu cred, spuse Jacey. Mamele au scris numele şi adresele fiecăruia şi le-au promis o invitaţie la marele eveniment.

Ashley gemu.

– Au ajuns cu toţii întregi acasă? întrebă Max.

– Da, am avut doar o singură problemă. Pierre a intrat într-o discuţie foarte aprinsă despre preapararea soufflé-ului cu un motociclist care

era cît un copac Sequoia. Erau gata să se ia la harţă, dar a apărut Greta şi l-a salvat pe Pierre, altfel ar fi fost transformat în carne tocată. În acest moment, Pierre i-a declarat iubire magnificei Greta şi apoi s-au retras în bucătăria barului pentru a prepara hamburgeri pentru toată lumea.

Ochii lui Ashley străluciră de bucurie.

– Aş fi vrut să fiu şi eu acolo.

– Iar eu mă bucur că ai fost cu mine. Max întinse mîna şi i-o cuprinse pe a ei. Ashley îi zîmbi.

– Dacă tot ai adus vorba, ne-am distrat destul de blînd.

– Poftim? Blînd?

Jacey privi de la Ashley la Max.

– Parcă vorbeam de micul dejun. Nu doriţi să-l luăm împreună?

– Ba da, spuse Ashley cu hotărîre. Eu vreau o Cola.

– Scuzaţi-mă, Miss Whitfield, spuse unul din băieţii de serviciu, care se apropie de ea. Grădinarul nostru ar vrea să vă mulţumească pentru ajutor şi sfaturi şi a spus că dacă aveţi timp astăzi, ar dori să vorbească cu dumneavoastră. Lucrează lîngă terenul de tenis în dimineaţa asta.

– Spune-i că mă bucur şi că voi veni peste

cîteva minute. Şi te rog, trimite-ne un chelner.

– Despre ce-i vorba? întrebă Max după ce plecă băiatul.

– Nimic, ridică ea din umeri. M-am gîndit să rododendronii nu arată bine, aşa că am cumpărat nişte lucruri şi i le-am trimis grădinarului. M-am gîndit că n-o să-l deranjeze. Nu sînt chiar o expertă, dar ştiu cîteva trucuri.

– Ashley se pricepe la grădinărit, îi spuse Jacey lui Max. Poate face ca orice să prindă rădăcină.

Max se întoarse spre Ashley cu o expresie gînditoare pe faţă.

– Lucrurile care prind rădăcini nu fug.

Ce ciudăţenii îi mai trec prin cap, gîndi Ashley, privind deliberat în altă parte, spre oceanul strălucitor. Dar avea dreptate. Era atît de rău că ea însăşi nu putea prinde rădăcini.

Nouă

După o discuţie prietenească cu grădinarul, despre flori, Ashley se duse sus şi făcu un duş. Îl aştepta şi pe Max, dorea ca el să vină şi cînd văzu că nu se arată, se simţi dezamăgită. Se îmbrăcă repede cu pantalonii scurţi şi un tricou cu paiete, pe care scria Graceland. Trecu pe balcon şi se îndreptă spre camera lui. Nu era acolo. Fu din nou dezamăgită, dar îşi spuse că nu trebui să fie proastă. Nu se putea aştepta ca el să fie lîngă ea, mereu, zi şi noapte. Dar faptul că dorea acest lucru nu era nici rezonabil, nici inteligent, nici normal.

Coborî scările, cu gîndul la o plimbare lungă şi solitară pe plajă. Apoi va discuta cu mama şi Leona. Trebuia să le spună ceva, ceva pe care nu-l spusese pînă acum, ca să le facă să înţeleagă în sfîrşit că nu se va mărita cu Roger. Ar fi vrut să ştie şi ea ce putea fi acel ceva.

Cînd ajunse în hol, descoperi spre surprinderea ei, că era în sfîrşit linişte şi pace. Se duse spre Marge, care era la postul ei la recepţie.

– Bună dimineaţa, Marge. Unde-s ceilalţi?

Marge zîmbi.

– Vrei să spui, organizatorii nunţii?

– Chiar ei, chicoti Ashley, ţi se pare ciudat că-i caut, nu-i aşa? De fapt ar trebui să fug de ei.

– Totuşi e un grup drăguţ. Sînt puţin cam ciudaţi, dar personalului îi place de ei.

– Mă bucur. Mi-ar părea rău să vă facă probleme.

– Deloc. Au adus puţină strălucire şi emoţie în vieţile noastre. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, toţi sînt în sufragerie. Presupun că discută despre rochia ta de mireasă.

– Minunat. Se îndreptă spre sufragerie dar deodată de opri, se întoarse şi întrebă.

– Nu ştii cumva unde e Max?

– E cu ei.

– E cu... Mulţumesc, Marge.

Alarmată, se îndreptă spre sufragerie. Max îi promisese că nu le va spune mamei şi celorlalţi despre legătura lor, dar nu ştia cîtă răbdare mai avea. Le ajutase pe mama ei şi pe Leona să-şi găzduiască oaspeţii, aplanase conflictul dintre Greta şi Pierre, dar asta de dragul hanului său şi al oamenilor normali care stăteau acolo.

Discuţia despre căsătorie îl enerva foarte uşor. Spusese că aceasta ar fi un accident catastrofal. Ori de cîte ori încercase să-i explice că nu va avea loc nici o nuntă, el nu păruse deloc convins. Acum ar putea să le dea de ştire despre legătura lor. Iar Ashley le va administra cîte un calmant mamei şi Leonei şi totul se va transforma într-o adevărată harababură şi...

Se opri în uşă. Spre surprinderea ei, totul fusese transformat într-un atelier de croitorie. Peste tot se aflau întinse schiţe, iar lîngă mese se aflau cărucioare cu valuri de materiale şi garnituri.

Jean Marc prezida în centru. Doi asistenţi îl ajutau, ţinînd schiţele desfăşurate. Mamele stăteau pe canapea scoţînd oh-uri şi ah- uri la fiecare din ideile şi sugestiile lor. Bo Bo stătea pe

un fotoliu în apropiere, zîmbind aprobator şi luînd notiţe, alături, Sybella îşi mîngîia cristalele. Jacey stătea pe braţul unui fotoliu bălăngănindu-şi piciorul drept înainte şi înapoi. Iar pe jos, la picioarele mamei şi Leonei, stătea Max.

Jean Marc o văzu primul.

– Excelent! Iată mireasa! Acum putem trece la lucru.

Leona îi arătă locul dintre ea şi Miriam.

– Vino să stai între noi, draga mea. Jean Marc a venit cu nişte lucruri extraordinare. Ne-a înnebunit pe toţi.

Se uită spre Max. El zîmbea, dar nu se putea citi nimic pe faţa lui.

– Nu pot. Tocmai mă duceam să mă plimb pe plajă.

Se auzi un cor de „nu"-uri şi „nu se poate". Vocea lui Max se auzi cel mai puternic.

– Poţi să te plimbi mai tîrziu, dar acum vino lîngă noi. Avem nevoie de părerea ta.

Avem? A spus *avem*? Ashley clipi şi-l privi din nou pe Max. Poate că extratereştrii au pus stăpînire pe el peste noapte. Era singura explicaţie care-i venea în minte. Privindu-l cu băgare de seamă, îşi făcu drum prin mulţime, îl înconjură şi

se aşează între mama ei şi Leona.

Jean Marc îşi frecă mîinile.

– Iată la ce ne-am gîndit Ashley, clasicul alb poate fi mătase sau tafta, cu un drapaj pe umeri, pe linia gîtului şi desigur, piesa de rezistenţă, o spectaculoasă trenă de doi metri. Arătă spre asistenţi.

– Ridicaţi schiţa, vă rog.

– Nu, spuse Ashley, fără să se sinchisească să privească schiţa.

– Ashley are dreptate, spuse Max. Albul ar fi total greşit pentru ea.

Se tensionă. Voia să spună că legătura lor fierbinte elimină purtarea culorii albe.

Max îşi întoarse faţa, prevestind un comentariu important, deşi puţin cam dureros.

– Pielea lui Ashley este un amestec de pămîntiu cu galben.

– Pămîntiu cu galben? spuse ea, privindu-l şi ridicîndu-se.

El încuviinţă din cap.

– Pielea ta are o tentă de gălbui.

– Pielea mea este auriu-bej. Auriu, Max, nu galben. Spre întristarea ei, cele două mame din asistenţă îi ridicară cîte un braţ, examinîndu-i pielea.

– Ştii, draga mea, eu cred că Max are drep-

tate.

– Şi eu, aprobă Leona.

Îşi trase braţele, le încrucişă pe piept şi se aşeză revoltată. Max îi explorase fiecare bucăţică de piele şi nu-şi exprimase niciodată nemulţumirea privind culoarea pielii.

– Mă bucur că mi-ai spus de galbenul din pielea ei, Max, spuse Jean Marc, privind valurile de materiale. Deci astfel stînd lucrurile, se cere ceva cu un ton calm, cred, ceva care va atenua culoarea galbenă a pielii.

– Ce-ai zice de un satin de culoarea flăcării de lumînare?

Ashley îi aruncă o privire prietenei sale.

– Et tu, brute?

Lumini de umor dansau în ochii lui Jacey.

– Încerc doar să fiu de folos. Nu vreau să arăţi gălbejită în ziua nunţii tale. Max începu să-i frece genunchii lui Ashley. Pentru oricine, ar fi părut, fără îndoială, un gest ocazional, de reconfortare. Dar ea simţea foc la atingerea lui. Fu tentată să lovească cu piciorul.

– Jacey are dreptate, Ashley, spuse el. Tot ce încercăm să facem este ca tu să fii absolut perfectă.

Mama ei zîmbi.

– Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine.

– E plăcerea mea, Miriam.

– Am să urlu, spuse Ashley, neadresîndu-se nimănui în particular. El îi mîngîia piciorul, cu tandreţe, aprinzînd-o mai tare.

– Mai stai puţin cu noi. Facem reale progrese. Acum, Jean Marc, modelul. Stilul clasic pare abordarea cea mai corectă. Dar nu prea lung, nici în faţă, nici în spate. Şi nici prea strîmt. O mireasă în ziua nunţii sale trebuie să arate pură, virginală. Sau cel puţin, cît poate ea de pură.

Leona îi atinse umărul.

– Nu pot să fiu de acord.

Urletul de care pomenise Ashley începu să i se urce în gît. Atunci simţi mîna lui Max coborînd spre degetele goale şi dezmierdîndu-le una cîte una. Gestul avu un surprinzător efect erotic asupra ei. Mînie, erotism, uimire. Ce mai urmează? gîndi ea.

– Poate stilul prinţesă, spuse Max. Îi va micşora lăţimea şoldurilor.

Urletul se ridică şi începu să-i strîngă gîtul.

– Ce dracu' vrei să spui cu lăţimea şoldurilor? N-am şolduri mari. N-am avut niciodată. Spune-i

tu, mamă.

– Sigur că n-ai avut, draga mea. Ai o figură de-a dreptul încîntătoare. Vrem doar să subliniem toate însuşirile şi să diminuăm cele cîteva defecte pe care le ai.

Foarte îngîndurat, Jean Marc îşi duse un deget la tîmplă.

– O broderie de mătase aurie va da un plus de căldură ţesăturii şi mai putem arunca şi cîteva paiete ici, colo, pe toată rochia.

– Perle, spuse Max decisiv. Perlele au o luminiţă deosebită. Cred că strălucirea lor va atenua problema galbenului de care vorbeam.

– Ai dreptate, spuse Miriam.

Mîna îi alunecă pe glezne şi începu să le maseze uşor. Căldura se răspîndi în toate direcţiile, prin corpul ei. Privi în jur şi văzu că nimeni nu acordă nici o atenţie la ceea ce făcea el. Privindu-i pe toţi foarte bine, hotărî în gînd, că toţi păreau să fi venit de pe altă planetă doar pentru a o tortura pe ea. Iar Max era leader-ul lor.

– Cred că va fi mai bine să umplem biserica cu lumînări, spuse Jacey.

Max aprobă.

– Întotdeauna am crezut că lumina lor dă iluzia

de frumuseţe oricărei femei, n-are importanţă cît e de gălbejită sau cîte trăsături imperfecte are.

– Asta-i! Ashley se ridică. Plec. Se pare că voi ţine bine situaţia în mîini, deşi mă simt obligată să vă spun că nu va fi nici o cununie şi prin urmare, cu toţii vă pierdeţi timpul. Enorm.

Miriam şi Leona scoaseră sunete uşoare de mîhnire. Dar Max o privi plecînd, cu un zîmbet în colţul gurii.

– Nu vă neliniştiţi, spuse el ridicîndu-se. Mă duc să vorbesc cu ea.

– Îţi mulţumim foarte mult, Max, spuse Miriam. Nu ştiu de ce se comportă aşa. Credeam că pînă acum i-au trecut nervii.

– Şi nu am ajuns încă la bietul Pierre. De azi dimineaţă găteşte.

– Ca să nu mai spun de invitaţii, spuse Bo Bo. Trebuie să le alegem şi pe acelea. Vă recomand hîrtie pergament cu aur de 14 karate, imprimat în relief.

Sybella scoase computerul şi începu să bată cu furie pe taste.

– Am să văd ce pot să fac, spuse Max uitîndu-se la Jacey. Ea îi făcu cu ochiul.

O ajunse pe Ashley tocmai cînd se îndrepta

spre uşa terasei. O prinse de încheietura mîinii şi o opri.

– Unde te duci?

Ochii ei verzi străluciră de mînie.

– Mă duc jos, pe plajă şi sper, sper din toată inima să nu dau peste vreun extraterestru acolo.

– Extraterestru, Ashley?

– Ştii tu ce vreau să spun, nu te preface că nu ştii. Te-ai învîrtit 180 de grade în privinţa acestei nunţi. La început erai mort-copt împotriva ei şi acum îi ajuţi. Şi spre informaţia ta, află că n-am piele gălbuie şi nici şolduri mari.

– Tot ce am spus a fost că stilul prinţesă reduce lăţimea şoldurilor. N-am spus că sînt mari.

– Ah, te rog. După felul în care vorbeşti n-aş fi fost surprinsă dacă aţi fi hotărît să faceţi un corp de camuflaj şi apoi să-l pur ţi pe mine.

Abia reuşind să se abţină să nu rîdă, aruncă o privire rapidă în jur şi o trase spre uşa de după palmier care dădea în camera pentru bagaje.

– Ashley, eşti prea agitată, ce s-a întîmplat? Nu ţi-ai băut Cola azi dimineaţă?

– Cola n-are nimic de-a face cu asta. Nu eu m-am schimbat. Ce-ai făcut tu? Ai luat vreo pastilă ajutătoare?

– Poate una pentru pasiune. Se aplecă spre gîtul ei şi o sărută. Te doresc iar.

– La naiba, Max, îl împinse ea.

Gura lui o opri, puternică şi flămîndă. Trupul ei răspunse trezindu-se la viaţă, chiar dacă mintea mai rezista. Presiunea pieptului său se micşoră, limba lui o căuta pe a ei, iar mîna îi aluneca pe sub tricou şi sutien spre piept.

Strînse din pumni, nervoasă că el ştia exact unde s-o atingă şi cum s-o sărute. Nu era cinstit, gîndi ea. Dar corpul ei luă atitudinea de nepăsare. Ştia s-o facă să ardă de plăcere.

– Încetează, Max, murmură ea, dar cuvintele i se stinseră pe buze.

El nu îşi luă mîna de pe pieptul ei, dar uşură puţin presiunea gurii sale, atît cît să poată vorbi.

– Îmi ceri imposibilul. Simt o nevoie fundamentală să te sărut. Nu vrei să mă opreşti, spune-mi că nu.

– Nu. Vreau... Nu vreau să te opreşti, dar...

O strîngea lîngă el pentru a o face să simtă dorinţa lui crescîndă.

– Dar ce? murmură el răguşit.

Ridică privirea şi văzu focul care ardea în străfundul ochilor lui albaştri.

– Dar cum poţi să ajuţi la pregătirile pentru nunta mea cu un alt bărbat şi peste un minut să mă săruţi?

Coborî fermoarul pantalonilor ei scurţi şi o dezbrăcă. Apoi făcu la fel cu ai săi.

– Mama ta şi ceilalţi sînt hotărîţi să facă o nuntă. Aşa-i? Răspunde. Pe moment fu cuprinsă de o mare fierbinţeală.

– Cel puţin aşa, cînd ai să te căsătoreşti cu Roger, vei avea o nuntă bine planificată.

– Dar eu nu...

Deveni mai puternic, mai rapid în mişcări pînă cînd se simţi inundată. Ţipă, fără să-i pese că cineva putea auzi şi fără să-i mai pese că fusese supărată pe el cu cîteva minute înainte. Mintea ei nu mai cuprindea decît simţire, pasiune incendiară şi în cele din urmă, extaz. Buclele transpirate i se lipiră de frunte. O ţinea atît de strîns.

Nu putea vorbi. Ştia cît de mult o iubea şi totuşi fu zguduit de pasiunea puternică şi adîncă pe care o simţea pentru ea. I se părea de neînţeles că ea nu-i răspunde cu aceeaşi dragoste şi că avea să plece. Dorinţa lor unul pentru celălalt era fundamentală, primară, absolut esenţială. De ce nu vedea şi ea lucrurile la fel de clar? Deşi

detesta ideea, avea să-şi continue planurile cu ea. Şi se va ruga.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi vocea lui Jacey.

– Îmi pare rău că vă deranjez, dar mamele sînt cam nerăbdătoare. A venit florarul, iar Pierre vrea să-i gustaţi prăjiturile.

– Mai ţine-i 10 minute, spuse el.

– S-a făcut.

Ridică uşor capul lui Ashley de pe umărul său şi-i dezmierdă părul.

– Trebuie să ne furişăm şi să ne spălăm. Vreau să-mi schimb şi cămaşa.

– Ştii ce trebuie să facem, de fapt? Umorul îi reveni, deşi mai respira sacadat.

– Ce?

– Să nu mai venim aici, în camera pentru bagaje.

– Sînt pregătit să explorăm şi alte locuri, chicoti el.

15 minute mai tîrziu, Ashley cobora treptele, spălată, proaspătă şi purtînd un tricou pe care era imprimată o floarea-soarelui peste care scria

Kansas. Mai tremura încă din cap pînă în picioare după dragostea cu Max. Îi spusese ceva la început, dar nu-şi putea aminti ce. De fapt, ce mai conta? Timpul petrecut în camera pentru bagaje o reconfortă pe deplin.

Max o întîmpină pe ultima treaptă şi după ce privi în jur, depuse un sărut puternic pe buzele ei.

Îi zîmbi gîndindu-se ce mult îi plăceau sărutările lui. Acum, nu ştia numai să facă dragoste bine, dar ştia să şi sărute bine, gîndi ea mulţumită. Se ridică pe vîrfuri să-l sărute şi ea, dar spre dezamăgirea ei, el o luă de mînă şi plecară.

– Te aşteaptă în sufragerie. Nu este oră de vîrf, aşa că l-am lăsat pe Pierre să aranjeze o masă, într-un colţ, cu toate prăjiturile pe care trebuie să le guşti.

Era cam greu, gîndi ea, căci tot ceea ce dorea ea să guste era fiinţa lui.

– V-am spus că v-o aduc, spuse Max cînd intrară în sufragerie. Pierre bătu emoţionat din palme.

– Bine, bine. Veniţi. Vom începe cu tortul şi prăjiturile. Apoi cu ce vom servi la masă. Dar pentru moment, gustaţi. Le veţi adora.

Mama, Leona şi Bo Bo erau deja cu mîinile în

prăjituri, muşcînd din toate cîte erau pe masă.

– Draga mea, încearcă tortul ăsta cu ciocolată albă. E divin.

Leona dădu din cap.

– Nu cred că sînt de acord cu tine. Mi-am format deja o părere despre crema italiană. Pierre spune că poţi hotărî tu cu ce să le umpli. Spre exemplu, cremă de vanilie cu brandy, lămîie, cremă de ciocolată sau de cacao, de fragi sau de caise, plus multe altele pe care le ştie el. Şi desigur, tot tortul va fi acoperit cu frişcă.

Îl văzu pe Max luînd o farfurie şi-şi dădu brusc seama că-i era foame.

– Poate ar trebuie să iau o gură. Întinse mîna.

– De cîte persoane crezi că avem nevoie? îl întrebă Miriam pe Pierre.

– Multe, multe. Trebuie să fie impresionant, important. Privi spre masă şi apoi în sus. Tortul împreună cu masa trebuie să aibă cel puţin trei metri.

– Mmm, se linse Jacey pe buze. Prăjitura asta galbenă cu caise, umplută cu Grand Marnier, e absolut divină.

Pierre se umfla în pene.

– Ştiu, ştiu, sînt bun la bucătărie.

– Toate mi se par bune, spuse Ashley, uitînd pentru o clipă motivul pentru care mînca din aceste prăjituri.

– Ashley are dreptate, spuse Max. Dar trebuie să spun că prăjitura mea preferată nu e prezentată aici.

Expresia de pe faţa lui Pierre se schimbă. Deveni alarmată.

– Ce poate fi?

– Ciocolata germană.

Pierre se relaxă.

– Aceea se face pentru tortul mirelui, el poate decide. Înţelegi?

– Da, desigur, aprobă Max.

Max, mire, în faţa altarului şi o femeie care se îndrepta spre el. Imaginea i se prezenta lui Ashley, fără prăjiturile din jur. Exista şansa ca într-o zi, Max să se îndrăgostească şi să se căsătorească. Simţi o durere în inimă. Dar n-avea dreptul să se supere doar pentru faptul că într-o zi Max s-ar putea căsători. Femeia, oricare ar fi ea, nu va fi potrivită pentru el. Dar asta nu-i treaba ei. În fond, ea era ataşată pasional de el şi pentru o durată limitată.

– Am o întrebare, spuse Max. Cum vă gîndiţi

să decoraţi tortul?

– E o întrebare bună, spuse Miriam, întorcîndu-se spre Pierre.

El ridică din umeri.

– Sînt multe moduri de a decora un tort, madame. Pot să fac orice doriţi. Azi se poartă florile adevărate, dar dacă preferaţi, pot să le confecţionez eu. Sau poate vreţi figurine – îngeraşi, de exemplu.

Max înghiţi o bucată de prăjitură şi-şi aruncă privirea spre Ashley. Nu era sigur dacă ea era atentă, dar continuă.

– Cred că ar trebui să folosiţi flori adevărate şi pe fiecare petală să lipiţi o perlă. Nu numai că se va asorta cu perlele de pe rochia ei, dar cred că va fi desăvîrşit de frumos.

Mamele rămaseră cu gurile căscate de admiraţie.

– Tema perlelor, spuse el, poate fi continuată în buchetul lui Ashley. Indiferent de florile pe care le alege, puteţi introduce şiruri de perle în buchet, care apoi să cadă în cascade pe lîngă flori şi fundiţe.

Ashley îl privi ca şi cînd i-ar fi crescut coarne. Miriam reuşi să-şi revină prima.

– E genial, Max. Pur şi simplu genial.

– Mulţumesc, spuse el pe un ton modest. Cred că cel mai important lucru în alegerea noastră...

A spus oare, alegerea noastră? se întrebă în continuare Ashley.

– ... este să păstrăm tonul cald, auriu, datorită culorii pielii lui Ashley.

Mînia începu să mocnească iar. De ce se tot lega de tonul pielii ei de parcă ar fi fost un galben deschis, o culoare oribilă?

– De exemplu, buchetul nu trebuie să fie din cale albe. Sînt de un alb prea pur şi ar strica tot ceea ce încercăm noi să facem.

Noi. A spus din nou aşa, se gîndi ea.

– Nu sînt expert în flori, dar înţeleg că florarul este sus şi despachetează. Trebuie să existe nişte flori din care să putem alege. Cum ar fi trandafirii sau lalelele. Poate reuşim să adăugăm un penel de auriu pal, buchetului. Perlele vor străluci peste tot şi dacă vom folosi multe lumînări, în combinaţia cu perlele şi florile, pun pariu că nimeni nu va observa gălbejeala pielii lui Ashley.

Ambele mame se duseră să-l îmbrăţişeze pe

Max.

Jacey izbucni în aplauze.

– Bravo, Max. Bravo.

Bo Bo nota cu furie, totul, într-un carneţel.

Ashley îşi aduse aminte deodată ce-i spusese acolo, în camera pentru bagaje. A spus că ajutase la organizarea nunţii ca atunci cînd ea şi Roger se vor căsători, să aibă o nuntă frumoasă şi bine planificată. Scăpă farfuria din mînă. Aceasta aterizâ pe parchet şi se sparse. Călcă peste cioburile de porţelan.

– Să te ia dracu', Max Hayden. N-am idee ce intenţionezi să faci, dar vreau să încetezi chiar acum! Mă auzi? Această nuntă nu-i treaba ta şi...

– Ashley, draga mea, eşti foarte nepoliticoasă.

Abia auzindu-l, Ashley se apropie mai tare de el pentru a-şi putea sublinia fiecare cuvînt cu un deget cu care îl lovea în piept.

– Încetează să mai fii atît de al naibii de folositor. Încetează să mai spui că am şolduri mari şi pielea gălbejită. Şi încetează să mă mai duci în afurisita aceea de cameră de bagaje, la orice ocazie!

Leona o privi pe Miriam.

– Cameră pentru bagaje?

– Probabil că e obosită, spuse Miriam.

– Şi apropo, dacă tot vorbim despre asta. Dacă mai spui o dată că pielea mea e galbenă, mă duc în bucătărie, iau cel mai mare cuţit pe care îl găsesc şi ţi-l bag în inimă. Mai ales tu ar trebui să ştii că pielea mea nu-i galbenă. Mi-ai văzut fiecare bucăţică din ea, fiecare por şi...

Brusc, tăcu. Privi în jur cu atenţie. Jacey căuta o prăjitură. Bo Bo şi Pierre se holbau la ea fascinaţi. Expresia de pe feţele mamelor se apropia de cea de şoc. Respiră adînc.

– Am vrut să spun că de cînd sînt aici, am purtat doar costumaţiile pe care le-am cumpărat de la boutique şi, ei bine, chiar tu ai spus, mamă. Cea pe care o purtam în ziua în care a venit Jacey era destul de golaşă. Nu vreau să spun că Max mi-a văzut fiecare por. Dumnezeule, nu chiar fiecare bucăţică. Poate cîte o porţiune, pe ici pe colo, o mică porţiune, cum ar fi umerii sau gîtul.

Privi spre Max care-i întoarse o privire inocentă. Îşi săpa propria-i groapă din ce în ce mai adînc şi el nu avea de gînd s-o ajute.

– Vierme mic! Am să te omor!

Recunoscătoare pentru întrerupere, privi în jur să vadă cine o salvase. Era Greta care se îndrepta spre Pierre cu un satîr în mînă. Un satîr!

Ce idee bună! gîndi ea. De ce să fugi după cineva cu un cuţit cînd poţi folosi un satîr.

Max se băgă între Greta şi Piere.

– Ce s-a întîmplat?

– Rahatul ăsta de cretin mi-a aruncat starter-ul.

Pierre ieşi din spatele lui Max, cu ochii măriţi, vădit interesat de mînia Gretei.

– Dar nu! Am aruncat doar o bucată mare de cocă. Aveam nevoie de loc în frigider pentru somonul în aspic roz de şampanie. Îi aruncă o privire lui Ashley.

– Asta este recomandarea mea pentru începutul mesei. Îşi pupă degetele. Magnifique!

Greta flutură satîrul în aer.

– Tu, francez imbecil şi tîmpit! Aceea nu era cocă. Era starter-ul cu care făceam biscuiţii. E starter-ul original pe care l-am moştenit de la străstră-străbunicul meu, care a venit în California în timpul *goanei după aur* din '49.

Pierre se lovi peste obraz.

– Oh, nu! Sînt dezolat că am făcut aşa ceva. Greta mea, cum pot să îndrept acest lucru? Spune-mi să mut un munte, să trec înot oceanul, să-ţi aduc o stea?

Greta era de neînduplecat.

– Vino în bucătărie, pune capul pe buturugă şi vom fi chit.

– Greta, spuse Max, linişteşte-te şi hai să ne gîndim puţin. Starter-ul a fost împărţit în mod egal între tine şi surorile tale. O să luăm de la ele şi va fi tot ca cel al stră-stră-străbunicului tău.

– Nu-i acelaşi lucru, Max.

– Va fi la fel. Nu locuiesc două dintre surorile tale la San Francisco? O să trimit pe cineva la una din ele şi vei avea unul nou pînă diseară.

– Nu ştiu...

– Greta, ţi-am explicat cît de importantă este această nuntă pe care o organizăm. Aş aprecia foarte mult cooperarea ta...

Ceva se rupse în Ashley şi nu mai putu să audă nimic din ceea ce spunea Max. Nervii i se încordară pînă la un punct care nu-i mai permitea să stea acolo şi să asculte despre flori, prăjituri sau startere pentru biscuiţi. Era sătulă de toate, era sătulă de Max.

Băgă mîinile în buzunare şi dădu de cheile de la cameră şi de cele de la maşină. Se întoarse pe călcîie şi ieşi.

Zece

Se rătăci. Normal, gîndi ea cu sarcasm, căci încerca să scape de Max, în loc să-l caute.

Cînd trase maşina în parking-ul hanului, era aproape miezul nopţii, şi după cum a putut să vadă, majoritatea luminilor erau stinse. E bine, se gîndi ea, deşi nu se aşteptase ca mama ei şi Leona să fie îngrijorate de plecarea ei bruscă. Erau obişnuite cu plecările şi rătăcirile ei. Ştiau că se întoarce întotdeauna. Dar reflectînd în continuare, se gîndi că Max o să fie puţin îngrijorat în privinţa ei.

Întins pe pat, Max o auzi cînd deschise uşa de la camera ei. În linişte, spuse o rugăciune de mulţumire că se întorsese.

Fusese o agonie aşteptarea. Unde era, dacă se hotărîse să plece? De mai multe ori se gîndise să cheme poliţia să o trimită în căutarea ei, dar ştia că dacă o vor găsi, va fi şi mai furioasă decît fusese cînd a plecat. Şi apoi, nu credea că cineva ar putea-o găsi. Nici chiar el. Nu călătorea în linie dreaptă şi ignora frontierele.

Dar acum se întorsese, iar el mai avea o şansă. Se întreba dacă va avea puterea să o aştepte să vină la el în cameră.

Nu se va duce la el, gîndi ea nervoasă. De ce ar face-o? Era încă furioasă pe el şi avea dreptate să fie. Se jucase cu ea ca şi cînd ar fi fost un instrument muzical. Şi ea, ca o proastă, a fost de acord, permiţîndu-i să-şi cînte toată compoziţia pe mintea şi corpul ei.

O necăjise, o adusese în stadiu de nebunie. Şi nimic nu s-a schimbat. Se simţea încă tulburată. Deşi fiecare parte din ea plîngea după el, nu va merge la el. Niciodată. Niciodată.

Max se răsuci în pat, se uită la ceas şi înjură. S-ar simţi învins dacă s-ar duce la ea. O dorea, dar pentru mai mult decît pentru o singură noapte. O dorea pentru totdeauna, ca soţie.

Dar era clar. Ea nu va voi.

Încercase un joc care, spera el, să o facă să vadă mai clar ce se întîmpla.

Ea era obişnuită cu mama ei şi cu ceilalţi. Ei nu spuneau nimic nou. Şi, din motive practice, îi ignora.

Sperase că atunci cînd Max li se va alătura la organizarea nunţii, ea nu-l va mai putea ignora atît de uşor. Intenţia lui fusese să o scuture puţin, să o enerveze, să o facă să gîndească. Dorise ca ea să oprească toate pregătirile înainte de a ajunge prea departe şi să nu mai plece. Dar mai presus de orice, să înţeleagă că el o iubea.

Doamne, spuse el rugîndu-se, fă-o să mă

iubească.

Ultimele două zile se jucase, dar acum refuza să creadă că pierduse. Dar nu va renunţa niciodată. El fusese agresorul în toată această afacere. Acum se gîndea că era de importanţă psihologică ca ea să vină la el. Dar dacă n-o va face, el nu era prea mîndru să o facă. Deşi...

Se gîndi timp de un minut la această problemă. Exista o cale care i-ar da o scuză şi ar face să-i fie mai uşor să vină. Din nefericire, asta ar fi mers doar dacă ea dorea într-adevăr să vină. Alt joc. Întinse mîna după telefon şi sună la recepţie.

Telefonul lui Max suna. Ashley se încruntă. La naiba, de ce nu răspunde? Cum poate suporta sunetul acela tăios şi să nu-l arunce de perete? Sau măcar să răspundă.

Se ridică de pe pat şi privi uşile care dădeau spre balcon. Oare era singura persoană din lume căreia îi păsa de faptul că se răspunde sau nu la telefon? Era tîrziu, era obosită, nu putea să meargă şi să răspundă la orice Tom, Dick sau

Harry. Şi ea nu dorea să răspundă la telefonul lui Max. Nu voia să se apropie de el.

Telefonul continua să sune. Sunetul o zgîria pe urechi. Ori nu era în cameră, ori dormea buştean.

Ar fi putut să închidă uşile sau să-şi pună vată în urechi. Sau o pernă pe cap. Ar fi putut suna la recepţie să preia mesajul pentru Max. Dar ştia că nu va face nici unul din aceste lucruri.

Luna lumina camera întunecată, dar ochii i se obişnuiră cu întunericul şi reuşi să-l vadă pe Max. Stătea întins pe spate. Dormea. Nu-l văzuse de cîteva ore, dar acum simţi că inima îi bate ca o tobă. Şi telefonul continua să sune.

Fără să-şi ia ochii de pe el, înconjură patul şi se îndreptă spre telefon. Cum se apropia, îl vedea mai clar. Linia braţelor, a picioarelor, trăsăturile, ochii. Se opri. Erau deschişi şi o priveau. Fără să-şi ia privirea de la ea, se întinse, ridică receptorul şi mulţumi. Apoi îl puse la loc.

– Ai pus pe cineva să te sune? întrebă ea stupefiată.

– Da.

– Ca să vin eu şi să răspund?

– Da.

– De ce?

Întinse braţele spre ea. Se simţi vulnerabilă, o senzaţie nouă pentru ea. Parcă el i-ar fi putut vedea inima, parcă ar fi putut vedea prin ea. Şi ca lucrurile să fie şi mai rele, nu se putea apăra. Tremura de parcă avea să se întîmple ceva foarte important, poate chiar periculos. Dar asta n-avea să se întîmple. Îl cunoştea pe Max, făcuseră dragoste de atîtea ori. Nu i-a fost frică de el. Atunci de ce se simţea atît de vulnerabilă? Nu ştia.

Dar ştia răspunsul la cel puţin o întrebare. O să facă dragoste cu el. Încet, ezitînd, prinse poalele cămăşii pe care o purta, o ridică şi o trase peste cap. Apoi se duse spre pat şi se aşeză lîngă el.

El se rostogoli peste ea şi începu să-i mîngîie uşor coapsele şi sînii şi să-i şoptească numele. Îi simţea căldura radiind spre corpul ei, penetrînd prin toţi porii, intrîndu-i în sînge. O sărută şi o dezmierdă, o învălui cu puterea lui, copleşind-o cu atenţia sa. Sînii i se întăriră şi simţi o dorinţă crescîndă în interiorul ei.

– Max...

Îşi luă locul între picioarele ei şi pătrunse. Corpul ei se deschise pentru a-l primi, ca şi cînd i-ar fi spus bun venit acasă. O plăcere intensă

izbucni în ea. Îl dorea strîns, refuzînd să-l lase să plece. O domina cu puterea lui. Erau doar unul, aceeaşi răsuflare, acelaşi ritm şi puls.

Nu era nimic nou şi totuşi totul era nou. Senzaţiile erau incredibile, dar emoţiile erau ceva ce nu remarcase pînă atunci. Printre respiraţii repezi, mişcări şi corpuri asudate, printre rugăminţi şi ţipete, simţi că-i aparţine, că este în siguranţă şi emoţia aceasta făcu ca ochii să i se umple de lacrimi. Dragoste combinată cu durerea dorinţei şi deodată nu mai văzu nimic. O forţă care întunecă totul în jurul ei, totul în afară de Max.

Îl iubea. Îi auzea respiraţia adîncă şi ştiu că a adormit. Îl iubea. Mintea ei era cuprinsă de această nouă decoperire şi nu putea dormi. În interiorul ei emoţiile alergau tulburător, se ciocneau, se multiplicau.

Nu ştia cum se întîmplase şi cînd. Preocuparea pentru nuntă, mama, ceilalţi care au apărut au făcut-o să nu mai ştie exact ce se întîmplă cu ea.

Dar chiar dacă ar fi ştiut, nimic n-ar fi oprit ca

dragostea ei să prindă rădăcini, să crească. Dragostea ei era prea puternică.

În mintea ei întotdeauna s-a referit la întîlnirile lor ca la a face dragoste. Şi acum ştia de ce. Făcuse dragoste cu el în toate sensurile cuvîntului.

Zîmbi în întuneric. Era fericită cum nu fusese niciodată. Dragostea făcuse baloane în sîngele ei, făcînd-o să se simtă de parcă îi curgea şampanie prin vene. Era intoxicată, entuziasmată, era speriată.

Zîmbetul i se stinse. Max nu dorea o relaţie serioasă. Nu dorea ca stilul lui de viaţă să se schimbe. Nu dorea să se amestece nimeni şi nimic în viaţa lui. El n-o iubea. Dar ştia ea ce trebuia să facă.

Max se trezi tîrziu şi singur. Nu-i plăcea să se trezească singur şi nu-i plăcea că nu ştia unde era Ashley. Plecase iar? Poate că de astă dată pentru totdeauna.

Se ridică din pat şi fugi prin balcon în camera ei. Se relaxă cînd văzu toate hainele ei în dulap. Se întoarse în cameră, făcu un duş, se îmbrăcă şi coborî în căutarea ei.

– Marge, Ashley a plecat?

– Nu. Am văzut-o mai devreme cu mama ei.

Satisfăcut, intră în sufragerie. Aşezîndu-se la masa lui, aştepta comanda obişnuită, cafea şi pîine prăjită. Un ospătar îi turnă imediat cafeaua, dar pîinea venea greu.

Cînd i-o aduse în sfîrşit, ospătarul se scuză.

– Îmi pare rău, dar Greta nu-i în apele ei astăzi şi toţi din bucătărie sînt agitaţi.

Max mormăi.

– Pierre? Ce-a mai făcut acum?

– A plecat înapoi la New York.

– Glumeşti!

– Nu. Iar Gretei se pare că-i este dor de el, îi lipseşte.

După plecarea lui Ashley de ieri, mamele au hotărît să continue să aleagă prăjiturile. Pentru ele era ceva foarte practic, dar lui îi fierbea sîngele în vene. A fost un exemplu perfect pentru ceea ce încercase s-o facă pe Ashley să vadă. Nunta era ca o cursă de cai şi curînd trebuia să oprească totul dacă nu voia s-o vadă pe Ashley la altar.

După micul dejun, se hotărî să-l caute pe Jean Marc să vadă dacă ştia ce se întîmplase cu Pierre.

Nu era nimeni în sufragerie. Şi nici urmă de

schiţe, bagaje sau materiale.

Respiră adînc şi se întoarse la recepţie.

– Marge, unde-i Jean Marc?

– A plecat la San Francisco, azi dimineaţă.

I se ridică părul pe spate şi începu să-l furnice.

– Cine a mai plecat?

– Toţi cei implicaţi în pregătirile pentru nuntă, cu excepţia lui Ashley şi a mamei sale.

Ce naiba se întîmplă?

– Şi ele unde sînt?

– Cred că doamna Whitfield e în cameră, iar Ashley s-a dus pe plajă.

Îi luă zece minute, în care de tot atîtea ori simţi că i se opreşte inima, pînă o găsi. Se lăsă jos să se odihnească.

– Marge mi-a spus că toţi au plecat, în afară de tine şi de mama ta.

Încet, întoarse capul spre el şi-l privi. Ochii lui albaştri erau opaci şi-i fu greu să ghicească starea lui de spirit.

– Aşa-i.

– De ce au plecat?

– Jacey a plecat în Australia să caute ceva nou, iar ceilalţi au plecat pentru că şi-au terminat treaba.

– Înţeleg, spuse el închizînd şi deschizînd pumnii.

– I-am trimis acasă.

– Tu i-ai trimis acasă? Şi ei au plecat pur şi simplu, fără să protesteze, mai ales Leona?

Ezită, nefiind sigură de reacţia lui. Dar dorea să-i spună tot.

– În cele din urmă, am găsit ce să le spun, aşa, ca să mă audă toţi. Roger şi cu mine nu ne vom căsători.

Se simţi eliberat, dar pentru scurtă vreme. Mai era o problemă.

– Şi tu, cînd pleci?

Asta era o întrebare de 64.000 dolari. Şi totul depindea de el. Îi va da voie să prindă rădăcini lîngă el, aşa cum dorea ea cu disperare?

– Cînd vrei să plec?

Întrebarea ei implica faptul că plecarea ei depindea de el. Dacă ar fi stat în picioare, ar fi simţit nevoia să se aşeze. Pentru că nu era sigur de ce îi pusese ea această întrebare, îşi formulă răspunsul cu atenţie.

– Să presupunem că ţi-aş spune că nu vreau să pleci niciodată.

Ochii ei erau foarte verzi, foarte serioşi.

– Dacă ai spune aşa, chiar ai crede?

– Da, Ashley, aş crede.

Speranţele creşteau, dar procedă cu atenţie.

– OK. Atunci crezi că ai putea sau vei putea s-o spui acum, sau mîine?

Îi luă faţa în mîini.

– Va fi cel mai uşor lucru, Ashley. Ai să vezi. Nu vreau să pleci niciodată. Şi ştii de ce?

Inima începu să i se încălzească.

– Nu. Ei bine, poate asta-i. Sîntem grozavi în pat amîndoi, dar nu ne putem petrece restul zilelor în pat. Nu cred că putem. Aşa că, of, motivul pentru care vrei să rămîn e în legătură cu rădăcinile şi pentru că... şi pentru că mă iubeşti.

O sărută dulce.

– Da, Ashley, te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc. Şi nu cred că am mai spus-o vreunei femei, măcar o singură dată.

Zîmbi, iar lacrimile ei ţîşniră din ochi.

– Perfect.

– Nu încă. Nu complet. Mai sînt cîteva lucruri pe care vreau să le aud. Mai întîi, ce-ai spus de ai reuşit să-i convingi pe toţi să plece.

– Le-am spus că te iubesc pe tine.

O privi şi ea aprobă din cap.

– Este adevărat. Iar pentru mama a fost suficient. Îmi doreşte doar fericirea; asta a dorit pentru mine întotdeauna. Şi deja te şi place la nebunie. Şi le-am spus că în felul acesta vor avea două nunţi.

Tonul ei deveni precaut.

– Una, dacă tu şi eu ne vom căsători şi cealaltă, cînd se va căsători Roger. I-a emoţionat foarte mult această idee. Trebuia să mă fi gîndit la ea mai devreme. Iar Sybella a spus că ne potrivim foarte bine, astrologic şi...

El întinse mîna şi-i acoperi gura.

– Ashley, e adevărat? Eşti absolut sigură că mă iubeşti?

Zîmbi şi el îşi trase mîna.

– Din toată inima. Am fost cam înceată, dar aseară, mi-am dat seama că aşa este. Iar dacă tu nu m-ai fi iubit, nu ştiu ce aş fi făcut cu viaţa mea. Zilele în care dispăream s-au terminat.

Strigă vesel şi apoi îi puse întrebarea arzătoare.

– Ashley, vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Da, oh, da!

Deodată expresia i se schimbă şi în ochi îi apărură luminiţele răutăcioase.

– De fapt, am vrut să spun că depinde. Mai crezi că am pielea gălbejită şi şolduri mari?

Ştiind că nu-i vede nimeni, o trînti în nisipul auriu.

– N-am văzut niciodată o piele mai frumoasă decît a ta, iar şoldurile tale încap perfect în mîinile mele.

Pentru prima oară o putea privi afară, în aer curat şi-i arătă cît de mult o iubea. Primi dragostea lui cu bucurie, dîndu-i-o înapoi înzecit. Ţipetele lor se amestecau cu sunetul oceanului, cu briza şi pescăruşii, iubirea unindu-i pentru totdeauna mai puternic şi mai sigur decît orice jurămînt de căsătorie.

Mult mai tîrziu, braţ la braţ, se întoarseră la han. Miriam era pe terasă, stătea la masă şi scria de zor în agenda ei. Cînd au urcat scările, s-a grăbit să-i îmbrăţişeze şi să-i sărute.

– Dragii mei, sînt atît de fericită pentru voi şi nu vreau să vă faceţi nici un fel de probleme. Nunta voastră va fi o afacere magnifică.

Strălucind de fericire, Ashley îl privi pe Max şi

şopti.

– Noi am făcut deja o afacere magnifică.

El se aplecă spre ea şi-i atinse urechea cu gura, asigurîndu-se că îl va auzi doar ea.

– Şi afacerea noastră magnifică va continua tot restul vieţii noastre.

SFÎRŞIT